

แนวใหม่การจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า

PRIVATE VOCATIONAL SCHOOL MANAGEMENT
IN THE NEXT DECADE



คณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ปัทมาภรณ์

สำนักพิมพ์เทคโนโลยีปริทัศน์ กรุงเทพมหานคร

พ.ศ. ๒๕๕๒

ISBN 974-091-720-3

แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า

IN THE NEXT DECADE

PRIVATE VOCATIONAL SCHOOL MANAGEMENT
IN THE NEXT DECADE



กท.
๒๖๖๑ ก
๕๕๖

เลขหน้.....
เลขทะเบียน... 35702
วัน, เดือน, ปี 19 ส.ย. 2543

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2543

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้เฉพาะเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ISBN 974-622-720-3

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้



COPYRIGHT 2000

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์ แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนใน
ทศวรรษหน้า
PRIVATE VOCATIONAL SCHOOL MANAGEMENT IN THE NEXT
DECADE
ชื่อนักศึกษา นายบุญเนตร ห่องตรง
รหัสประจำตัว 37063114
ปริญญา ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชา การบริหารอาชีวศึกษา
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ดร.มาลัย จีร์วัฒนเกษตร์
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ดร.วีร์วัฒน์ วรรณศิริ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	ลายมือชื่อ
ดร.มาลัย จีร์วัฒนเกษตร์	
ดร.วีร์วัฒน์ วรรณศิริ	
อาจารย์อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย	
ดร.ณรงค์ ทิมสาร	
ผศ.ดร.เนาวรัตน์ วิไลชนม์	

วัน/เดือน/ปี ที่สอบ 24 ธันวาคม 2542 เวลา 9.30 น. เป็นต้นไป

สถานที่สอบ ณ. ห้องสมาคมศิษย์เก่าบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ลาดกระบัง

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(รศ.ดร.มนัส สังวรศิลป์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....๘.....เดือน.....พฤษภาคม.....พ.ศ.....2543.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์

แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษา
เอกชนในทศวรรษหน้า

นักศึกษา

นายบุญเนตร ห่องตรง

รหัสประจำตัว

37063114

ปริญญา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

การบริหารอาชีวศึกษา

พ.ศ.

2543

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

ดร.มาลัย จีร์วัฒนเกษตร์

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร.วีร์วัฒน์ วรรณศิริ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า (พ.ศ. 2542-2551) กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ และมีบทบาทในการจัดการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน จำนวน 29 คน ด้วยวิธีวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่ามัธยฐาน ฐานนิยม ผลต่างระหว่างมัธยฐานและฐานนิยม พิสัยระหว่างควอไทล์ และการพิจารณาความเป็นไปได้ของแนวโน้ม ความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพยากรณ์แนวโน้มในการจัดการศึกษา ความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญและแนวโน้มในการจัดการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ความต้องการแรงงาน พบว่า มีแนวโน้มนั้นเป็นไปได้มากที่สุดคือ ลักษณะของแรงงานควรมีความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศและคอมพิวเตอร์ แรงงานที่มีความต้องการสูง ได้แก่ แรงงานที่มีความรู้ทางด้านภาษา และคอมพิวเตอร์ และมีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกันในเรื่องตลาดแรงงานในต่างประเทศมีความรู้ความต้องการ ผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านบริหารธุรกิจระดับปริญญาตรีขึ้นไป
2. ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนอาชีวศึกษาของรัฐ พบว่า มีแนวโน้มนั้นเป็นไปได้มากที่สุดคือ การจัดการศึกษาเอกชนสาขาอาชีวศึกษา ควรมุ่งเน้น ปรับปรุงคุณภาพมาตรฐานให้เป็นที่ยอมรับและไม่สอดคล้องกัน ในเรื่องการจัดการศึกษาเอกชน สาขาอาชีวศึกษาควรจัดการศึกษาในระดับปวส. ถึงปริญญาตรี
3. สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา พบว่า มีแนวโน้มนั้นเป็นไปได้มากที่สุดคือ การจัดตั้งโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะลดลงกว่าเศรษฐกิจจะดีขึ้น และความเป็นไปได้ในระดับต่ำคือ รัฐควรช่วยเหลือ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ

4. สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน พบว่า มีแนวโน้มเป็นไปได้มาก คือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะมีลักษณะการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม และมีความเห็นไม่สอดคล้องกันในเรื่อง สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจัดให้มีการประกันคุณภาพและรับรองมาตรฐานคุณภาพโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาทุกโรงเรียน

5. สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา พบว่า มีแนวโน้มเป็นไปได้มาก คือ ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีสภาพดีขึ้น และมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน คือ ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีขวัญและกำลังใจในการทำงานดีขึ้นเพราะมีรายได้สูง มีการให้รางวัลพิเศษ จัดตั้งกองทุนเพื่อการศึกษาของครูกองทุนที่อยู่อาศัย

6. การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา พบว่า มีแนวโน้มเป็นไปได้มาก คือ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะประสบการณ์ในงาน มีความรู้ความสามารถและคอมพิวเตอร์ และมีความคิดเห็นที่เป็นไปได้ปานกลางคือ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรเห็นปริญญาทางด้านความรู้ ทักษะคุณธรรมจริยธรรม ความรับผิดชอบต่อตนเอง ชุมชน และสังคม

7. คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา พบว่า มีแนวโน้มเป็นไปได้มาก คือ ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรมีความรู้ ความสามารถส่งในทางทฤษฎีและการปฏิบัติเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้เป็นอย่างดี และมีความเห็นไม่สอดคล้องกันในข้อที่ว่า ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีจริยธรรมลดลงเมื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานที่มีการแข่งขันสูง

Thesis Title	Private Vocational School Management In The Next Decade
Student	Mr.Boonnate Hongtrong
Student ID.	37063114
Degree	Master of Industrial Education
Programme	Vocational Administration
Year	2000
Thesis Advisor	Dr.Malai Gerawatanakaset
Thesis Co-advisor	Dr.Weerawat Wanasiri

ABSTRACT

The Purpose of this research was to study the tendencies of Vocational education management in private schools in the new millennium (2542 B.E.-2551 B.E.) The Samples were 29 experts who had knowledge, ability, experiences and role in education management both from government and private vocational schools. Delfile technique was used in this research. The data was analyzed by using median, mode, the difference between median and mode, range between quartile and considering the possibility of the tendencies which corresponded to the anticipation of the experts concerning with the tendencies of the education management.

The results revealed that :

1. Concerning with the labour needs, the high tendency was the workers should have knowledge in foreign language and computer. The labour market needed the workers who had abilities in foreign language and computer. However, the opinion was not corresponded, that was, the foreign labour market needed the workers who graduated bachelor's degree or higher in business administration.

2. The direction of private education was that the high possible tendency was that private vocational education management should emphasize on standard improvement to be accepted by the labour market, whereas the opinion was not agreed, that was, the vocational education should be managed in diploma level and bachelor's degree level.

3. About the private vocational school situation, the school setting was decreased until the economics situation was better. The low level of tendency was that the government should support private vocational schools by providing low interest.

4. Concerning the status and management plan of the Office of Private Schools, it is found that the Office of Private Schools had better support than control. On the other hand, the opinion which was not corresponded was that the Office of Private Schools should guarantee and certify the standard of all vocational private schools.

5. In aspect of private school status, the tendency was that the teachers would have better status than before but the opinion was not agreed, that was, the teachers in vocational private schools would have moral and willpower because of high income, special prize, scholarships and fund for residence.

6. About the learning-teaching management in private vocational schools, the high tendency was that the schools should emphasize on students' skills, work experience and computer. The medium opinion was that the private vocational schools should realize the degree of knowledge, skills, ethics and responsibilities to themselves, communities and society.

7. Concerning with the quality of private vocational schools, the high tendency was that the students graduated from private vocational schools should have knowledge and ability both in theory and practice to apply them in their occupations. However, the opinion not corresponded was that the ethics of the students graduated from private vocational schools would decrease when they met high competition in labour markets.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของ ดร.มาลัย จีรวัดนเกษตร์ อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง ให้กำลังใจ และติดตามผลการดำเนินการวิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ ดร.วีรวัฒน์ วรรณศิริ ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ให้กำลังใจและข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้

กราบขอบพระคุณคณาจารย์คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังทุกท่าน ที่ให้ความรู้ ประสบการณ์ ความเมตตา ความห่วงใย การเอาใจใส่ และให้กำลังใจอยู่เสมอ

กราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้กรุณาตรวจแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแบบสอบถาม และขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้สละเวลาอันมีค่าตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์อูมาพร ไชยจำเริญ อาจารย์สุรีย์ ห้องตรง อาจารย์บุญเจือ ช่างต่อ อาจารย์สมภพ เพชรพระประเสริฐ และเพื่อน ๆ ทุกคนที่ไม่สามารถเอ่ยนามไว้ ณ ที่นี้ ที่คอยให้ความช่วยเหลือแนะนำ และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์อันพึงเกิดขึ้นจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูแก่เวทิตาบูชาแก่ คุณบิดา มารดา ครู-อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

บุญเนตร ห้องตรง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	VIII
สารบัญภาพ.....	IX
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น.....	5
1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	5
บทที่ 2 วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 ระบบการจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบัน.....	8
2.2 การอาชีวศึกษา.....	12
2.3 ประวัติการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย.....	15
2.4 สถานภาพการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย.....	17
2.5 การพัฒนาอาชีวศึกษาในระยะแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2504-2544).....	40
2.6 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษา.....	44
2.7 เทคนิคเคลฟาย.....	47

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	55
3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง.....	55
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
3.3 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	59
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย.....	63
4.1 ความต้องการแรงงาน.....	64
4.2 ทิศทางการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐ.....	68
4.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา.....	71
4.4 สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชน.....	73
4.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา.....	76
4.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา.....	78
4.7 คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา.....	81
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	85
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	85
5.2 อภิปรายผล.....	87
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	112
5.4 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	113
บรรณานุกรม.....	114
ภาคผนวก.....	120
ประวัติผู้เขียน.....	154

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 แสดงความลดลงของความคลาดเคลื่อนของจำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ.....	52
4.1 แสดงลำดับของข้อความที่เกี่ยวกับความต้องการแรงงาน ในปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551.....	64
4.2 แสดงลำดับของข้อความที่เกี่ยวกับทิศทางการจัดอาชีวศึกษาเอกชนของรัฐบาล ในปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551.....	68
4.3 แสดงลำดับของข้อความที่เกี่ยวกับสถานภาพของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551.....	71
4.4 แสดงลำดับของข้อความที่เกี่ยวกับสถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551.....	73
4.5 แสดงลำดับข้อความเกี่ยวกับสถานภาพของครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551.....	76
4.6 แสดงลำดับข้อความเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551.....	78
4.7 แสดงลำดับข้อความเกี่ยวกับคุณภาพของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551.....	81
4.8 แสดงลำดับแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาในทศวรรษหน้า โดยรวม 7 ด้าน.....	84

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

2.1 กระบวนการเทคนิคเคลฟาย.....	51
--------------------------------	----



บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การจัดการศึกษาจึงต้องอาศัยกระบวนการจัดการศึกษาทั้งที่จัดในระบบโรงเรียน และนอกระบบโรงเรียน ในปัจจุบัน การศึกษาวิชาชีพนับว่ามีความสำคัญยิ่งในการช่วยส่งเสริมคุณภาพประชากรและพัฒนาคน ประเทศชาติจะเจริญได้ต้องมีประชากรที่มีคุณภาพ ขึ้นต่อไปเป็นการสร้างคนเพื่อไปสร้างงานและสร้างงานเพื่อสร้างเศรษฐกิจ และนำไปสู่ความเจริญของบ้านเมือง และประชากรทุกคนเป็นประการสุดท้าย ซึ่งจะเกิดขึ้นได้เมื่อระบบการวางแผนการศึกษาของชาติจะต้องสอดคล้องกับการพัฒนา กำลังคนและนโยบายของการศึกษาของชาติจะต้องชัดเจน และปฏิบัติได้ อนันต์ กรุแก้ว (2525 : 65 - 66) แต่จากการศึกษาของคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติพบว่าประเทศไทย กำลังประสบปัญหาการใช้ทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาความยากจน และการกระจายรายได้ ที่เป็นไปอย่างไม่เสมอภาค ทำให้เกิดปัญหาการว่างงาน สุขชาย ปิยะภักดิ์ (2525 : 16 - 18) การแก้ปัญหาการว่างงานและพัฒนาประเทศทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งมีความต้องการเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ (สภาพพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2525 : 163) เมื่อมีความต้องการแรงงานระดับอาชีวศึกษา มากขึ้น ผู้ที่มีความต้องการศึกษาในสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาของรัฐบาลมากเกินกว่าที่จะรับไว้ ได้ครบถ้วน ดังนั้นรัฐจึงสนับสนุนให้เอกชนเข้ามามีบทบาทร่วมรับภาระการลงทุนการศึกษาระดับ อาชีวศึกษา ตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 และ 2 (พ.ศ. 2504 - 2514) รัฐมุ่งส่งเสริม ให้โรงเรียนเอกชนมีมาตรฐานในการจัดการศึกษาให้สูงขึ้น โดยให้กระทรวงศึกษาธิการควบคุม ดูแลและสนับสนุนกิจการ โรงเรียนเอกชน โดยใกล้ชิด ฉบับที่ 3 และ 4 (พ.ศ. 2515 - 2529) นอกจาก รัฐมุ่งส่งเสริมการศึกษาเอกชนให้มีคุณภาพสูงขึ้นแล้ว ยังสนับสนุนให้เอกชนมีส่วนร่วมในการ ลงทุนเพื่อการศึกษา สถานศึกษาเอกชนมีความคล่องตัวในการบริหารและพัฒนาวิชาการอย่าง กว้างขวาง ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) รัฐมีนโยบายให้คณะบุคคล และเอกชนร่วมกันรับภาระ ในการจัดการศึกษาภายในขอบเขต และสัดส่วนที่รัฐกำหนด ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534) รัฐยังคง มีนโยบายเปิดโอกาสให้เอกชน เข้ามาช่วยจัดการศึกษา โดยรัฐให้การช่วยเหลือในรูปแบบต่าง ๆ ส่งเสริมให้เอกชนขยายบทบาทการจัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) รัฐสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาโดยเน้นคุณภาพควบคู่กับการขยายในด้าน ปริมาณ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษามีบทบาทสำคัญไม่น้อยไปกว่า

โรงเรียนอาชีวศึกษาของภาครัฐ โดยพิจารณาได้จากสถิติของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
 เอกชน พ.ศ. 2539 มีโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา 322 โรงเรียน มีนักเรียนระดับประกาศนียบัตร
 วิชาชีพ (ปวช.) จำนวน 297,533 คน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จำนวน 144,120
 คน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) จำนวน 704 คน รวมมีนักเรียนเอกชน
 อาชีวศึกษาทั้งสิ้น จำนวน 442,357 คน จำนวนครูที่สังกัดโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาทั้งสิ้นจำนวน
 16,134 คน (สถิติการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2539) นอกนี้แล้ว การที่เอกชนเข้ามามีบทบาท
 ในการจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษา นอกจากจะเป็นการช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาล ทั้งยังตอบ
 สนองความต้องการของประชาชนโดยสามารถจัดบริการพิเศษด้านต่างๆ เช่น หอพัก หลักสูตร
 พิเศษและอื่น ๆ สนองความต้องการของประชาชนได้เป็นอย่างดีนอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมเสรีภาพ
 ในการเลือกด้านการศึกษา และช่วยจัดการผูกขาดทางการศึกษา เนื่องจากสถานศึกษาเอกชนที่ดี
 มีคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาสูงสามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อเทียบกับการ
 จัดการศึกษาของรัฐ เพราะถ้ารัฐเป็นผู้จัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษา จะทำให้ขาดคู่แข่งชั้น หรือ
 ตัวเทียบมาตรฐานในการจัดการศึกษาประกอบกับมีความคล่องตัวสูง ในการจัดการโดยสามารถ
 นำเอานวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ดำเนินกิจการได้ตามความต้องการโดย ไม่มีข้อจำกัด
 ทางด้านระเบียบ ข้อบังคับเหมือนกับสถานศึกษาของรัฐบาลซึ่งมีโอกาสที่จะเป็นผู้ริเริ่มและเป็น
 แบบอย่างในการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาเป็นอย่างมาก และในปัจจุบันการศึกษา
 ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สุดที่จะมีผู้ใดสามารถหยุดยั้งหน่วงเหนี่ยวไว้ได้อีก การเปลี่ยนแปลง
 ภายใต้อิทธิพลโลกาภิวัตน์ ทำให้โลกของการศึกษาจำเป็นต้องปรับตัวตามให้ทันกับกาลสมัย
 การจัดการศึกษาเอกชน มิใช่เพียงแต่จะต้องจัดให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ เท่านั้น หากแต่จะ
 ต้องพัฒนานำการปรับตัวของโรงเรียนของรัฐ ไปอีกด้วย เพราะสถานศึกษาเอกชนมีแรงกดดันจาก
 คู่แข่ง ไม่เหมือนโรงเรียนรัฐ ขาดความริบคว้นให้ทันต่อเหตุการณ์ เพราะโอกาสขาดทุนไม่มี
 นอกจากนี้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) ถือเอาคนเป็น
 ศูนย์กลางของการพัฒนา ซึ่งหมายถึง การให้ทุกคนได้มีโอกาสพัฒนาจนเต็มศักยภาพ มิใช่พัฒนาคน
 เพียงเพื่อเป็นเครื่องมือ ในการพัฒนาเศรษฐกิจ เช่นที่ผ่านมา โดยมีจุดมุ่งหมายสูงสุดให้คนไทยมี
 ศักยภาพในการพัฒนาตนเองให้สามารถอยู่ในสังคมไทยและสังคมโลกได้อย่างมีความสุขและ
 สามารถพัฒนาครอบครัว ชุมชน รวมทั้งประเทศชาติ ให้อยู่ในสังคมโลกได้อย่างดีด้วย ในขณะเดียวกัน
 เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว จำเป็นต้องดำเนินการปฏิรูปการศึกษาเพื่อให้เกิดเครือข่ายของ
 การเรียนรู้ และสร้างสังคมของการเรียนรู้ให้มีการขยายและกระจายโอกาสทางการศึกษาให้กว้าง
 ขวางทั่วถึงมากขึ้น สำหรับการอาชีวศึกษาเอกชนจำเป็นต้องเน้นการดำเนินการให้ยืดหยุ่น
 หลากหลาย เพื่อให้สามารถสนองความต้องการกำลังคนของประเทศ ของสังคม และของผู้เรียน
 ซึ่งมีความแตกต่างกัน และเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถที่จะปรับเปลี่ยน ไปตามการเปลี่ยนแปลง
 ของเทคโนโลยีได้อย่างรวดเร็ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว เมื่อมองย้อนกลับไปจะพบว่า สภาพทั่วไปของการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา รายได้หลักของโรงเรียนคือ ค่าธรรมเนียมอื่น ๆ และค่าบำรุงที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้เก็บได้สูงกว่าค่าธรรมเนียมการเรียนในโรงเรียนเอกชนสามัญศึกษา แต่เนื่องจากสภาวะค่าครองชีพเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้ค่าดำเนินการในการจัดซื้อวัสดุครุภัณฑ์ และอุปกรณ์การศึกษา เช่น เครื่องจักรในโรงงานและอื่น ๆ ก็มีราคาสูงขึ้น ตามไปด้วย ซึ่งทางโรงเรียนเอกชนสายอาชีวศึกษาต้องเสียภาษีนำเข้า เช่นเดียวกับการนำเข้าของธุรกิจอื่น ๆ นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับ ครูมีรายได้ต่ำทำให้ขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานไม่ดีเท่าที่ควร ขาดครูที่มีคุณวุฒิสูงหรือ มีความชำนาญเฉพาะสาขา เช่น คอมพิวเตอร์, ช่างกล, เป็นต้น และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ นโยบายของรัฐในการจัดการศึกษาเอกชน ทั้งในแง่ นโยบายแต่ละระดับ การศึกษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทำให้การวางแผน การคาดคะเนของภาคเอกชนเกี่ยวกับการลงทุนเพื่อดำเนินกิจการของโรงเรียนเอกชน ขาดความมั่นใจในการวางแผน และพัฒนาในระยะยาวอยู่ในสภาพที่มีอัตราเสี่ยงต่อการลงทุนสูง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผน การศึกษา และกำหนดนโยบาย เพื่อการปฏิบัติที่สัมฤทธิ์ผลทั้งในแง่ นโยบายการจัดการศึกษา โดยส่วนรวมและนโยบายสายอาชีวศึกษาโดย สอดคล้องกับสถานการณ์อาชีวศึกษาของประเทศ ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคที่มีอยู่ในการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาแนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า

1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงแนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ทั้งนี้ผู้วิจัยจะขอใช้ผลงานวิจัยของนางสาวศิริลักษณ์ จำเรียง (2527 : 8) เรื่อง แนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของประเทศไทย มาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ โดยแบ่งออกเป็น

1.3.1 ความต้องการแรงงาน โดยศึกษาความต้องการกำลังคนในด้านต่าง ๆ ได้แก่ งานด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชยกรรม ตลอดจนสาขาวิชาชีพใหม่ ๆ ที่คาดว่าจะเป็นที่ต้องการภายในทศวรรษหน้า

1.3.2 ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐ โดยศึกษานโยบาย การจัดการอาชีวศึกษาของรัฐในภาพรวม และโดยเฉพาะการจัดการอาชีวศึกษา ในส่วนที่ภาคเอกชน รับผิดชอบ

1.3.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา โดยศึกษาแนวโน้มในด้านการลงทุน และบทบาทของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในทศวรรษหน้า

1.3.4 สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โดยศึกษาแนวทางการดำเนินงานที่จะควบคุมดูแล และส่งเสริม โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

1.3.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา โดยศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพและ การพัฒนาครู สวัสดิการ ตลอดจนขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา

1.3.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา โดยศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร

1.3.7 คุณภาพของนักศึกษาในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา โดยศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะ ของนักเรียนที่ตลาดแรงงานต้องการ การศึกษาต่อและปัญหาความประพฤติของนักเรียน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1.4.1 การวิจัยครั้งนี้จะทำการศึกษาโดยใช้เทคนิคเดลฟาย ซึ่งกำหนดการสอบถามความ คิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 รอบ

1.4.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีบทบาท มีความรู้ มีประสบการณ์และ เคยรับผิดชอบด้านการบริหารการศึกษา หรือการบริหารอาชีวศึกษาทั้งในภาครัฐและเอกชน นักวิชาการและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่ได้รับรางวัลพระราชทาน จำนวนไม่น้อยกว่า 17 คน

1.4.3 การวิจัยครั้งนี้ มุ่งแสวงหาคำความคิดเห็นที่สอดคล้องกันของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เพื่อการ ทำนายเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งในอนาคต ผลที่ได้จากการใช้เทคนิคเดลฟายในเรื่อง แนวโน้มการ จัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า เป็นความคิดเห็นอย่างกว้างของ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้เชี่ยวชาญได้ศึกษาเฉพาะกรอบที่กำหนดไว้เท่านั้น

1.4.4 ตัวแปรที่ศึกษา แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ในด้าน

1.4.4.1 ความต้องการแรงงาน

1.4.4.2 ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐ

1.4.4.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

- 1.4.4.4 สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
- 1.4.4.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- 1.4.4.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- 1.4.4.7 คุณภาพของนักศึกษาโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

- 1.5.1 ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ มีความเห็นเป็นอิสระในการตอบแบบสอบถามของการวิจัย
- 1.5.2 วัน เวลา ในการตอบแบบสอบถามที่ต่างกันในแต่ละรอบ ไม่มีผลต่อความคิดเห็นที่สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องในการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญ
- 1.5.3 การคาดการณ์แนวโน้มที่เป็นไปได้เป็นความคิดเห็นส่วนบุคคลของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อความเข้าใจตรงกันเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีนิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

- 1.6.1 แนวโน้ม หมายถึง สิ่งที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่ามีความเป็นไปได้และน่าจะเกิดขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551
- 1.6.2 การจัดการศึกษาเอกชนสาขอาชีวศึกษา หมายถึง การดำเนินงานทางการศึกษาเอกชนสาขอาชีวศึกษาของประเทศไทย
 - 1.6.2.1 ความต้องการแรงงาน คือ ความต้องการกำลังคนในด้านต่าง ๆ ได้แก่ งานด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม พณิชยกรรม ตลอดจนสาขาวิชาชีพใหม่ ๆ ที่คาดว่าจะเป็นที่ต้องการภายในทศวรรษหน้า
 - 1.6.2.2 ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสาขอาชีวศึกษาของรัฐ คือ นโยบายการจัดการอาชีวศึกษาของรัฐในภาพรวม และโดยเฉพาะการจัดการอาชีวศึกษา ในส่วนที่ภาคเอกชนรับผิดชอบ
 - 1.6.2.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา คือ แนวโน้มในด้านการลงทุนและบทบาทของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในทศวรรษหน้า
 - 1.6.2.4 บทบาทและแผนการดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา

เอกสาร (สช.) คือ แนวทางการดำเนินงานที่จะควบคุมดูแล และส่งเสริมโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6.2.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา คือ คุณภาพและการพัฒนาครู สวัสดิการ ตลอดจนขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

1.6.2.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา คือ หลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร

1.6.2.7 คุณภาพของนักศึกษาโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา คือ คุณลักษณะของนักศึกษาที่ตลาดแรงงานต้องการ การศึกษาต่อ และปัญหาความประพฤตินักศึกษา

1.6.3 โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หมายถึง โรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนอาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในความควบคุมดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษ เอกชน กระทรวงศึกษาธิการ

1.6.4 ครู หมายถึง บุคลากรทางการศึกษาที่ทำหน้าที่สอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

1.6.5 เทคนิคเคลฟาย หมายถึง กระบวนการระดมความคิดเห็นที่สอดคล้องกันของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เพื่อการพัฒนาและปรับปรุงแก้ไข และหาความเชื่อมั่นในการทำนายเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งในอนาคต

1.6.6 ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง บุคคลที่มีบทบาทมีความรู้ มีประสบการณ์ในการบริหารงานอาชีวศึกษาทั้งในภาครัฐและภาคเอกชนรวมทั้งนักวิชาการ จากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวกับการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน

1.6.7 ทศวรรษหน้า หมายถึง ระยะเวลา 10 ปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551

บทที่ 2

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาดำเนินการค้นคว้าประกอบการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ตามลำดับดังต่อไปนี้

- 2.1. ระบบการจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบัน
- 2.2. การอาชีวศึกษา
- 2.3. ประวัติการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย
- 2.4. สถานภาพการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย
 - 2.4.1. ความต้องการแรงงาน
 - 2.4.2. ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐ
 - 2.4.3. สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
 - 2.4.4. บทบาทและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
 - 2.4.5. สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
 - 2.4.6. การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
 - 2.4.7. คุณภาพของนักศึกษาในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- 2.5. การพัฒนาอาชีวศึกษาในแผนการศึกษาแห่งชาติ (2504-2544)
 - 2.5.1. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (2504-2509)
 - 2.5.2. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (2510-2514)
 - 2.5.3. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (2515-2519)
 - 2.5.4. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2520-2524)
 - 2.5.5. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (2525-2529)
 - 2.5.6. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (2530-2534)
 - 2.5.7. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (2535-2539)
- 2.6. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษา
- 2.7. ทฤษฎีเทคนิคเดลฟาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 ระบบการจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบัน

การจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบันนั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2535 : 7) ได้กำหนดหลักการจัดการศึกษาตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 ที่สำคัญไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. การสร้างความเจริญอกงามทางปัญญา ความคิด จิตใจและคุณธรรมของบุคคลเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นเป้าหมายสำคัญ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่สมดุลระหว่างความเจริญทางจิตใจ กับความเจริญทางวัตถุและความเติบโตทางเศรษฐกิจ

2. ในฐานะที่มนุษย์เป็นสิ่งหนึ่งของธรรมชาติและจะต้องดำรงอยู่ร่วมกันกับธรรมชาติอย่างกลมกลืนและเกื้อกูลซึ่งกันและกัน มนุษย์จะต้องตระหนักถึงการใช้ และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างเหมาะสมโดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม

3. การก้าวทันความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการสมัยใหม่ และการรับวัฒนธรรมจากต่างประเทศหรือจากภายนอกชุมชนจะต้องประสานควบคู่ไปกับการความเข้าใจและตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญา ภาษา และวัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นและของสังคมไทย เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาความรู้ใหม่ที่สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

4. ความสมดุลระหว่างการพึ่งพาอาศัยกันการพึ่งตนเอง เป็นหลักการพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการประสานความร่วมมือร่วมใจกันทั้งในระดับบุคคล ชุมชนท้องถิ่น และประเทศ เพื่อให้เกิดการพัฒนายั่งยืนอันจะช่วยส่งเสริมบทบาทของประเทศไทยให้โดดเด่นขึ้นในประชาคมโลก

การศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของคน สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีสันติสุข และสามารถเกื้อหนุนการพัฒนาประเทศได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้านของประเทศ โดยนัยดังกล่าวความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาจึงเน้นการพัฒนาบุคคลใน 4 ด้านอย่างสมดุลและกลมกลืนกัน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2535 : 8-9)

1. ด้านปัญญา บุคคลที่ได้รับการศึกษาพึงเป็นผู้มีปัญญา คือ รู้จักเหตุ

และผล รู้จักแยกแยะผิดชอบชั่วดี คุณและโทษ สิ่งที่ดีควรกระทำ และไม่ควรรู้จักแก่ใจปัญหาได้อย่างฉลาด และรู้เท่าทัน

ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและหลากหลาย มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และไม่เรียนไม่รู้ เพื่อความก้าวหน้าทางความรู้และวิทยาการต่าง ๆ รู้คุณค่าของภูมิปัญญาและวัฒนธรรมของสังคมไทยและรู้จักเลือกรับวิทยาการและวัฒนธรรมจากภายนอก

2. ด้านจิตใจ บุคคลที่ได้รับการศึกษาพึงรู้จักฝึกฝนจิตใจของตน ให้มีความเจริญอกงามทางคุณธรรม ได้แก่ มีความละเอียดต่อการกระทำผิด รู้จักควบคุมตนเองให้ประพฤติตามกรอบความถูกต้องที่พึงงาม มีศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางจิตใจ รู้จักพอ มีสมาธิ และมีความอดทนหนักแน่นอันจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ การงาน และการดำรงชีพ

3. ด้านร่างกาย บุคคลที่ได้รับการศึกษาพึงมีร่างกายที่เจริญเติบโตเหมาะสมกับวัย รู้จักดูแลรักษาสุขภาพอนามัยของร่างกายทั้งของตนเองและสมาชิกในครอบครัว และสามารถพัฒนาสมรรถภาพของร่างกายให้เหมาะสมกับงานและอาชีพ

4. ด้านสังคม บุคคลที่ได้รับการศึกษาพึงมีพฤติกรรมทางสังคมที่พึงงามทั้งในการทำงานและการอยู่ร่วมกันใน ครอบครัว องค์กร และสังคม รู้จักการช่วยเหลือเกื้อกูลประโยชน์แก่กันและกันโดยไม่เห็นแก่ตัว มีความสามารถและทักษะในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศได้ สามารถธำรงรักษาเอกลักษณ์และวัฒนธรรมที่พึงงามของไทย ตระหนักและปฏิบัติตามสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบที่พึงมีต่อผู้อื่น ต่อสังคม และต่อมวลมนุษยชาติ มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาและสร้างสรรค์สังคมให้มีสันติสุข รู้จักและเคารพในสิทธิและเสรีภาพของตนเองและผู้อื่นตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข รู้จักใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี ตลอดจนร่วมส่งเสริมบทบาทของประเทศในประชาคมโลกในทางที่เหมาะสม

ระบบการศึกษาในปัจจุบันเป็นระบบที่บุคคลได้ศึกษา และเรียนรู้อย่างต่อเนื่องไปตลอดชีวิต เพื่อพัฒนาตนเองทั้งในด้านปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคมอย่างสมดุล และสามารถสร้างเสริมความก้าวหน้าให้แก่ประเทศภายใต้ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 (2535 : 11-16) ได้จัดระบบการศึกษาของไทยดังต่อไปนี้

2.1.1 ระบบการศึกษาในปัจจุบันเปิด โอกาสให้บุคคลเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองได้เหมาะสม

กับวัย กล่าวคือการศึกษาในช่วงปฐมวัยเป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นการอบรมดูแลพัฒนาความพร้อมของไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เด็กเพื่อการเรียนรู้ในขั้นต่อไป การศึกษาในวัยเด็กและเยาวชนเป็นการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนมีคุณธรรมมีความรู้และสามารถประกอบการทำงานและอาชีพ ตามควรแก่วัยการศึกษาสำหรับ ผู้ใหญ่เป็นการศึกษาที่มุ่งเสริมการพัฒนาคุณธรรมควบคู่กับการพัฒนาความรู้ความสามารถในการ ประกอบการทำงานและอาชีพ การมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาชุมชนและประเทศ การมีความ สามารถในการแสวงหาความรู้และข้อมูลข่าวสาร เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต ได้อย่างเหมาะสมกับ สภาพแวดล้อม การศึกษาสำหรับผู้สูงอายุเป็นการศึกษาที่ช่วยให้รู้จักปรับตัวเข้ากับสภาพและการ เปลี่ยนแปลงของวัย สามารถเข้าร่วมในกิจกรรมของครอบครัวและสังคม ได้อย่างเหมาะสมและมี คุณค่าทั้งแก่ตนเองและสังคม

2.1.2 ระบบการศึกษาจะเปิดโอกาสให้บุคคลได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตโดยอาศัย รูปแบบต่าง ๆ ทั้งการศึกษาที่จัดตามแนวระบบโรงเรียน และการศึกษาที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ ในวิถีชีวิต ดังต่อไปนี้

2.1.2.1 การศึกษา ตามแนวระบบโรงเรียน เป็นการ จัดโดยสถานศึกษา อาศัยระบบ ชั้นเรียนเป็นหลัก มีหลักสูตรกำหนดให้ตามระดับและประเภทการศึกษา เพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้ตาม จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2.1.2.2 การศึกษาที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ในวิถีชีวิต เป็นการศึกษาด้วยตนเอง จากแหล่งความรู้และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตของบุคคลทั้งที่เป็นอยู่เอง และที่ มนุษย์ตั้งใจสร้างขึ้นเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้หรือเป็นบริการของการเรียนรู้

2.1.3 การศึกษาตามแนวระบบโรงเรียน แบ่งระดับการศึกษามเป็น 4 ระดับ คือ ระดับก่อน ประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา

2.1.3.1 การศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา เป็นการศึกษาในลักษณะของการอบรม เลี้ยงดูและพัฒนาความพร้อมของเด็กทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ บุคลิกภาพและสังคม เพื่อรับการศึกษาระดับต่อไป การจัดการศึกษาระดับนี้อาจจัดในรูปของชั้นเด็กเล็ก อนุบาลศึกษา หรือในรูปของศูนย์พัฒนาเด็กประเภทต่าง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพของแต่ละพื้นที่และกลุ่มเป้าหมาย

2.1.3.2 การศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาที่มุ่งวางรากฐานเพื่อให้ผู้เรียน ได้พัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งในด้านคุณธรรม จริยธรรม ความรู้ และความสามารถขั้น พื้นฐาน และให้สามารถลงการอ่านออกเขียนและคำนวณได้

2.1.3.3 การศึกษาระดับมัธยมศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้พัฒนาคุณธรรม ความรู้ ความสามารถ และทักษะต่อจากระดับประถมศึกษาให้ผู้เรียนได้ค้นพบ ความต้องการ ความสนใจและความถนัดของตนเองทั้งในด้านวิชาการและวิชาชีพ ตลอดจนมีความ สามารถในการประกอบกรงานและอาชีพตามควรแก่วัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาตามความถนัดและความสนใจ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาหรือเพื่อให้เพียงพอแก่การประกอบงานและอาชีพที่ตนถนัด ทั้งอาชีพอิสระและรับจ้าง รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และทักษะทางสังคมที่จำเป็นสำหรับการประกอบงานและอาชีพและการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีสันติสุข

2.1.3.4 การศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาหลังระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ การศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี การศึกษาระดับปริญญาตรีและการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี

การศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เป็นการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้และทักษะวิชาชีพในระดับกลาง รวมทั้งมีความสามารถในการริเริ่มประกอบการ

การศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นการศึกษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ความสามารถในการสาขาวิชาต่าง ๆ ในระดับสูง โดยเฉพาะการประยุกต์ทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติ การริเริ่มการพัฒนาทั้งทางวิชาการและวิชาชีพ การสร้างสรรค์และเผยแพร่ความรู้ การริเริ่มการพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม รวมทั้งการส่งเสริมบทบาทของประเทศในประชาคมโลก

การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี เป็นการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้และทักษะในสาขาวิชาการเฉพาะทางให้มีความชำนาญมากยิ่งขึ้นมุ่งสร้างสรรค์ความก้าวหน้าและความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยเฉพาะการศึกษากันคว้าวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้และเทคโนโลยีในด้านวิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ การประยุกต์ใช้วิทยาการสากลและภูมิปัญญาท้องถิ่นของไทยเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมได้อย่างเหมาะสมกับสภาพของสังคมไทย

2.1.4 การจัดการศึกษาตามแนวระบบโรงเรียนอาจจัดเป็นการศึกษาประเภทต่าง ๆ ได้ตามความเหมาะสมและตามความต้องการของกลุ่มเป้าหมายของชุมชนและประเทศ เช่น การฝึกหัดครู การศึกษาวิชาชีพ การศึกษาวิชาชีพพิเศษ การศึกษาวิชาชีพเฉพาะกิจหรือเฉพาะบุคคลบางกลุ่ม การศึกษาพิเศษ และการศึกษาของภิกษุ สามเณร นักบวช และบุคลากรทางศาสนา เป็นต้น การจัดการศึกษาประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ไม่เพียงแต่จัดตามความเหมาะสมหรือเพื่อสนองความต้องการเฉพาะของกลุ่มเป้าหมาย แต่ยังคงคำนึงถึงการให้บุคคลได้พัฒนาทั้งในด้านคุณธรรม ความรู้ ความสามารถและทักษะอย่างสมดุลควบคู่กันไปด้วย ดังต่อไปนี้

2.1.4.1 การฝึกหัดครู เป็นการศึกษาที่มุ่งฝึกหัดและพัฒนาผู้ที่ประกอบอาชีพครู และครูประจำการให้มีคุณธรรม ความรู้ ความสามารถ และทักษะในการสอนและการกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ มีจิตสำนึกของความเป็นครู มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ และเป็นแบบอย่างที่ดีทั้ง

ในด้านความประพฤติ การดำรงชีวิต ตลอดจนการรักษาภาษาและวัฒนธรรมของชาติ มีความใฝ่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มุ่งพัฒนาตนเองและการสอนอย่างสม่ำเสมอตลอดจนมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาชุมชน การฟื้นฟูอนุรักษ์ และเสริมสร้างสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมของท้องถิ่นและประเทศ

2.1.4.2 การศึกษาวิชาชีพเป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้และทักษะ วิชาชีพให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งในการประกอบอาชีพอิสระและรับจ้าง รวมทั้งสามารถ ดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสม การจัดการศึกษาวิชาชีพ อาจจัดในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งประเภทในโรงเรียนหรือนอกโรงเรียน การจัดการศึกษาวิชาชีพในระบบโรงเรียน เป็นการพัฒนา ความรู้และทักษะวิชาชีพที่สอดคล้องกับแต่ละระดับของการศึกษา ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึง ระดับอุดมศึกษา ส่วนการจัดการศึกษาวิชาชีพนอกโรงเรียนเป็นการอบรมวิชาชีพเฉพาะด้านใน ระยะสั้นสำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาความรู้และทักษะเพิ่มเติม

2.1.4.3 การศึกษาวิชาชีพพิเศษ เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือพัฒนา ทักษะวิชาชีพบางด้านที่ต้องการให้มีความชำนาญเป็นพิเศษตั้งแต่เยาว์วัยและต้องฝึกฝนเป็นระยะ เวลานาน ได้แก่ นาฏศิลป์ ดนตรี กีฬา เป็นต้น การจัดการศึกษาอาจจัดตั้งเป็นสถานศึกษาเฉพาะหรือ จัดในหลักสูตรปกติ การศึกษาวิชาชีพเฉพาะกิจหรือเฉพาะบุคคลบางกลุ่ม เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ ผู้เรียนมีความรู้และทักษะวิชาชีพ ตามความต้องการของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งโดยเฉพาะ หรือ เป็นการจัดการศึกษาที่มุ่งจัดให้เหมาะสม และสอดคล้องกับลักษณะหรือความต้องการของกลุ่ม เป้าหมาย ซึ่งไม่อาจดำเนินการได้โดยสถาบันการศึกษาปกติ ในการจัดการศึกษาต้องจัดให้ สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาของรัฐด้วย

2.1.4.4 การศึกษาพิเศษ เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางกาย สติ ปัญญา จิตใจ อารมณ์ ได้เรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมกับสภาพร่างกาย จิตใจและความสามารถและเป็นการ ศึกษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษหรือมีปัญญาเลิศได้พัฒนาความถนัดและอัจฉริย ภาพของตนได้อย่างเต็มที่ การจัดการศึกษาพิเศษนี้อาจจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะ หรือจัดในสถาน ศึกษาปกติตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา

2.1.4.5 การศึกษาของพระภิกษุ สามเณร นักบวช และบุคลากรทางศาสนา เป็นการ ศึกษาที่มุ่งสร้างเสริมให้พระภิกษุ สามเณร นักบวช และบุคลากรทางศาสนา มีความเป็นผู้นำด้าน ปัญญา จิตใจ และศีลธรรม เป็นแบบอย่างที่ดีและมีบทบาทในการปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมและ พฤติกรรมที่เหมาะสมแก่คนในสังคม ตลอดจนเป็นผู้นำหรือมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ฟื้นฟูและ เสริมสร้างวัฒนธรรมของท้องถิ่นและสิ่งแวดล้อม

2.2 การอาชีวศึกษา

การอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาที่มุ่งฝึกอบรมให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและทักษะ เพื่อสามารถประกอบวิชาชีพได้ตามความถนัด และสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมเป็นการ

เอกสารตัวอย่างหนึ่งเช่นเดียวกับการบริหารธุรกิจทั้งหลายในด้านการค้าและอุตสาหกรรม การลงทุน ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อการอาชีวศึกษาเป็นการลงทุนเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ สามารถดำรงชีวิตและทำประโยชน์ให้แก่สังคมได้ สอดคล้องกับที่ รุ่ง แก้วแดง (2531 : 2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอาชีวศึกษาไว้ว่า การอาชีวศึกษามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนากำลังคนของประเทศเพราะการที่ประเทศของเรามีบุคลากรที่มีทักษะ และมีมือแรงงานได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับการศึกษาเป็นสำคัญ และยังสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (2530-2534) ที่ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการอาชีวศึกษาไว้ว่า เพื่อผลิตและพัฒนาากำลังคนสาขาวิชาต่างๆ ในระดับปานกลาง และระดับสูงให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การอาชีวศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา ซึ่งต้องการความมั่นคงทางเศรษฐกิจสูง จำต้องอาศัยกำลังคนที่มีคุณภาพ มีอาชีพที่เหมาะสมกับตนเอง และตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน การอาชีวศึกษาจึงเป็นกระบวนการศึกษาอีกรูปแบบหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศชาติสู่ความมั่นคงและรุ่งเรือง ลำอาง พ่วงบุตร (2529 : 22) ได้กล่าวไว้ว่าอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนาซึ่งต้องอาศัยเทคโนโลยี อาศัยแรงงานที่มีประสิทธิภาพและความรู้ในวิชาชีพในหลาย ๆ สาขา เพื่อที่จะช่วยพัฒนาบ้านเมือง

นักวิชาการศึกษามากท่านได้ให้ความหมายเพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับการอาชีวศึกษาไว้หลายทัศนะดังเช่น

Carter V. Good (1973 : 645) ได้ให้ความหมายของอาชีวศึกษาไว้ว่า

...การอาชีวศึกษา หมายถึง การศึกษาที่มีระดับต่ำกว่ามหาวิทยาลัยเพื่อเป็นการศึกษาจัดการศึกษาเพื่อเตรียมผู้เรียนเข้าสู่การเลือกงานอาชีพ ในสาขาต่าง ๆ โดยเฉพาะหรือเป็นการศึกษาเพื่อเป็นการพัฒนาแรงงานฝีมือให้มีระดับสูงขึ้น รวมทั้งการศึกษาการค้าอุตสาหกรรม เกษตรกรรมธุรกิจ และคหกรรม

ในทำนองเดียวกัน เมธี ปิณฑนานันท์ (2533 : 45) ได้กล่าวว่า

...อาชีวศึกษา คือ การศึกษาเพื่อเตรียมบุคลากรด้านฝีมือ ระดับคุณวุฒิที่ต่ำกว่าปริญญา สำหรับอาชีพหนึ่ง หรือกลุ่มอาชีพช่างและงานต่าง ๆ อาชีวศึกษาตามปรกติจัดขึ้นในระดับมัธยมปลาย จะต้องจัดให้มีการศึกษาวิชาพื้นฐาน

ทั่วไป วิชาทฤษฎีสัมพันธ์ และฝึกฝนภาคปฏิบัติเพื่อพัฒนาฝีมือที่ต้องการ

เอกสารนี้เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ได้ และฝึกฝนภาคปฏิบัติเพื่อพัฒนาฝีมือที่ต้องการ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับ อาชีพหนึ่ง ๆ สัดส่วนของวิชาต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน แต่ตามปกติแล้วจะต้องเน้นการฝึกภาคปฏิบัติ...

ในขณะที่ ภิญญา สาทร (2526 : 31) ได้กล่าวว่า

...การอาชีวศึกษา หมายถึง การศึกษาวิชาชีพที่จะนำไปประกอบอาชีพทุกชนิดเพื่อดำรงชีวิต โดยมีโรงเรียนหรือสถานศึกษาและครูเป็นผู้สอน มีรัฐบาลสนับสนุนและควบคุมให้ตรงกับความต้องการของสังคม และตลาดแรงงานเพื่อมิให้การลงทุนทางการศึกษาเปล่าประโยชน์

บุศรินทร์ ปัทมาคม (2527 : 34) ให้แนวคิดไว้ว่า การอาชีวศึกษา คือ การใช้วิชาพื้นฐานวิชาชีพซึ่งประกอบด้วยความรู้ ความชำนาญ ในการที่จะเกิดประโยชน์ต่อสังคมและเศรษฐกิจ โดยจัดให้อยู่บนพื้นฐานของสังคม และให้เหมาะสมกับแนวทางเศรษฐกิจของประเทศนั้น ซึ่งไม่แตกต่างจากการที่ ฟงศ์ หรดาล (2531 : 27) กล่าวว่า การอาชีวศึกษา หมายถึง การอบรมวิชาชีพในสาขากว้าง ทั้งในระบบการศึกษา และนอกระบบการศึกษา เพื่อที่จะให้ออกไปประกอบอาชีพ และเป็นพลเมืองดีของสังคมซึ่งสอดคล้องกับวิเวก ปางพุฒิพงศ์ (2525 : 25) กล่าวไว้ว่า การอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาตลอดชีวิตจะต้องมีการพัฒนารูปแบบ โดยผสมผสานทั้งในระบบโรงเรียนและนอกโรงเรียนเข้าด้วยกัน ต้องร่วมมือกับชุมชนและสังคมให้มากขึ้น แต่ บุญเทียม เจริญยิ่ง (2535 : เอกสารอัครธานา) กล่าวว่า

...การอาชีวศึกษา คือ กระบวนการเรียน การฝึกทักษะ การสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในวิชาชีพใด วิชาชีพหนึ่งโดยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์เพื่อการประกอบอาชีพหรือศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้พื้นฐานความรู้ของผู้เรียนและทักษะความรู้ใหม่ ที่ได้รับเป็นตัวกำหนดประเภทของกำลังคน 5 ประเภท คือ วิศวกรหรือนักเทคโนโลยี ช่างเทคนิค ช่างฝีมือ แรงงานไร้ฝีมือ...

จากความหมายของการอาชีวศึกษาดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า

...การอาชีวศึกษา หมายถึง การจัดการศึกษาด้านวิชาชีพในสาขาต่างๆ ทั้งในระบบและนอกระบบเพื่อเพิ่มผลิตกำลังคนด้านวิชาชีพให้มีความรู้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำไปประกอบอาชีพต่างๆ ได้
 เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำไปประกอบอาชีพต่างๆ ได้
 ไม่ว่ากรรมใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อย่างดี โดยให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและเหมาะสมกับ
สภาพเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ...

2.3 ประวัติการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย

การจัดการศึกษาเอกชนเป็นกิจกรรมที่บุคคลหรือเอกชนหรือคณะบุคคลดำเนินการจัดให้มีการเรียนการสอนแก่นักเรียนทุกพลักรวมกันเจ็ดคนขึ้นไป (พ.ศ. 2461) ซึ่งมีได้กำหนดจำนวนนักเรียนเอาไว้ เราอาจประมาณการณได้ว่าการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของไทยนั้นปรากฏตามหลักฐานว่ามีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย (พ.ศ.1800-1893) ในการศึกษาวิชาชีพนั้น เนื่องจากการประกอบอาชีพของคนไทยในอดีต ส่วนมากเป็นวิชาช่างฝีมือประเภทต่าง ๆ เช่น ช่างถมช่างทอง ช่างแกะสลักช่างปั้น และวิชาชีพอื่น ๆ ซึ่งมักจะทำกันเฉพาะท้องถิ่นแต่ละแห่งไป ดังนั้น การศึกษาวิชาชีพจึงมีการเรียนรู้จากครอบครัว และท้องถิ่นของตนสืบต่อกันต่อ ๆ มา พ่อ แม่ มีความรู้อะไรก็สอนลูกสอนหลานไปตามที่ตนดำรงชีพอยู่โดยเริ่มฝึกจากสิ่งทีเรียนรู้ และปฏิบัติได้ง่าย ๆ ก่อนตามลำดับ สำหรับบุตรหลานของคนธรรมดาสามัญ ที่ต้องการมีอาชีพติดตัวก็ค้องไปขอศึกษาจากครอบครัวในหมู่บ้านของผู้ชำนาญ ในแขนงนั้น ๆ โดยเข้าไปพักอาศัยรับใช้การงานแล้วคอยฝึกวิชาชีพเท่าที่จะมีโอกาส จนกระทั่งมีความรู้ความสามารถพอที่จะประกอบอาชีพได้ด้วยตัวเอง อาชีพบางอย่างต้องอาศัยความรู้ ความสามารถ เป็นพิเศษเช่น วิชาศิลปกรรมก็จะเรียนได้จากวัดที่พระสงฆ์มีความรู้

ในสมัยกรุงศรีอยุธยา (พ.ศ.1893-2310) การศึกษาด้านอาชีวศึกษาก็เป็นไปในลักษณะคล้ายคลึงกับสมัยสุโขทัย เป็นการฝึกหัดและถ่ายทอดอาชีพประจำครอบครัวแต่ละบ้านหรือหมู่บ้านเรียนวิชาช่าง หรือศิลปจากวัดและเป็นที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งว่าในสมัยนี้ ประเทศไทยเราได้มีการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศมาก และคงได้ศึกษางานช่างแต่ไม่ปรากฏหลักฐานเป็นที่แน่ชัดว่าโรงเรียนที่จัดตั้งมีขันนารีนในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เช่น โรงเรียนศรีอยุธยา ฯลฯ นั้นมีการสอนช่างนอกเหนือไปจากการสอนภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ วัฒนธรรมต่างชาติและวิทยาการต่าง ๆ จนกระทั่งถึง พ.ศ. 2371 ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว คณะมิชชันนารีอเมริกัน ได้เข้ามาเผยแพร่คริสต์ศาสนาในประเทศไทยเป็นครั้งแรกได้มีการสอนวิชาช่างด้วย เช่น การพิมพ์ การช่างต่อเรือ เป็นต้น จนถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวนางเอสจีแมค พาร์แลนด์ (Mrs.S.GMe Fariand) ได้จัดตั้งโรงเรียนอรุณประดิษฐ์ที่จังหวัดเพชรบุรี เมื่อ พ.ศ. 2408 ได้รับความร่วมมือจากเจ้าพระยานุวงศ์มหาโกษาธิบดี เปิดสอนเกี่ยวกับการตัดเย็บเสื้อผ้าหรือวิชาการสตรี นับว่าเป็นโรงเรียนเอกชนการศึกษาแห่งแรก ที่ตั้งโดยชาวต่างชาติ ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีการปฏิรูปการศึกษาเป็นครั้งใหญ่ โดยรัฐฯ ได้เข้ามารับภาระจัดการศึกษาโดยตรงมีหลักฐานว่าเอกชนยังคงเปิดสอนวิชาอาชีวศึกษาสำหรับสตรีไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในโรงเรียนกุลสตรีวังหลัง ซึ่งเปิดดำเนินการใน วันที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ. 2417 โดยคณะมิชชันนารีอเมริกัน หมอเฮาท์ และภริยา ซึ่งต่อมาเป็นโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย

เมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้จัดตั้งโรงเรียนหลวงขึ้นในปี พ.ศ. 2414 แล้วรัฐฯ ได้ขยายการศึกษาเพิ่มมากขึ้น จึงปรากฏว่ามีโรงเรียนทั้งสิ้น 30 โรงเรียน ในปี พ.ศ. 2428 จึงโปรดเกล้าฯ ให้จัดตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาโดยตรงมีฐานะเป็นกรมเรียกว่า กรมศึกษาธิการขึ้นในปี พ.ศ. 2430 และสถาปนาขึ้นเป็นกระทรวงในปี พ.ศ. 2435 แต่ก็มีบทบาทเพียงจัดการศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลเท่านั้น จนถึง พ.ศ. 2448 กระทรวงศึกษาธิการเริ่มมีบทบาทในการดูแลโรงเรียนเอกชนแต่ก็เป็นไปอย่างหละหลวมจึงทำให้ โรงเรียนเอกชนที่จัดตั้งและดำเนินการโดยคนไทยและคนต่างด้าว เช่น โรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนภาษาจีน เปิดแพร่หลายจำนวนมากขึ้นตามลำดับพบว่าในปี พ.ศ. 2456 มีจำนวนโรงเรียนเอกชน 141 โรงเรียน จนเป็นเหตุให้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวตราพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2761 เพื่อควบคุมในด้านคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาในด้านปริมาณโรงเรียนและนักเรียน และมีโรงเรียนเอกชนมาจดทะเบียน อยู่ในความควบคุมและดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ ถึง 127 โรงเรียน หลังจากนั้นมาจนถึงสมัยเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง พ.ศ. 2475 ซึ่งแถลงการณ์เกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาลหรือแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2475 หรือ พระราชบัญญัติ โรงเรียนราษฎร์ ฉบับ พ.ศ. 2492 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2518 ซึ่งได้ใช้บังคับมานั้น รัฐได้ให้เงินอุดหนุนโรงเรียนเอกชน และรับรองวิทยฐานะของ โรงเรียนเอกชน ทำให้กิจการโรงเรียนเอกชนแพร่หลายมากขึ้น แต่การจัดการศึกษาของเอกชนในระยะต้น ๆ เป็นการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาสายสามัญเท่านั้น เพราะในปี พ.ศ. 2484 รัฐได้กำหนดนโยบายให้โรงเรียนเอกชนแบ่งเบาภาระจากรัฐในการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาสายสามัญ เพื่อรัฐจะได้ทุ่มเทงบประมาณในการการประถมศึกษาและอาชีวศึกษาทำให้โรงเรียนเอกชนสายสามัญศึกษาแพร่หลายอย่างกว้างขวาง มีโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาอยู่บ้าง แต่สอนหลักสูตรระยะสั้น เช่น ช่างวิทยุ โทรทัศน์ คัดผม ช่างไม้ เสริมสวย ช่างขับรถยนต์ ช่างไฟฟ้า เป็นต้น ต่อมาปี พ.ศ. 2494 การอาชีวศึกษาได้มีการพัฒนาครั้งใหญ่เพราะได้รับการช่วยเหลือจากประเทศสหรัฐอเมริกา และองค์การยูเนสโก ทำให้ผู้ปกครองและนักเรียนสนใจเรียนด้านอาชีวศึกษามากขึ้น จึงเกิดโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเป็นโรงเรียนแรกที่เปิดสอนระดับอาชีวศึกษา หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ คือ โรงเรียนบวรศึกษาพาณิชย์ ซึ่งได้รับอนุญาตให้เปิดสอนอาชีวศึกษาตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเมื่อ วันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2503 และมีโรงเรียนอาชีวศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการมากขึ้นตามลำดับ โดยสอนในสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม เป็นต้น จนในปี พ.ศ. 2526 โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ เปิดสอนถึง 5 ประเภทคือ เกษตรกรรม คหกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และศิลปหัตถกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะวิธีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 สภาพการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย

2.4.1 ความต้องการแรงงาน

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525-2529 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ประมาณการความต้องการของผู้สำเร็จการศึกษาในด้านวิชาชีพไว้เป็นลำดับคือ สาขาอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม คหกรรม หัตถกรรม และเกษตรกรรมและในช่วงแผนเดียวกันคาดว่าความต้องการแรงงานในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงจะขยายตัวสูงขึ้นตามลำดับและในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 (2532-2534) โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว โครงสร้างของระบบเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงจากภาคเกษตรไปเป็นอุตสาหกรรมมากยิ่งขึ้น ซึ่งมีสัดส่วนเทียบต่อผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้นในปี 2531 ร้อยละ 23.02 เป็นภาคอุตสาหกรรมและร้อยละ 16.91 เป็นภาคเกษตร เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2514 ซึ่งเป็นภาคอุตสาหกรรมร้อยละ 16.92 และภาคเกษตร ร้อยละ 26.85 และมีแนวโน้มว่าสัดส่วนของภาคอุตสาหกรรมต่อผลิตภัณฑ์ในประเทศไทยเบื้องต้นจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในระยะต่อไป ขณะเดียวกันอัตราการขยายตัวภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นสูงถึงร้อยละ 13.5 และ 12.5 ในปี 2530 และปี 2531 จึงเป็นปัจจัยทำให้เกิดปัญหาการขาดแคลนกำลังแรงงานบางประเภทที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม ดังนี้

การขาดแคลนวิศวกร คาดว่ามีความต้องการทั้งหมดประมาณ 7,000 คน ในปี 2531 ขณะที่กำลังผลิตเพียงประมาณปีละ 2,684 คน สาขาที่ขาดแคลนมาก ได้แก่ สาขาวิชาเครื่องกล ไฟฟ้า เครื่องวัดและควบคุม เคมีเทคโนโลยี การผลิตอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ โทรคมนาคม สิ่งทอ เคมีสิ่งทอ เทคโนโลยีพลาสติก ปิโตรเคมี และเคมีอุตสาหกรรม เป็นต้น

การขาดแคลนช่างเทคนิคระดับ ปวช. ปวส. และปวท. ในสาขาอุตสาหกรรมสิ่งทอ เทคโนโลยีสิ่งทอ เคมีสิ่งทอ วิศวกรรมสิ่งทอ และสาขาอื่น ๆ ได้แก่ เครื่องกล เครื่องมือวัดและควบคุม และเปโตรเคมี เป็นต้น

การขาดแคลนช่างที่มีฝีมือและผู้ที่มีประสบการณ์ในสาขาช่างเครื่องมือกล ช่างปรับและประกอบเครื่องจักร ช่างทำแบบพิมพ์ (Tool & Die) ช่างออกแบบจิ๊กและฟิกเจอร์ ช่างอบชุบด้วยความร้อน และช่างเทคนิคงานอัตโนมัติ เป็นต้น

การขาดแคลนผู้มีฝีมือและผู้มีประสบการณ์ในอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ และอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป

การขาดแคลนครูช่างเทคนิคและอาจารย์วิศวกรรมศาสตร์

ความต้องการแรงงานในปี 2541 ทั่วประเทศมีจำนวน 460,655 คน โดยมีความต้องการแรงงานสูงสุดในอุตสาหกรรมการผลิต คือร้อยละ 56.2 ของความต้องการแรงงานทั้งหมดและประเภทอาชีพที่มีความต้องการแรงงานสูงสุด คือ ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการผลิตและผู้ปฏิบัติงานเอกสารที่เป็นเอกสารที่ส่งงานไว้สำหรับการแข่งขันเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับปี 2531 ที่เกี่ยวข้องกัน พนักงานใช้อุปกรณ์ในการขนส่ง คนงานหรือกรรมกร คือร้อยละ 61.0 ของความไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีเหตุเปลี่ยนแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้องการแรงงานทั้งหมด โดยความต้องการแรงงานรายอาชีพของสถานประกอบการสำหรับผู้มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนใหญ่ได้แก่ อาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้าและช่างประดิษฐ์เครื่องแต่งกาย ผู้ให้บริการความปลอดภัย (ยาม) พนักงานขายของ ผู้นำเสนอสินค้าตัวอย่าง พนักงานขับซีดานยนต์ พนักงานบัญชี-รับจ่ายเงิน ช่างไฟฟ้าและช่างซ่อมเครื่องกล ลูกเรือและคนงานประจำเรือ และกรรมกรทั่วไป

สำหรับความต้องการแรงงานที่มีจำนวนมากสำหรับผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป ได้แก่ ผู้บริหารระดับกลาง (ผู้จัดการฝ่าย ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่าย) พนักงานบัญชีและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง วิศวกร (วิศวกรเครื่องกล วิศวกรไฟฟ้า) หัวหน้างานและผู้ควบคุมการผลิตตัวแทนนายหน้าขายประกันชีวิตและพนักงานประเมินราคา นักวิเคราะห์ระบบงาน โครงการและโปรแกรมเมอร์

อย่างไรก็ตามในปี 2541 ก็ยังมีความต้องการแรงงานในอาชีพต่าง ๆ ที่นายจ้างไม่สามารถหาคนเข้าทำงานได้อีกจำนวนหนึ่ง โดยเฉพาะพนักงานขายและผู้นำเสนอสินค้าตัวอย่าง หัวหน้างานและผู้ควบคุมงานผลิต ผู้บริหารระดับกลาง เช่น ผู้จัดการฝ่าย ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่าย พนักงานขับซีดานยนต์ ช่างซ่อมเครื่องกลยานยนต์ ช่างซ่อมบำรุง เสมียนพนักงานทั่วไป ผู้ทำความสะอาด, ทำงานบ้าน ช่างปรับ ช่างไฟฟ้า ช่างไฟฟ้ารถยนต์และช่างปรับอิเล็กทรอนิกส์ ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ช่างประดิษฐ์เครื่องแต่งกาย ผู้ให้บริการความปลอดภัย (ยาม) ผู้ควบคุมการขายและเจ้าหน้าที่การตลาด

แนวโน้มความต้องการแรงงานในปี 2542

ในปี 2542 สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติคาดว่า เศรษฐกิจไทยในปี 2542 ยังจะขยายตัวได้ในระดับต่ำ เทียบกับการขยายตัวเฉลี่ยในช่วงที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาบางด้านจะต้องใช้เวลานานในการแก้ไข เช่น ปัญหาหนี้เสียของสถาบันการเงิน กำลังการผลิตส่วนเกินในภาคอุตสาหกรรมและอสังหาริมทรัพย์ และเศรษฐกิจโลกซึ่งขยายตัวอย่างจำกัดในการคาดการณ์ความต้องการแรงงานในปี 2542 คาดว่าภาคเศรษฐกิจหดตัวร้อยละ 2.29 ส่งผลกระทบต่อจ้างงานโดยคาดว่าในปี 2542 จะมีความต้องการแรงงาน จำนวน 86,177 คน ซึ่งมีจำนวนลดลงจากปี 2541 จำนวน 374,478 คน โดยมีความต้องการมากในตำแหน่งต่าง ๆ ได้แก่ วิศวกรเคมี วิศวกรเครื่องกล ช่างเทคนิควิศวกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างเทคนิค ผู้ตรวจวัดสายตาและผู้เตรียมเลนส์ประกอบแว่นตา พนักงานแปล พนักงานฝ่ายต่างประเทศและล่าม เสมียน พนักงานฝ่ายสินค้าและพัสดุ พนักงานฝ่ายผลิต ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า พนักงานขาย ผู้ควบคุมการผลิต ช่างทอผ้า ผู้เก็บรักษาอาหาร พนักงานแปรรูปอาหาร ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า และช่างประดิษฐ์เครื่องแต่งกาย ช่างทำรองเท้าและช่างทำผลิตภัณฑ์หนัง ช่างซ่อมเครื่องกล ช่างเพชรพลอยและช่างประดิษฐ์โลหะมีค่า ช่างพิมพ์

ส่วนความต้องการแรงงานไทยในต่างประเทศนั้น จากการสำรวจของสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พบว่าแรงงานที่ออกไปทำงานต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นแรงงานระดับฝีมือ และกึ่งฝีมือ ได้แก่ ช่างไม้ ช่างปูน ช่างเหล็ก ช่างเชื่อม ช่างไฟฟ้า หรือช่างฝีมืออื่น ๆ ความต้องการ

แรงงานไทยยังคงขาดอยู่ เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะแถบตะวันออกเฉียงและสิงคโปร์ และยังคงต้องการแรงงานสาขาการก่อสร้างเป็นหลัก

2.4.2 ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐ

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 ได้ประกาศใช้เป็นกฎหมายเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ.2525 เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติให้เหมาะสมกับ สถานการณ์ มีสาระสำคัญดังนี้ ได้ยกระดับมาตรฐานการศึกษาของบุคลากรในโรงเรียนรวมทั้งได้กระจายอำนาจบริหารส่วนกลางไปสู่ส่วนภูมิภาคให้มากขึ้นเพื่อให้งานดำเนินไปด้วยความรวดเร็ว กล่าวคืออำนาจในการอนุญาตต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาคเป็นของผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับส่วนกลางให้เป็นอำนาจของเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในด้านการบริหาร โรงเรียน ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการอำนวยการโรงเรียนบางประเภท บางระดับชั้น ให้มีหน้าที่ในการให้คำแนะนำเป็นที่ปรึกษา เพื่อปรับปรุงกิจการของโรงเรียนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น และมีบทบัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจในการออกระเบียบและกำหนดมาตรฐานการศึกษาของ โรงเรียน ได้ด้วย รวมทั้งผู้ได้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดการที่ได้รับมอบหมายมีอำนาจลงโทษครูได้ ในด้านกองทุนสงเคราะห์ได้ขยายให้สวัสดิการแก่ครู โรงเรียนเอกชนเพิ่มขึ้นกว่าเดิม กล่าวคือ ในระยะเริ่มต้นใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 ครู คู่สมรส บุตรธิดา สามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลได้เฉพาะกรณีที่เป็นคนไข้ในของโรงพยาบาลเท่านั้น ปัจจุบันได้ขยายการสงเคราะห์ในด้านการรักษาพยาบาลครอบคลุมถึงการเป็นคนไข้นอกของโรงพยาบาลอีกด้วย นอกจากนี้ครูโรงเรียนเอกชนยังสามารถเบิกค่าเล่าเรียนของบุตรธิดาได้เต็มจำนวนเช่นเดียวกับข้าราชการของรัฐ ครูที่ทำงานเกิน 5 ปี เมื่อลาออกจะได้รับเงินทุนเลี้ยงชีพประเภท 2 มากกว่าเดิม สามารถนำเงินกองทุนสงเคราะห์ไปจัดหาผลประโยชน์ได้ โดยอาจจะให้ผู้รับใบอนุญาตกู้ยืมไปพัฒนากิจการโรงเรียนได้ด้วย (มงคลศรีไพรวรรณ. 2525 : 6 - 8)

ในด้านแนวนโยบายของรัฐบาลที่แถลงต่อรัฐสภาได้ให้การส่งเสริมสนับสนุน โรงเรียนเอกชนมากขึ้นตามลำดับ ในช่วงระยะเวลาระหว่าง พ.ศ. 2480 ถึง พ.ศ. 2501 และในช่วงตั้งแต่ พ.ศ. 2502 ถึงขณะนี้รัฐบาลได้เริ่มให้ความสำคัญแก่โรงเรียนของรัฐมากขึ้นตามลำดับมีผลทำให้เปลี่ยนแปลงไป เน้นการสนับสนุนทางด้านวิชาการมากขึ้นและพยายามลดความช่วยเหลือทางการเงิน และรัฐส่งเสริมให้เอกชนมีส่วนร่วมเป็นพิเศษในการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา ระดับอุดมศึกษา การอาชีวศึกษาและการศึกษานอกโรงเรียน

คณะรัฐมนตรีผู้กำหนดนโยบายในการบริหารประเทศได้มีมติหลายครั้ง เกี่ยวกับนโยบายการศึกษาเอกชนที่สำคัญดังนี้

นับตั้งแต่ประเทศไทยเริ่มมีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยจนถึงปัจจุบันมีคณะรัฐบาลบริหารประเทศแล้วรวม 53 คณะ การแถลงนโยบายของรัฐบาลด้านการศึกษาที่เกี่ยวกับการสนับสนุนให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมจัดการศึกษาก็มีความชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ นับตั้งแต่รัฐบาลคณะที่ 18

(21 ธันวาคม 2480-16 ธันวาคม 2481) ซึ่ง มีนายพันเอกพลพลยุทธเสนา เป็นนายกรัฐมนตรี และ นาวาเอกหลวงสินธุ์สงครามชัย เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้แถลงนโยบาย ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนต่อสภาผู้แทนราษฎรว่า “...รัฐบาลจะได้สนับสนุนโรงเรียนราษฎรให้ทวีขึ้นทั้งจำนวน และคุณภาพตามแผนการศึกษา” และรัฐบาลคณะต่อ ๆ มา ก็มีการแถลงนโยบายสนับสนุนโรงเรียนเอกชนปรากฏในทำนองเดียวกัน ทำให้โรงเรียนเอกชนทวีจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว

คำแถลงนโยบายการศึกษาเอกชน รัฐบาลคณะต่อ ๆ มา มีความชัดเจนและให้รายละเอียด เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาเอกชนมากขึ้น ตามลำดับดังนี้

รัฐบาลคณะที่ 40 นายธำนิมิตร กรีวิเชียร เป็นนายกรัฐมนตรีได้แถลงนโยบายด้านการศึกษาเอกชนว่า “...การศึกษภาคบังคับ แม้ว่ารัฐบาลถือว่าเป็นหน้าที่ และภารกิจโดยตรงของรัฐที่จะต้องรับผิดชอบจัดให้เปล่าอย่างเสมอภาค แต่รัฐก็ยินดีเปิดโอกาสให้เอกชนจัดได้ภายในขอบเขตที่รัฐกำหนด โดยภาคเอกชนจะต้องรักษาคุณภาพของการศึกษาให้สอดคล้องกับนโยบายโครงการและเอกลักษณ์ของการศึกษาชาติ และไม่เป็นการจัดการศึกษาเพื่อแสวงหากำไรเกินควร”

รัฐบาลคณะที่ 42 พลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เป็นนายกรัฐมนตรีมีคำแถลงนโยบาย ซึ่งมีสาระสำคัญด้านการศึกษาเอกชนว่า “จะเร่งรัดและสนับสนุนให้ท้องถิ่น และเอกชนเห็นประโยชน์และความจำเป็นของการศึกษาก่อนวัยประถมศึกษาเพื่อจะได้ช่วยกันจัดอบรมเลี้ยงดูเด็กให้มีพัฒนาการโดยสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและ จิตใจ” รวมทั้ง “จะปรับปรุงคุณภาพของสถานศึกษาเอกชนทุกระดับทุกประเภท และส่งเสริมให้เอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา การอาชีวศึกษาและการศึกษานอกโรงเรียนให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น”

รัฐบาลคณะที่ 43 พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี มีนโยบายที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชนว่า “การอาชีวศึกษาจะพัฒนารูปแบบและจัดระบบการประสานงานของสถาบันอาชีวศึกษาต่าง ๆ ทั้งของรัฐและของเอกชนให้สอดคล้องกับความต้องการของภาครัฐและเอกชน” และ “การศึกษาเอกชนจะให้ความช่วยเหลือทางวิชาการ ทั้งนี้ เพื่อให้โรงเรียนราษฎรมีคุณภาพและมาตรฐานดี”

รัฐบาลคณะที่ 46 พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้แถลงนโยบายข้อหนึ่งว่า “การจัดการศึกษาของสถานศึกษาเอกชน โดยให้เอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาภายในขอบเขตและสัดส่วนที่เหมาะสม นอกจากนั้นยังพยายามสนับสนุนให้สถาบันทางการเงินเข้ามาช่วยเหลือสถานศึกษาเอกชนและจะส่งเสริมคุณภาพทางการศึกษาของสถานศึกษาเอกชนให้ดีขึ้น...”

รัฐบาลคณะที่ 47 (9 มกราคม 2534 - 23 กุมภาพันธ์ 2534) พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นนายกรัฐมนตรีได้แถลงนโยบายในส่วนที่เกี่ยวกับการศึกษาเอกชนว่า “...รัฐบาลต้องการผ่อนคลายกฎระเบียบต่างๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา โดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและอุดมศึกษา รวมทั้งส่งเสริมให้มีการระดมทรัพยากร และความ

ร่วมมือจากแหล่งต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศมาสนับสนุนการดำเนินการของสถาบันการศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น”

รัฐบาลคณะที่ 53 นายชวน หลีกภัย มีนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนว่า “ส่งเสริมบทบาทเอกชนในการร่วมจัดการศึกษาในทุกระดับให้มากยิ่งขึ้น” (พวงรัตน์ เกษรแพทย์. 2536 : 46-47)

มติรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายการจัดการศึกษาเอกชน โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการส่งเสริมให้โรงเรียนเอกชนเข้ามาแบ่งเบาภาระจัดการศึกษา โดยรัฐสนับสนุนในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ๆ มีหลายครั้ง พอจะสรุปได้ดังต่อไปนี้

มติคณะรัฐมนตรีในคราวประชุม เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2523 รับในหลักการและแนวนโยบายการจัดการศึกษาเอกชนที่ให้เอกชนร่วมรับภาระในการดำเนินงานการศึกษาโดยไม่แสวงหาผลกำไรเกินควร โดยรัฐให้การอุดหนุนส่งเสริม และช่วยเหลือสถานศึกษาเอกชนในการปรับปรุงคุณภาพให้ดียิ่งขึ้น

มติคณะรัฐมนตรีในคราวประชุม เมื่อวันที่ 20 เมษายน 2526 ให้ความเห็นชอบเกี่ยวกับการอุดหนุนด้านวิชาการ ซึ่งได้แก่ การพัฒนาบุคลากร การบริหารประสิทธิภาพการเรียนการสอน ส่งเสริมด้านวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน สำหรับการอุดหนุนด้านการเงินให้กระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติร่วมกันพิจารณาแนวทางที่เหมาะสม

มติคณะรัฐมนตรีในคราวประชุม เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2531 อนุมัติการให้เงินอุดหนุนแก่โรงเรียนเป็นรายหัวนักเรียนแทนการอุดหนุนเดิม ซึ่งเป็นเงินเดือนครู และอนุมัติให้โรงเรียนที่ไม่ขอรับการอุดหนุนกำหนดค่าธรรมเนียมการเรียนตามความเหมาะสม แต่ต้องมีมาตรการในการช่วยเหลือนักเรียนที่ยากจนด้วย

มติรัฐมนตรีในคราวประชุม เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2531 เห็นชอบให้จัดตั้งกองทุนหมุนเวียนเพื่อพัฒนาการศึกษาเอกชนให้โรงเรียนกู้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ เพื่อนำเงินไปพัฒนาโรงเรียน

มติคณะรัฐมนตรีในคราวประชุม เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2534 อนุญาตให้มีโรงเรียนนานาชาติเพิ่มขึ้นตามความจำเป็น ให้เด็กไทยสามารถเข้าศึกษาในโรงเรียนนานาชาติในระดับมัธยมศึกษาได้เป็นการทั่วไป ให้ยกเว้นเรื่องคุณสมบัติความรู้ภาษาไทยของครูชาวต่างประเทศและยกเลิกการควบคุมการกำหนดค่าเล่าเรียน และค่าธรรมเนียมอื่นของโรงเรียนนานาชาติ

มติรัฐมนตรีในคราวประชุม เมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2534 ให้เพิ่มการอุดหนุนโรงเรียนเอกชนการกุศลจากเดิมที่รัฐให้การอุดหนุนเป็นรายหัวนักเรียนร้อยละ 40 ของค่าใช้จ่ายรายหัวของนักเรียนภาครัฐเช่นโรงเรียนรับเงินอุดหนุนทั่วไป เป็นร้อยละ 60 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2535 และอนุญาตให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการครูหรือข้าราชการในมหาวิทยาลัยไปปฏิบัติงานในโรงเรียนเอกชนการกุศลได้อีกด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ในปีการศึกษา พ.ศ. 2537 มีจำนวนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการทั้งสิ้น 301 โรง มีจำนวนครูทั้งหมด 13,307 คน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 364,249 คน สถานที่และบริเวณที่ตั้งสถานศึกษาต้องมีเนื้อที่ตามที่กำหนดในกฎหมาย เช่น สาขาช่างอุตสาหกรรม ต้องไม่น้อยกว่า 2 ไร่ และสาขาธุรกิจอื่น ๆ ต้องไม่น้อยกว่า 1 1/2 ไร่ เป็นต้น นอกจากนี้สถานศึกษาจะต้องมี สนาม อาคารเรียน อาคารฝึกงาน จำนวนและขนาดของห้องเรียน ห้องประกอบและอุปกรณ์การเรียนการสอนตามที่กำหนดด้วย

ขนาดของโรงเรียนเอกชน ในการจำแนกโรงเรียนเอกชนตามขนาดของโรงเรียนนั้น ส่วนใหญ่จะใช้จำนวนนักเรียนเป็นเกณฑ์ในการจำแนกของโรงเรียน ซึ่งสามารถจำแนกได้ 3 ขนาด คือ โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก จำนวนนักเรียนที่แตกต่างกัน จึงมีผลต่อรายได้ของโรงเรียน เนื่องจากโรงเรียนเอกชนมีรายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน เท่านั้นและกรณีที่โรงเรียนมีรายได้แตกต่างกันก็ย่อมมีผลกระทบต่อการลงทุนในการจัดการศึกษา และประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาด้วย จากการวิจัยประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนในเรื่องรายได้รายจ่ายของโรงเรียนโดย สุกัญญา นิธิกร ได้กล่าวไว้ว่า

...โรงเรียนเอกชนขนาดกลางและขนาดเล็ก จำนวนไม่น้อยที่มีฐานะการเงินทรุดลง ทั้งนี้เนื่องจากรายรับจากค่าธรรมเนียมการเรียนลดลง ซึ่งเป็นผลมาจากการลดลงอย่างรวดเร็วของจำนวนนักเรียน โดยมีสาเหตุจากการขยายการจัดการศึกษาของรัฐ การประสบความสำเร็จของการวางแผนครอบครัว ทำให้อัตราการเกิดลดลง และประเด็นที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนโดยตรง คือ การขาดคุณภาพทั้งทางด้านบริหารจัดการเรียนการสอน และการบริหารของโรงเรียนเอกชนเอง และจากการที่รายรับค่าธรรมเนียมซึ่งเป็นรายได้หลักของโรงเรียนลดลงก็ทำให้โรงเรียนต้องพยายามตัดรายจ่ายต่าง ๆ ซึ่งส่วนหนึ่งจะมีผลกระทบต่อคุณภาพการเรียนการสอนของโรงเรียน ทำให้การปรับปรุงคุณภาพของโรงเรียนทำได้ยากและขณะเดียวกันคุณภาพของโรงเรียนก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเลือกโรงเรียนของนักเรียนและผู้ปกครอง...

...โรงเรียนที่มีคุณภาพการเรียนการสอนสูง โดยเฉพาะด้านวิชาการ มักจะเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ มีชื่อเสียงเป็นที่นิยม และมีนักเรียนแย่งกันเข้าเรียนจำนวนมาก โรงเรียนเหล่านี้สามารถเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนได้สูง

ทำให้โรงเรียนสามารถจัดหาทรัพยากรทางการศึกษาทั้งทรัพยากรบุคคลที่มี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า คุณภาพ และวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนที่เหมาะสมและทันสมัย รวมทั้งไม่ว่าการณ์ใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สามารถจัดการบริหารที่เป็นระบบ มีแผนการปฏิบัติงาน มีการติดตามและตรวจสอบ ตลอดจนการใช้เทคโนโลยีที่ก้าวหน้า...

...ในด้านคุณภาพของผู้เรียน โรงเรียนที่มีคุณภาพจะมีโอกาสคัดเลือกนักเรียนที่มีทั้งทางด้านวิชาการและความประพฤติเข้าเรียน และเมื่อนักเรียนสำเร็จการศึกษาแล้ว ส่วนใหญ่นำชื่อเสียงมาสู่โรงเรียน และยังทำให้มีนักเรียนต้องการมากขึ้นหมุนเวียนตลอดในทางตรงกันข้ามโรงเรียนที่ขาดคุณภาพนอกจากจะมีจำนวนน้อยแล้ว นักเรียนที่เข้าส่วนหนึ่งเป็นเด็กที่สอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลไม่ได้ คุณภาพของนักเรียนไม่ดีพอ และส่วนใหญ่ทางเศรษฐกิจไม่ดี ดิดค้ำค่าเล่าเรียน ก็ยิ่งทำให้โรงเรียนมีรายได้น้อยตามไปด้วย...

เนื่องจากรายได้ที่แตกต่างกัน ซึ่งมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการจัดการศึกษา ทำให้สภาพโดยทั่วไปทั้งทางด้านอาคาร สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนการสอน รวมถึงสภาพทางสังคมภายในโรงเรียนก็มีความแตกต่างกัน ดังกรณีวิจัยสภาพทั่วไปของโรงเรียนเอกชนของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย เรื่อง ประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาเอกชน โดยสรุปสภาพทั่วไปของโรงเรียนเอกชน จำแนกตามขนาดของโรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนมัธยม ประเภทสามัญศึกษา พบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่มีพื้นที่โรงเรียน พื้นที่สนาม หรือพื้นที่เล่นกีฬามากที่สุด ในขณะที่โรงเรียนขนาดเล็ก มีพื้นที่ดังกล่าวน้อยที่สุดในด้านเครื่องโสตทัศนูปกรณ์นั้น โรงเรียนขนาดใหญ่จะมีเครื่องโสตทัศนูปกรณ์โดยเฉลี่ยสูงกว่าขนาดอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุปกรณ์ที่ทันสมัย เช่น เครื่องฉายภาพโปรเจกต์ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายสไลด์ เครื่องถ่ายเอกสาร อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ และวีดีโอเทป พบว่า โรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลาง ส่วนใหญ่จะไม่มีอุปกรณ์เหล่านี้ ในด้านห้องสมุดนั้นโรงเรียนขนาดใหญ่ก็มีความพร้อมในด้านขนาดของห้องสมุด จำนวนประเภทหนังสือมากที่สุด รองลงมาคือ ขนาดกลาง และขนาดเล็กตามลำดับ

ส่วนอาคารต่าง ๆ ของโรงเรียนนั้น โรงเรียนขนาดใหญ่มีอาคารเรียนที่มีสภาพดีประมาณร้อยละ 80-90 ในขณะที่โรงเรียนขนาดเล็กมีอาคารเรียนสภาพดี เพียงร้อยละ 58 โดยทั่วไปแล้วโรงเรียนขนาดใหญ่มีพื้นที่และสภาพดีกว่าโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดเล็ก สำหรับโรงฝึกงานนั้นโรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่จะไม่มีโรงฝึกงาน โรงเรียนขนาดใหญ่มีครูทุกประเภท คือ ครูบริหาร ครูสอนมัธยมศึกษา ครูที่สอนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และครูสนับสนุนการสอนโดยเฉลี่ยสูงกว่าโรงเรียนขนาดอื่นมาก รองลงมาคือ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก

สถานะทางการเงินของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษานั้น ประสบปัญหาค่าดำเนินการในการซื้อวัสดุ วัตถุดิบ และอุปกรณ์การศึกษา เช่น เครื่องจักร โรงงาน ฯลฯ มีราคาสูงขึ้น เพราะสถานะไม่ถาวรหนี้ใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทางเศรษฐกิจที่ค่าครองชีพสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว และทางโรงเรียนเอกชนสาขาวิชาชีพก็ต้องเสียภยานำเข้าเช่นเดียวกับการนำเข้าธุรกิจการค้าอื่น ๆ ด้วย

2.4.4 สถานภาพและแผนดำเนินงานของคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมีฐานะเป็นกรม ตั้งก่อกองกระทรวงศึกษาธิการในระยะแรก พ.ศ. 2515 ถึง พ.ศ. 2517 ได้แบ่งส่วนราชการตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 273 ได้แบ่งส่วนราชการระดับกองเป็น 5 กอง คือ สำนักงานเลขานุการกรม กองสถานศึกษาเอกชน กองทะเบียนและสถิติ กองส่งเสริมและอุดหนุนและกองควบคุม และติดตามการปฏิบัติงาน อย่างไรก็ตามสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ได้ปรับปรุงส่วนราชการอีกหลายครั้ง จนกระทั่งในปัจจุบันได้แบ่งออกเป็น 8 กอง 2 หน่วยงาน คือ หน่วยตรวจสอบภายในสำนักงานเลขานุการกรม กองทุนและสวัสดิการ กองทะเบียน กองนโยบายและแผน กองโรงเรียนนโยบายพิเศษ กองโรงเรียนสามัญศึกษา กองโรงเรียนอาชีวศึกษา กองส่งเสริมการศึกษานอกระบบ หน่วยศึกษานิเทศก์

แผนการดำเนินงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มีบทบาทและหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมและดูแลโรงเรียนเอกชนตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้โรงเรียนเอกชนพัฒนาตนเองไปสู่มาตรฐานคุณภาพสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จึงมีแผนงานดำเนินการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน การให้บริการแก่ผู้มาติดต่อในส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1. พัฒนาประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชน

พัฒนาบุคลากรของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนโดยสับเปลี่ยนหมุนเวียนผู้อำนวยการใหม่ทั้ง 8 กอง เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและแนวความคิดใหม่ในการทำงาน นอกจากนี้จะมีการปรับบทบาทการทำงานของเจ้าหน้าที่ด้วยเพราะ การทำงานกับภาคเอกชนต้องให้บริการที่ดี รวดเร็วบนพื้นฐานของความไว้วางใจกัน

ปรับระยะเวลาการทำงานขณะนี้ได้ให้แต่ละกองปรับระบบการทำงานใหม่ วิเคราะห์ทางเดินของแต่ละจุด ตั้งแต่รับเรื่องดำเนินการจนถึงที่สุดการดำเนินการ ให้พิจารณาลดขั้นตอนของงานให้สั้นลง โดยคำนึงถึงความถูกต้อง และสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้บริการ

นำเทคโนโลยีมาใช้ในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โดยจะนำคอมพิวเตอร์มาใช้ทุกกอง เพื่อให้การทำงานรวดเร็วและคล่องตัวขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. งานเร่งด่วนที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะเร่งดำเนินการ

- บัตรอุดหนุนการศึกษา
- ปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525
- ปรับปรุงระเบียบที่ล่าช้า เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน
- พัฒนามาตรฐานการศึกษาเอกชนในทุกระดับและทุกประเภท โรงเรียนเอกชน

ในอนาคตต้องได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา

- อัตราเงินเดือนใหม่ของครูโรงเรียนเอกชน

3. งานริเริ่มใหม่

การทำแผนพัฒนาการศึกษาเอกชนระยะ 15 ปี

การบริการเงินกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน ซึ่งมีอยู่ถึง 4,000 ล้านบาท เดิมสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเก็บฝากธนาคารและใช้จ่ายเฉพาะในส่วน ของดอกเบี้ยเงินฝากเท่านั้น แต่ขณะนี้รัฐได้จัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญของข้าราชการชั้น และ มี ระเบียบอนุญาตให้นำเงินฝากของกองทุนไปลงทุนในกิจการที่มีความเสี่ยงน้อยได้ สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชนจึงวางแผนที่จะนำเงินกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียน เอกชนไปลงทุนในกิจการเช่นเดียวกับกองทุนบำเหน็จบำนาญเพื่อให้เกิดประโยชน์มากกว่าที่เป็นอยู่ โดยอาจจ้างผู้บริหารมืออาชีพบริหารเงินดังกล่าว หากประสบความสำเร็จครูโรงเรียนเอกชนจะ ได้รับประโยชน์ในด้านสวัสดิการเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการจ้างงานถาวรของครูโรงเรียน เอกชน

การปรับปรุงโครงสร้างของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเป็นรอบที่ 2 โดยใช้แนวความคิดให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เป็นสำนักส่งเสริมการลงทุน ทางการศึกษาเป็นศูนย์ข้อมูลการศึกษาให้กับโรงเรียนเอกชน

การพัฒนาหลักสูตร สำหรับหลักสูตรระยะสั้น ในขณะนี้ยังต้องผ่านการอนุมัติ จากกรมวิชาการก่อนจึงนำไปใช้ได้ต่อไปสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จะเป็น ผู้พิจารณาเองและในอนาคตหลักสูตรของโรงเรียนเอกชน จะกระจายอำนาจให้จังหวัดเป็น ผู้พิจารณา และอนุมัติหลักสูตรได้

ปรับปรุงแบบงานประชาสัมพันธ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ใช้สื่อทุกชนิดในการประชาสัมพันธ์ สำนักงานและโรงเรียนเอกชนรวมทั้งการนำผลงานที่ดีของ โรงเรียนเอกชนในภาพรวมไปเผยแพร่ด้วย

2.4.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

โดยที่นโยบายของรัฐเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชนยังไม่แน่นอน ทำให้เจ้าของ

โรงเรียนไม่มั่นใจในการบริหารงาน รวมทั้งภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ซึ่งค่าครองชีพมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้รายได้ของโรงเรียนเอกชนบางโรงเรียนไม่พอกับรายจ่าย ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของการ

ดำเนินกิจการโรงเรียนเอกชน ทำให้เกิดปัญหาแทรกซ้อนขึ้นมา การเข้าสู่อาชีพครูโรงเรียนเอกชนก็ง่าย ไม่มีหลักเกณฑ์การสรรหาและคัดเลือกที่แน่นอน ครูส่วนหนึ่งขาดศรัทธาในอาชีพครู มิได้ยึดเอาอาชีพครูเอกชนเป็นอาชีพถาวร ครูบางคนเข้าสู่อาชีพครูโรงเรียนเอกชนเพราะยังสอบเข้าเป็นครูรัฐบาลยังไม่ได้ หรือยังหาอาชีพอื่นยังไม่ได้ ดังที่เชาว์ ประมุขผล กล่าวไว้ว่า โรงเรียนเอกชนเปรียบเหมือนวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยให้กับรัฐบาล ผู้สำเร็จวิทยาลัยครูมาก็ต้องมาเป็นครูโรงเรียนเอกชนก่อน ผีกลนอบรมทุกอย่างจนกระทั่งคิด ก็ได้กลับไปเป็นครูโรงเรียนรัฐบาล

ครูโรงเรียนเอกชนมีสภาพเป็นลูกจ้าง ต้องอยู่ภายใต้กฎหมายแรงงาน แต่เนื่องจากอาชีพครูเป็นอาชีพขั้นสูงมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากอาชีพอื่น ๆ จึงมีกฎหมายพิเศษว่าด้วยการศึกษาเอกชน โดยเฉพาะคือ พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 เป็นกฎหมายแม่บท และยังมีกฎกระทรวงระเบียบต่าง ๆ ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ครูโรงเรียนเอกชนจึงได้รับการคุ้มครองจากกฎหมายมากขึ้น ได้รับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ดังนี้

1. ครูโรงเรียนเอกชนที่ได้รับการบรรจุได้รับเงินเดือนประจำเป็นสมาชิกครูสภาตามพระราชบัญญัติครู พ.ศ. 2488 แก้ไขเพิ่มเติมตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติครู (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2521 จึงได้รับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ในฐานะเป็นสมาชิกครูสภาเช่นเดียวกับครูโรงเรียนรัฐบาล เช่น เป็นสมาชิก ช.พ.ค. และ ช.พ.ส. เป็นต้น

2. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการคุ้มครองการทำงานของครูใหญ่ และครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2526 กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตต้องจ่ายเงินเดือน และค่าสอน ไม่ต่ำกว่าอัตราที่ทางราชการกำหนด และต้องเป็นไปตามวุฒิที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการข้าราชการครูให้สอนในโรงเรียนได้

3. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่ และครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2527 กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตหักเงินเดือนครู เป็นเงินสมทบของครูในอัตราร้อยละสามของเงินเดือนรายเดือนที่ครูแต่ละคนได้รับส่งเข้ากองทุนสงเคราะห์ พร้อมด้วยเงินสมทบของผู้รับใบอนุญาตซึ่งต้องออกสมทบเป็นจำนวนเท่ากับเงินสมทบของครูเป็นรายคน และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเบิกเงินสมทบของรัฐบาล เป็นจำนวนสองเท่าของเงินสมทบของครู เป็นรายคนส่งเข้ากองทุนสงเคราะห์ตั้งแต่ต้นปีงบประมาณ ตามวงเงินงบประมาณในแต่ละปี ให้นำเงินกองทุนสงเคราะห์ไปหาดอกผล ดังนี้

(1) ผ่ากประจำในธนาคารพาณิชย์ที่เป็นรัฐวิสาหกิจ

(2) ชื่อพันธบัตรของรัฐบาล หรือรัฐวิสาหกิจ

ครูโรงเรียนเอกชนจะได้รับการสงเคราะห์ดังนี้

ก. ครุมีสิทธิได้รับเงินทุนเลี้ยงชีพเมื่อออกจากงานดังนี้

1) เงินทุนเลี้ยงชีพประเภท 1 เท่ากับจำนวนที่ครูได้ออกสมทบ พร้อมทั้งดอกเบี้ย

ที่ได้รับจากธนาคารพาณิชย์ที่เป็นรัฐวิสาหกิจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) เงินทุนเลี้ยงชีพประเภท 2 เท่ากับจำนวนเงินที่ผู้รับใบอนุญาต และรัฐบาลได้ออกสมทบ โดยไม่มีดอกเบี้ย

ครูมีสิทธิได้รับเงินเลี้ยงชีพประเภท 2 ได้ ต้องออกจากงานหลังจากมีเวลาทำงานเกิน 5 ปี โดยไม่มีความผิด หรือออกจากงานเพราะตาย หรือเจ็บป่วยทุพพลภาพ หรือเพราะโรงเรียนเลิกกิจการ หรือเลิกกิจการบางระดับการศึกษา หรือเลิกกิจการที่ละชั้นเรียนจนหมดทุกระดับการศึกษา

ข. ครูโรงเรียนเอกชนได้รับการสงเคราะห์ ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการสงเคราะห์ครูใหญ่ และครูโรงเรียนเอกชนในกรณีเจ็บป่วยและคลอดบุตร (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2530 ทั้งนี้รวมถึงบุคคลในครอบครัวด้วย อันได้แก่ บิดา มารดา คู่สมรส และบุตรชอบด้วยกฎหมายที่อยู่ในความอุปการะ และมีอายุไม่เกินยี่สิบปีบริบูรณ์

ค. ครูโรงเรียนเอกชนได้รับการสงเคราะห์ ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชนเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร พ.ศ. 2528 โดยได้รับการสงเคราะห์เป็นเงินบำรุงการศึกษา สำหรับสถานการศึกษาของทางราชการ และเงินค่าเล่าเรียนสำหรับสถานศึกษาเอกชน บุตรที่มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์เกี่ยวกับการศึกษา จะต้องเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย อายุไม่เกินยี่สิบห้าปีบริบูรณ์

ง. ครูโรงเรียนเอกชนได้รับการสงเคราะห์ ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน เป็นเงินช่วยเหลือบุตร พ.ศ. 2530 ครูโรงเรียนเอกชนที่มีสิทธิได้รับการสงเคราะห์ จะต้องมิวันทำงานมาแล้วสามสิบวันนับแต่วันที่ออกเงินสมทบกองทุนสงเคราะห์ มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือเดือนละ 50 บาท สำหรับบุตรคนที่หนึ่งถึงคนที่ 3 ที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี บริบูรณ์

จ. ครูโรงเรียนเอกชนได้รับการสงเคราะห์เป็นเงินทดแทน ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนราษฎร์เป็นเงินทดแทน พ.ศ. 2519 ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2518 และประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน

ครูใหญ่หรือครูผู้ซึ่งประสบอันตราย หรือการเจ็บป่วยจนถึงแก่ความตายเนื่องจากการทำงานให้แก่โรงเรียน มีสิทธิเบิกได้ดังนี้

- 1) ค่ารักษาพยาบาลเบิกได้เท่าที่จ่ายจริง แต่ไม่เกินสามหมื่นบาท
- 2) ค่าทำศพ เบิกได้สามเท่าของเงินเดือน โดยเฉลี่ย แต่ต้องไม่น้อยกว่าห้าพันบาท และไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท
- 3) ค่าทดแทน ถ้าครูเสียชีวิตหรือพิการเบิกได้ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย กำหนดถ้าถึงแก่กรรมเบิกได้ร้อยละหกสิบของเงินเดือนสุดท้ายเป็นระยะเวลา หกสิบเดือน

ฉ. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ร่วมกับธนาคารกรุงไทย ให้สินเชื่อบริการ

ครูโรงเรียนเอกชน 2 ประเภท คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สินเชื่อประเภท 2 เงินกู้เพื่อเคหะสงเคราะห์แก่ครูโรงเรียนเอกชน ที่มีอายุงานไม่น้อยกว่า 2 ปี ในวงเงินไม่เกิน 200,000 บาท ชำระคืนภายใน 10 ปี และวงเงินเกิน 200,000 บาท แต่ไม่เกิน 500,000 บาท ชำระคืนภายใน 12 ปี อัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำหนึ่งปีของธนาคารกรุงไทยจำกัด บวก 1.25 บาท ต่อปี

สินเชื่อประเภท 3 เงินกู้เพื่อสวัสดิการแก่ครูโรงเรียนเอกชน เป็นการช่วยเหลือครูโรงเรียนเอกชนเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวให้มีความเป็นอยู่ดีขึ้น ครูเอกชนที่มีอายุงานไม่น้อยกว่า 2 ปี มีสิทธิ์ขอกู้ ในวงเงินไม่เกินหกเท่าของเงินเดือน แต่ไม่เกิน 30,000 บาท อัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำหนึ่งปีของธนาคารกรุงไทยจำกัด บวก 1.25 บาท ต่อปี

ข. คณะกรรมการพิจารณาขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ พิจารณาเห็นว่าบุคลากรของโรงเรียนเอกชน ซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ และบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของทบวงมหาวิทยาลัย ได้แบ่งเบาภาระของรัฐบาลในการจัดการศึกษาของชาติตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา คณะกรรมการจึงได้กำหนดหลักเกณฑ์การขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ บุคลากรของโรงเรียนเอกชน และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าวตั้งแต่วันที่ 29 พฤษภาคม 2528 เป็นต้นไป”

ข. เนื่องจากพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2448 มาตรา 26 กำหนดไว้ว่าครูทุกคนต้องเป็นสมาชิกคุรุสภา ดังนั้นครูโรงเรียนเอกชนก็มีสิทธิ์ในด้านสวัสดิการและบริการต่าง ๆ ของคุรุสภาในฐานะที่เป็นสมาชิกคุรุสภา

แม้ครูเอกชนจะได้รับสวัสดิการต่าง ๆ มากขึ้น แต่ก็ไม้อาจจะยังพอใจให้เกิดขึ้นกับครูทุกคนได้ ดังที่สิทธิโชค วรานุสันติกุล ได้กล่าวว่า เงินเป็นปัจจัยอนามัยตามทฤษฎีของเฮิร์ทซ์เบอร์ก (Herzberg) เงินไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้คนทำงานเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เป็นแรงจูงใจภายนอก เพียงแต่เป็นสิ่งที่ทำให้ความไม่พึงพอใจต้องานลดน้อยลงเท่านั้น เงินเดือนสูงไม่ได้เป็นหลักประกันว่าคนจะทำงานด้วยความพึงพอใจต้องาน ควรหันไปใช้ปัจจัยการจูงใจให้คนทำงาน เช่น ความก้าวหน้า ความรับผิดชอบที่สูงขึ้น ความสำเร็จของงานที่ทำ ฯลฯ

การยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครู

การยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครู ต้องการทำให้การประกอบอาชีพครูมีมาตรฐานสูงขึ้น จนเป็นที่ยอมรับว่าเป็นวิชาชีพชั้นสูงอย่างแท้จริง เป็นการธำรงไว้ซึ่งเกียรติและศักดิ์ศรี ของวิชาชีพครูเพื่อให้ครู ได้ดำรงตนเป็นปुरुชนียบุคคล และยังให้วิชาชีพครูมีส่วนในการพัฒนา สังคมและประเทศชาติอีกด้วย

คุรุสภา ในฐานะเป็นสถาบันวิชาชีพครู ได้กำหนดแนวทางในการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครู ดังต่อไปนี้

1. วิธีการควบคุมมาตรฐานวิชาชีพครู กระทำโดย

- ดำเนินการให้มีการออกกฎหมายควบคุมวิชาชีพครู
- กำหนดเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำสำหรับวิชาชีพครู เพื่อคัดเลือกกักต้อนกรองผู้ที่มีคุณสมบัติการทดสอบตรงตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้เข้าสู่วิชาชีพครู
- ให้คุรุสภาทำหน้าที่เป็นหน่วยงานประสานงานกับหน่วยใช้ครู และหน่วยผลิตครู
- แสวงหามาตรการในการที่จะลดปริมาณครูผู้หย่อนสมรรถภาพลง ซึ่งอาจกระทำได้ด้วยการออกใบอนุญาตประกอบอาชีพครูเท่านั้นจึงจะเป็นครูได้
- วิธีการรับรองวิทยฐานะจากสถาบันวิชาชีพครู เป็นมาตรการหนึ่งซึ่งจะเป็นหลักประกันได้ว่าฝ่ายผลิต ผลิตครูได้ตรงตามเกณฑ์มาตรฐานที่คุรุสภากำหนดหรือไม่
- กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพครูมีความรู้ ความสามารถตรงกับสาขาวิชาและระดับที่เล่าเรียนมา
- กำหนดมาตรฐานจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพครู
- พัก หรือเพิกถอนใบอนุญาต กรณีครูประพฤติผิดจรรยาบรรณ

2. วิธีการส่งเสริม

- ประสานงานการฝึกอบรมครูประจำการ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถในวิชาชีพครู
- จัดบริการทางวิชาการและการวิจัยที่เกี่ยวกับวิชาชีพครู
- จัดทำเอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับวิชาชีพครู
- จัดทำโครงการข่าวสารเกี่ยวกับวิชาชีพครู จัดทำประกาศรับสมัครงานให้แก่ครู
- ส่งเสริมมาตรฐานจรรยาบรรณครูให้สูงขึ้น
- ส่งเสริมให้วิชาชีพครูเป็นวิชาชีพชั้นสูงทัดเทียม หรือสูงกว่าวิชาชีพชั้นสูง อื่น ๆ
- แสวงหาแนวทาง เพื่อจัดองค์กร ในการดำเนินงานมาตรฐานวิชาชีพครู ให้คุรุสภาได้กระจายไปในระดับเขตและจังหวัดเพื่อเชื่อมต่อกับครูจำนวนมาก

นโยบายของคุรุสภาอันดับแรก คือ เร่งส่งเสริมให้มีการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครู ให้คุรุสภาเป็นกลางในการส่งเสริมรักษามาตรฐานวิชาชีพครู โดยกำหนด

1. เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู

2. เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรของการผลิตครู

3. เกณฑ์มาตรฐานหน่วยงานควบคุมมาตรฐานใช้ครูทั้งของรัฐและของเอกชน

คุรุสภาดำเนินงานในด้านมาตรฐานวิชาชีพครูในปัจจุบัน โดยการจัดทำเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู 2 ลักษณะ คือ

1. เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครูด้านวิชาการ และวิชาชีพครู ในเรื่องนี้คุรุสภาโดยคณะกรรมการส่งเสริมวิชาชีพครูได้ดำเนินการที่จะให้มีการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู และมีความเห็นว่าบุคคลที่จะประกอบวิชาชีพครู ควรมีความรัก ความเมตตา และความปรารถนาดีต่อ

นักเรียน อุทิศตนและเวลาเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนได้รับความเจริญเติบโตและมีพัฒนาการ

ในทุกด้านจึงควรมีคุณลักษณะอย่างน้อย 4 ประการ คือ รอบรู้ สอนดี มีคุณธรรมจรรยาบรรณ มุ่งมั่นพัฒนา

2. เกณฑ์มาตรฐานจรรยาบรรณครู คณะกรรมการอำนวยการคุรุสภาได้ปรับปรุงระเบียบคุรุสภาว่าด้วยจรรยาบรรณตามระเบียบประเพณีครู และระเบียบคุรุสภาว่าด้วยวินัยตามระเบียบประเพณีครู โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะประธานกรรมการอำนวยการคุรุสภา ลงนามเมื่อวันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2526

คุรุสภา โดยคณะกรรมการอำนวยการส่งเสริมวิชาชีพครู ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นตรงกันว่า คุรุสภาควรกำหนดเกณฑ์ในการปฏิบัติตนของครูขึ้น และให้ชื่อว่า “เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู” ซึ่งบ่งถึงลักษณะของครูที่ดี 4 ประการ คือ รอบรู้ สอนดี มีคุณธรรมจริยธรรม มุ่งมั่นพัฒนามาตรฐานด้านคุณธรรมจรรยาบรรณ คุรุสภามุ่งเน้นที่จะเผยแพร่และรณรงค์เป็นอันดับแรก

เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู

1. รอบรู้ ต้องมีความรู้ในวิชาที่ตนสอน เช่น ปรัชญาการศึกษา ประวัติการศึกษา หลักการศึกษา นโยบายการศึกษา แผนและโครงการพัฒนาการศึกษา จะต้องมีความรู้อย่างเชี่ยวชาญในเรื่องหลักสูตร วิธีสอนและวิธีประเมินผลการศึกษา มีความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจ และสังคม รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการที่เกิดขึ้นในสังคมของคนและของโลก

2. สอนดี จะต้องทำการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ มีการพัฒนาการสอนให้สอดคล้องกับความสามารถและความสนใจของนักเรียน อีกทั้งสามารถให้บริการแนะแนวในด้านการเรียน การครองตนและรักษาสุขภาพอนามัย จัดทำและใช้สื่อการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์บ้านเมืองในปัจจุบัน

3. มีคุณธรรมจรรยาบรรณ ต้องมีศรัทธาในวิชาชีพครู ตั้งใจใช้ความรู้ความสามารถทางวิชาชีพเพื่อให้การบริการแก่นักเรียนและสังคม มีความซื่อสัตย์ต่อหลักการของวิชาชีพครู มีความรับผิดชอบในด้านการศึกษาต่อสังคม ชุมชนและนักเรียน มีความรักความเมตตาและความปรารถนาดีต่อนักเรียน อุทิศตนและเวลาเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนได้รับความเจริญเติบโต และพัฒนาการในทุกด้าน

4. มุ่งมั่นพัฒนา ต้องรู้จักสำรวจและปรับปรุงตนเอง สนใจใฝ่รู้และศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ รู้จักเพิ่มพูนวิทยฐานะของตนเอง และคิดค้น ทดลองใช้วิธีการใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และเป็นประโยชน์ต่อชุมชนด้วย

งานพัฒนาวิชาชีพครูที่คุรุสภากำลังดำเนินการและกำลังจะดำเนินการ คือ

1. กำหนดเกณฑ์มาตรฐานอย่างชัดเจน ทั้งสมรรถภาพทางวิชาการ วิชาชีพ และจรรยาบรรณ ทั้งนี้เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สถาบันผลิตครู สถาบันผู้ใช้ครู มีเกณฑ์ไปในแนวเดียวกัน และถือเป็นหลักในการปฏิบัติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. กำหนดเกณฑ์ วุฒิขั้นต้นสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพครู ให้มีวุฒิต่างระดับปริญญาตรี เพื่อเป็นการเพิ่มมาตรฐานความรู้ และประสิทธิภาพของครูให้สูงขึ้น

3. การควบคุมมาตรฐานวิชาชีพครู โดยให้มีกรอบอกใบอนุญาตวิชาชีพครู เช่นเดียวกับวิชาชีพอื่น ๆ เช่น แพทย์ ทนายความ สถาปนิก วิศวกร เป็นต้น เพื่อยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครูให้ได้คนดี มีความรู้ความสามารถเข้ามาสู่อาชีพครู โดยเฉพาะครูที่เข้าใหม่ ต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูก่อน จึงจะเข้าสู่อาชีพครูได้

ในปี พ.ศ. 2537 ครูสภาได้พัฒนาเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครูจากเดิม 4 ด้านเป็น 11 ข้อ ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมเกณฑ์เดิม สามารถปฏิบัติ และประเมินพฤติกรรมที่พึงปรารถนาของครูได้ ครูสภาได้ประสานการใช้เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครูทั้ง 11 ข้อนี้กับสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู (ก.ค.) และหน่วยงานต้นสังกัดของครู เพื่อให้การปฏิบัติตามเกณฑ์ส่งผลอันเป็นคุณประโยชน์ต่อครู นักเรียน และประเทศชาติ

เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครูทั้ง 11 ข้อ ได้แก่

มาตรฐานที่ 1 ปฏิบัติกิจกรรมทางวิชาการเกี่ยวกับการพัฒนาวิชาชีพครูอยู่เสมอ หมายถึง การศึกษาค้นคว้าเพื่อพัฒนาตนเอง การเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ และการเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการที่องค์กรหรือหน่วยงานหรือสมาคมจัดขึ้น เช่น การประชุม การอบรม การสัมมนา และการประชุมปฏิบัติการ เป็นต้น ทั้งนี้ต้องมีผลงานหรือรายงานที่ปรากฏชัดเจน

มาตรฐานที่ 2 ตัดสินใจปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียน หมายถึง การเลือกอย่างชาญฉลาด ด้วยความรักและหวังดีต่อผู้เรียน ดังนั้นในการเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมอื่น ๆ ครูต้องคำนึงถึงประโยชน์ที่จะเกิดแก่ผู้เรียนเป็นหลัก

มาตรฐานที่ 3 มุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ หมายถึง การใช้ความพยายามอย่างเต็มความสามารถของครูที่จะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด ตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการ โดยวิเคราะห์ วินิจฉัยปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียน ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนที่จะให้ได้ผลดีกว่าเดิม รวมทั้งการส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคนอย่างเป็นระบบ

มาตรฐานที่ 4 พัฒนาแผนการสอนให้สามารถปฏิบัติได้เกิดผลจริง หมายถึง การเลือกใช้ ปรับปรุงหรือสร้างแผนการสอน บันทึกการสอน หรือเตรียมการสอนในลักษณะอื่น ๆ ที่สามารถนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 5 พัฒนาสื่อการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ หมายถึง การประดิษฐ์คิดค้น ผลิต เลือกใช้ ปรับปรุงเครื่องมืออุปกรณ์เอกสารสิ่งพิมพ์ เทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ของการเรียน

มาตรฐานที่ 6 จัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นผลลวาทที่เกิดแก่ผู้เรียน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการแสวงหาความรู้ตามสภาพ

ความแตกต่างของบุคคลด้วยการปฏิบัติจริง และสรุปความรู้ทั้งหลายได้ด้วยตนเองก่อให้เกิดค่านิยม และนิสัยในการปฏิบัติ จนเป็นบุคลิกภาพถาวรติดตัวผู้เรียนตลอดไป

มาตรฐานที่ 7 รายงานผลการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนได้อย่างมีระบบ หมายถึง การรายงานผลการพัฒนาผู้เรียนที่เกิดจากการปฏิบัติ การเรียนการสอนให้ครอบคลุม สาเหตุ ปัจจัย และการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง โดยครุณาเสนอรายงานการปฏิบัติในรายละเอียดดังนี้

1. ปัญหาความต้องการของผู้เรียนที่ต้องได้รับการพัฒนา และเป้าหมายของการพัฒนาผู้เรียน
2. เทคนิควิธีการหรือนวัตกรรมการเรียนการสอนที่นำมาใช้ เพื่อการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน และขั้นตอนวิธีการใช้เทคนิควิธีการ หรือนวัตกรรมนั้น ๆ
3. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีการที่กำหนดที่เกิดกับผู้เรียน
4. ข้อเสนอแนะแนวทางใหม่ ๆ ในการปรับปรุงและพัฒนาผู้เรียนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

มาตรฐานที่ 8 ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน หมายถึง การแสดงออกการประพฤติ และปฏิบัติในด้านบุคลิกภาพทั่วไป การแต่งกาย กิริยา และจริยธรรม ที่เหมาะสมกับความเป็นครูอย่างสม่ำเสมอ ที่ทำให้ผู้เรียนเลื่อมใสศรัทธาและถือเป็นแบบอย่าง

มาตรฐานที่ 9 ร่วมมือกับผู้อื่นในสถานศึกษาอย่างสร้างสรรค์ หมายถึง การตระหนักถึงความสำคัญ รับผิดชอบต่อหน้าที่ ยอมรับในความรู้ความสามารถ ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ของเพื่อนร่วมงานด้วยความเต็มใจ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของสถานศึกษาและร่วมกับผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้น

มาตรฐานที่ 10 ร่วมมือกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ในชุมชน หมายถึง การตระหนักในความสำคัญ รับผิดชอบต่อหน้าที่ ยอมรับในความรู้ความสามารถของบุคคลอื่นในชุมชน และร่วมมือปฏิบัติงานเพื่อพัฒนางานของสถานศึกษา ให้ชุมชนและสถานศึกษายอมรับซึ่งกันและกัน และปฏิบัติงานร่วมกันด้วยความเต็มใจ

มาตรฐานที่ 11 แสวงหาและให้ข้อมูลข่าวสารในการพัฒนา หมายถึง การค้นหา สังกัดจดจำและรวบรวมข้อมูลข่าวสารตามสถานการณ์ของสังคมทุกด้าน โดยเฉพาะสารสนเทศเกี่ยวกับวิชาชีพครู สามารถวิเคราะห์ วิจัยอย่างมีเหตุผล และใช้ข้อมูลประกอบการแก้ปัญหาพัฒนาตนเอง พัฒนางาน และพัฒนาสังคมได้อย่างเหมาะสม

ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู

ในสังคมปัจจุบันมีการดิ้นรนแข่งขันกันสูง สังคมที่ประชาชนมีการศึกษามีมาตรฐานสูง ย่อมได้เปรียบ และผู้ให้การศึกษาก็คือครู ครูที่จะให้การศึกษาแก่ประชาชนเพื่อให้มีความสามารถ และประสิทธิภาพดังกล่าวได้นั้น ก็จะต้องเป็นครูที่ได้รับการศึกษาเป็นอย่างดี ได้รับการเลือกสรร กลั่นกรองมาอย่างดี มีมาตรฐานทั้งทางด้านประสิทธิภาพการสอนและคุณธรรมจริยธรรม การออกเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูย่อมเป็นทางให้บรรลุแนวทางดังกล่าวนี้ได้ โดยมีวัตถุประสงค์ของการออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ดังนี้

1. เพื่อเป็นหลักประกันแก่ประชาชนทั่วไปว่า ผู้ที่มาสอนบุตรหลานของเขานั้น ได้ผ่านการฝึกอบรม เลือกรองและกลั่นกรองมาเป็นอย่างดีแล้วว่าเป็นผู้มีความพร้อมทั้งด้านวิชาการและคุณธรรมจริยธรรม
2. เพื่อเป็นการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครูให้มีมาตรฐาน เช่นเดียวกับวิชาชีพอื่น ๆ และอารยประเทศทั่วไป
3. เพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพครูได้พัฒนาตัวเองทั้งในด้านความรู้ ความสามารถ และคุณภาพของตัวเอง สอดคล้องที่สังคมยกย่องวิชาชีพนี้ เป็นวิชาชีพของปูชนียสถาน

ลักษณะของใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู

ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูต้องครอบคลุมทั้งเรื่องวิชาการ และจรรยาบรรณ โดยเน้นมาตรฐานกลางเพียงมาตรฐานเดียว แต่แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูสามัญ (บส) เป็นใบอนุญาตที่ออกให้กับผู้ที่มีคุณวุฒิอย่างต่ำระดับปริญญาตรีทางการศึกษาหรือสาขาวิชาอื่น ที่ประสงค์จะประกอบวิชาชีพครู ในสถานศึกษาของภาครัฐและเอกชนแบบเต็มเวลา

คุณสมบัติของผู้ขอรับใบประกอบวิชาชีพครูสามัญ

- 1.1 คุณสมบัติพื้นฐาน เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติพื้นฐานที่เหมาะสม ทั้งทางด้าน ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และทางเศรษฐกิจ
- 1.2 คุณสมบัติเฉพาะ
 - 1.2.1 เป็นผู้สำเร็จการศึกษาอย่างต่ำระดับปริญญาตรีทางการศึกษาหรือสาขาวิชาอื่น
 - 1.2.2 ได้ศึกษารูมาไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต และผ่านการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
 - 1.2.3 ต้องประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในกรอบจรรยาบรรณวิชาชีพครู

2. ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูวิสามัญ (บว) เป็นใบอนุญาตที่ออกให้กับผู้ชำนาญการ วิชาเฉพาะที่ประสงค์จะประกอบอาชีพครู ในสถานศึกษาของรัฐและเอกชน

คุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูวิสามัญ

- 2.1 คุณสมบัติพื้นฐาน เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติพื้นฐานที่เหมาะสมทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และทางเศรษฐกิจ
- 2.2 คุณสมบัติเฉพาะ
 - 2.2.1 เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในวิชาพิเศษเฉพาะ หรือมีความชำนาญในวิชาชีพเฉพาะ แต่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
2.2.2 ผ่านการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ตามเกณฑ์ที่กำหนด
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.3 ต้องประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในกรอบจรรยาบรรณวิชาชีพครู

3. ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูกิตติมศักดิ์ (บก) เป็นใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้ที่ครูสภา อนุญาตประกอบวิชาชีพครูสามัญ หรือวิสามัญมาแล้ว และมีผลงานเด่นเป็นที่ประจักษ์ และเป็นที่ยอมรับโดยส่วนรวม

แนวทางในการออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู

1. การออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู จะต้องออกให้แก่ครูทุกคน โดยมุ่งเน้นกลุ่มครู ที่ทำการสอนในระดับการศึกษาเพื่อมวลชน คือ ระดับก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กอย่างมาก

การออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู สำหรับผู้ที่เข้าสู่วิชาชีพครูใหม่ควรดำเนินการ ตั้งแต่ต้น สำหรับผู้ที่เป็นครูอยู่แล้วควรส่งเสริมให้เห็นความสำคัญของใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู และสร้างแรงจูงใจให้ขอรับใบอนุญาตด้วยความสมัครใจ

2. การกำหนดระยะเวลาของใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู

2.1 ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูสามัญและวิสามัญ จะมีระยะเวลา 5 ปี 10 ปี และถาวร ตามลำดับ โดยระยะแรกจะออกให้แก่ผู้มีคุณสมบัติครบถ้วน และแจ้งความจำนงขอใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู เมื่อใบอนุญาตหมดอายุลงจะต้องขอต่อใบอนุญาต โดยต้องมีการประเมินคุณสมบัติและผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนด อีกทั้งได้แสดงสมรรถภาพในวิชาชีพครูก้าวหน้าขึ้นจากเดิม

2.2 ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูกิตติมศักดิ์ เป็นใบอนุญาตถาวรที่จะออกให้แก่ผู้ที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด

แนวทางในการพัฒนาวิชาชีพครู

แนวทางในการพัฒนาวิชาชีพครู มุ่งเน้นให้ผู้ที่ประกอบวิชาชีพครูและผู้ที่ประกอบวิชาชีพครูอยู่แล้วให้มีความรู้ลึกซึ้งถ่องแท้ และภาคภูมิใจต่อการเป็นส่วนหนึ่งของวิชาชีพครูและการเป็นผู้ถือใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู โดยผู้นั้นจะต้องพัฒนาตนเองให้ได้มาตรฐานจนเป็นที่ยอมรับตลอดไป ซึ่งจะได้จาก

1. การศึกษาอบรมในหลักสูตรที่กำหนด
2. การศึกษาด้วยตนเองและเข้ารับการทดสอบตามที่กำหนด
3. การผลิตผลงานทางวิชาการที่เป็นที่ยอมรับในวงวิชาการ
4. การปฏิบัติหน้าที่หรือการปฏิบัติงานอื่น ๆ ตามที่กำหนด

องค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการ

องค์กรที่มีหน้าที่มีหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการในเรื่องใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ควรเป็นองค์กรวิชาชีพครูซึ่งเกิดจากการรวมตัวของผู้ประกอบวิชาชีพ เพื่อร่วมกันดูแล ควบคุมและ พัฒนาวิชาชีพของตนเอง จึงควรเป็นบทบาทของคุรุสภา ซึ่งเป็นองค์กรวิชาชีพครูที่มีกฎหมายรับรองไว้ ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อย่างถูกต้อง และถือได้ว่าเป็นองค์กรวิชาชีพครู ที่ระบุในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 ทั้งนี้ ต้องจัดตั้งสำนักงานมาตรฐานครู และแต่งตั้งคณะกรรมการมาตรฐานวิชาชีพครูขึ้น เพื่อทำหน้าที่เป็นแกนนำในการดำเนินงาน และประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ร่วมมือกับสถาบันต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชน และประสานงานกับองค์กรครูสากล คณะกรรมการมาตรฐานวิชาชีพครู ควรจะประกอบด้วยผู้แทนจาก สถาบันผลิตครู ผู้ใช้ครู หน่วยงานบริหารงานบุคคล (กค., กก., กท., กพ.) องค์กรวิชาชีพครู ผู้ทรงคุณวุฒิจากครูประจำการ และผู้ทรงคุณวุฒิ โดยให้เลขาธิการคุรุสภา ทำหน้าที่กรรมการ และเป็นเลขานุการของคณะกรรมการมาตรฐานวิชาชีพครู รวมจำนวนกรรมการประมาณ 30 คน

ในส่วนภูมิภาคให้มีการกระจายอำนาจบริหารงานไปยังจังหวัดและอำเภอ โดยให้อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการมาตรฐานวิชาชีพครูในระดับท้องถิ่น ซึ่งประกอบไปด้วยผู้แทนจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้แทนประชาชนเพื่อให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมดำเนินการในระดับท้องถิ่นด้วย

2.4.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

2.4.6.1 หลักสูตร

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า การศึกษากับสังคมเป็นสิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้ จะต้องเดินควบคู่กันไปด้วย เพราะการจัดการเรียนการสอนก็เป็นผลสะท้อนมาจากสภาพปัญหา ความต้องการของสังคมที่มีเป้าหมายว่าอยากได้บุคคลชนิดใด และมีคุณภาพอย่างไร ที่จะมาช่วยกันสร้างเสริมสังคมให้ดี และต้องกำหนดจุดมุ่งหมายทั่วไปของการจัดการศึกษาขึ้น ซึ่งจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบใหญ่ ๆ ที่จำเป็น เช่น การเป็นพลเมืองดี การอาชีพ การรู้จักตนเอง เป็นต้น ซึ่งจุดหมายของการศึกษาเหล่านี้สามารถเป็นข้อมูลหนึ่งของการพิจารณาในการวางแผนพัฒนาหลักสูตรและการสอนได้ โดยนำมากำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรให้สัมพันธ์กันกับค่านิยมและสังคม จุดมุ่งหมายประการที่สองของหลักสูตรคือ ความสัมพันธ์ของผู้เรียนแต่ละบุคคลเกี่ยวกับความสามารถพิเศษ ความต้องการ ความสนใจ และความสามารถที่จะสร้างเสริมและเปลี่ยนแปลงสังคมได้ในที่สุด (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2527 : 1)

หลักสูตรที่ดีควรเป็นหลักสูตรที่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถและเจตคติที่จะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง และต่อสังคมได้ (ทัศนีย์ สุขเมธี. 2532 : 59)

ความหมายของหลักสูตร

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2525 : 193) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ดังนี้ หลักสูตร หมายถึง ประมวลกิจกรรมและประสบการณ์ทั้งหลายที่มีอยู่ในและนอกห้องเรียน ซึ่งโรงเรียนจัดขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทุกด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กรมวิชาการ (2521 : 1) ได้ให้ความหมายของหลักสูตร คือประสบการณ์ทั้งหมดที่โรงเรียนจัดให้นักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ความรู้ มีทักษะเกิดความคิดและทัศนคติที่ดีอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิต

ความสำคัญของหลักสูตร

วีระ ดันตระกูล และคนอื่น ๆ (2532 : 92) ได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ดังนี้

1. หลักสูตรย่อมเป็นแนวทางในการปฏิบัติของครู
2. หลักสูตรย่อมเป็นแนวทางในการส่งเสริมความเจริญงอกงามและพัฒนาการของเด็กตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา
3. หลักสูตรย่อมกำหนดแนวทางในการจัดประสบการณ์ว่าได้เคยได้รับสิ่งใดบ้างที่จะเป็นประโยชน์แก่เด็กโดยตรง และแก่สังคม
4. หลักสูตรย่อมกำหนดว่า เนื้อหาวิชาและอะไรบ้างที่จะช่วยให้เด็กมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างราบรื่น เป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ และบำเพ็ญประโยชน์แก่สังคม
5. หลักสูตรย่อมกำหนดวิธีการดำเนินชีวิตของเด็กให้เป็นไปอย่างถูกต้อง

ลักษณะของหลักสูตรที่ดี

1. จะต้องส่งเสริมความเจริญงอกงาม และพัฒนาการของเด็กวัยต่าง ๆ
2. ต้องเป็นประสบการณ์เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็ก เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต เพื่อให้มีความเป็นอยู่อย่างผาสุกในชุมชน
3. ต้องเพิ่มพูนทักษะเบื้องต้นที่จำเป็นให้นักเรียน
4. ต้องจัดประสบการณ์ที่มีความหมายต่อชีวิตของเด็ก
5. จะต้องให้นักเรียนเรียนรู้ต่อเนื่องกันอย่างมีระเบียบ
6. หลักสูตรต้องยืดหยุ่นได้ (Flexible) ตามความเหมาะสม
7. จะต้องส่งเสริมให้เด็กทำงานเป็นอิสระ และทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ
8. หลักสูตรต้องส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักแก้ปัญหาด้วยวิธีการวิทยาศาสตร์
9. บอกแนวทางจัดกิจกรรมอันเหมาะสม วิธีการวัดผล และการกำหนดวัตถุประสงค์ที่จะใช้ประกอบการสอนไว้พร้อม
10. บอกแนวทางจัดกิจกรรมอันเหมาะสม วิธีการวัดผลและการกำหนดวัตถุประสงค์ที่จะใช้ประกอบการสอนไว้พร้อม

การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation)

การจัดหลักสูตรในประเทศไทยไม่ว่าสมัยใด ๆ ก็ตาม เป็นหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ ส่วนการนำหลักสูตรไปปฏิบัติเกิดขึ้นในโรงเรียนต่าง ๆ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรโดยตรงคือ ครู ซึ่งเป็นตัวจักรที่สำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุตามความมุ่งหมายของหลักสูตรที่วางไว้หรือไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดังนั้นครูควรจะทราบเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดผลดีอย่างมีประสิทธิภาพ

อบรม สันภิบาล (2524 : 127-128) ได้กล่าวถึง การนำหลักสูตรไปใช้ไว้ดังนี้ การนำหลักสูตรไปใช้หมายถึง การที่ผู้บริหารโรงเรียนและครูนำเอาโครงการของหลักสูตรไปใช้สอนในสถานศึกษานั้นเอง

สุมิตร คุณากร (2518 : 130) กล่าวว่า การนำหลักสูตรไปใช้จะรวมถึงกิจกรรม 3 ประเภท คือ

1. การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน
2. การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียนให้หลักสูตรบรรลุถึงเป้าหมาย
3. การสอนของครู

สันต์ ธรรมบำรุง (2527 : 133-134) ได้กล่าวว่า การนำหลักสูตรไปใช้เป็นแนวทางที่จะนำตัวหลักสูตร ซึ่งเปรียบเสมือนภาคทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติ ในการปฏิบัติจะให้ผลดีและมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลนั้น บุคคลที่สำคัญยิ่งได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนจะต้องศึกษา เข้าใจในตัวหลักสูตรอย่างถ่องแท้ ต้องรู้จักวิธีการขยายหลักสูตรมาสู่ชั้นเรียนหรือมาสู่เด็ก โดยการนำประมวลการสอน โครงการสอน แผนการสอน บันทึกการสอน คู่มือครู แบบเรียน แบบการสอน ก็จะเป็นแนวทางนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างได้ผล เพราะครูผู้สอนนั้นมีโอกาสเตรียมตัวล่วงหน้า และทำให้การเรียนการสอนเป็นระบบ ระเบียบมากขึ้น

ขั้นตอนการนำหลักสูตรไปใช้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2527 : 250) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการนำหลักสูตรไปใช้ไว้ดังนี้

1. ตรวจสอบทบทวนหลักสูตรตามหลักการของหลักสูตร
2. ทำโครงการและวางแผนการศึกษานำร่อง เพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตร
3. ประเมินโครงการทดลอง
4. ประชาสัมพันธ์หลักสูตร
5. อบรมผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร
6. หลักสูตรนำไปปฏิบัติจริง
7. อบรมครูเพิ่มเติมในส่วนที่จำเป็นในระหว่างการใช้หลักสูตร
8. การติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตร

2.4.6.2 การเรียนการสอน

นิพนธ์ กินาวงศ์ (2523 : 68) ได้แบ่งการเรียนการสอนออกเป็น 4 ประการ ได้แก่ การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียน การจัดการสอน การกำหนดแบบเรียน และการใช้เทคโนโลยีการศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พกา สัตยธรรม (2524 : 32) ได้กล่าวสรุปว่า กิจกรรมหรือการสอนแบบต่าง ๆ ที่นำไปใช้ในการสอนแต่ละแบบ มีวิธีการที่แตกต่างกันไป ครูผู้สอนควรเลือกแบบให้เหมาะสมกับประสบการณ์หรือเนื้อหาที่ได้จัดไว้เพื่อให้ให้นักเรียนได้รับรู้และความสามารถและนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนรู้ไปปฏิบัติให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคม

โกวิท ประวาลพฤกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2527 : 5) กล่าวโดยสรุปว่าการเรียนการสอนคือ วิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ ส่วนเทคนิควิธีสอนนั้นมีอยู่มากมายด้วยกัน วิธีสอนหนึ่งย่อมมีประสิทธิภาพต่อการเรียนแบบหนึ่งของผู้เรียนกลุ่มหนึ่งและในสถานภาพอย่างหนึ่งเท่านั้น การเรียนการสอนต้องสร้างผลสำเร็จให้แก่ผู้เรียน ผลแห่งความสำเร็จนี้เกิดขึ้นได้จากการให้ผู้เรียนได้เรียนในสิ่งง่าย ๆ เป็นลำดับขั้นตอน ไปสู่จุดหมายปลายทาง

กล่าวโดยสรุป การเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุดในกระบวนการใช้หลักสูตร เพราะเป็นกิจกรรมที่ใกล้ชิดกับเด็ก การเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่เด็กและครูทำร่วมกัน คือการเรียนเป็นส่วนที่เด็กทำและการสอนเป็นกิจกรรมที่ครูทำ และในทางปฏิบัติกิจกรรมทั้งสองอย่างนี้จะต้องกระทำไปพร้อม ๆ กัน จึงรวมเรียกว่า การเรียนการสอน

หลักสูตรโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาได้เปิดสอนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการทั้ง 5 ประเภทวิชา คือ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม และศิลปหัตถกรรม และเปิดสอนทั้ง 3 หลักสูตร คือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เป็นหลักสูตรวิชาชีพ 3 ปี ซึ่งจบในตัวเอง ให้เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง โดยรับจากผู้สำเร็จระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า เพื่อให้ประกอบอาชีพโดยตรง จำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรให้ถือตามแผนการเรียนของแต่ละประเภทและสาขาวิชาที่กำหนดไว้ซึ่งสอดคล้องกับเวลาเรียนไม่ต่ำกว่า 4,800 คาบ (คาบละ 50 นาที) และเรียนภาคทฤษฎีเป็นเวลา 20 คาบต่อ 1 ภาคเรียน และภาคทฤษฎีเป็นเวลา 40-60 คาบต่อ 1 ภาคเรียน)

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) เป็นหลักสูตร 2 ปี ต่อเนื่อง จากหลักสูตรประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย และเน้นหนักในเนื้อหาวิชาชีพและมีความยืดหยุ่นพอที่จะให้นักเรียนเลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจของตนเพื่อนำไปประกอบอาชีพได้ รวมทั้งให้ความสำคัญต่อประสบการณ์การทำงาน ฝึกงาน และการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา โดยยอมให้เทียบหน่วยกิตได้ถึงร้อยละ 50 ของหลักสูตร โดยผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรต้องได้จำนวนหน่วยกิตครบตามที่กำหนดไว้ในแต่ละประเภทวิชา คือ ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ เท่ากับ 100 หน่วยกิต และประเภทวิชาอุตสาหกรรม เท่ากับ 80 หน่วยกิต

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เป็นหลักสูตร 2 ปี โดยรับจากผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาชีพในประเภทวิชาต่าง ๆ เพื่อเข้าศึกษาต่อในประเภทวิชานั้น โดยที่ผู้สำเร็จจะบรรคั
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักสูตรได้ต้องเรียนและสอบได้จำนวนหน่วยกิตทั้งสิ้นอย่างน้อย 80 หน่วยกิต เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 4 ภาคเรียน และผ่านการฝึกงานนอกสถานที่เป็นเวลา 6-8 สัปดาห์

เนื่องจากระบบการกำหนดอัตราเงินเดือน โดยนับจำนวนปีที่ศึกษาตามหลักสูตรเป็นเกณฑ์ เช่น หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพทุกสาขาวิชากำหนดไว้ 3 ปี เท่ากันหมด ทำให้มีการบรรจุวิชาต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกันเข้าไว้ในหลักสูตรเพื่อจะรวมให้ได้ครบตามจำนวนปีที่กำหนดไว้ ซึ่งหลักสูตรอื่น ๆ ก็เป็นไปในทำนองเดียวกันนี้

นอกจากนี้การพัฒนาหลักสูตรอาชีวศึกษาดูเหมือนจะเลียนแบบการจัดการศึกษาในมหาวิทยาลัย อาทิเช่น ระบบภาคเรียนและระบบหน่วยกิต วิชาหลัก ตามหลักสูตรถูกขอยเป็นวิชาย่อยหลายวิชาเพื่อให้มีจำนวนวิชาครบตามหลักสูตร จึงพบบ่อยครั้งว่าเนื้อหาทางวิชาเป็นความชำนาญพิเศษและยากเกินกว่าจะจัดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และแม้ว่าการเรียนวิชาชีพในชั้นเรียนจะใช้เวลาประมาณร้อยละ 75 ของเวลาเรียนทั้งหมด และมีภาคปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี แต่การสอนภาคปฏิบัติจะเป็นการสาธิตให้ดูในห้องปฏิบัติมากกว่าการฝึกให้นักเรียนปฏิบัติเอง และในบางครั้งเนื่องด้วยอุปกรณ์ไม่พอชั่วโมงภาคปฏิบัติได้เปลี่ยนมาเป็นบรรยาย (เจ็จันท์จงสถิตอยู่ และอุไรวรรณ แสงหิรัญ. 2525 : 43-44)

ปัญหาด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน

ในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ โรงเรียนเอกชนประสบปัญหาและอุปสรรคนานาประการ คือ (ทองคำ สุนทร. 2536 : 59)

1. ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ ซึ่งเป็นปัญหาทั้งในด้านความพร้อมของอาคารสถานที่ อุปกรณ์การเรียนการสอน ครู นักเรียน ตลอดจนความสอดคล้องของหลักสูตรกับความต้องการของท้องถิ่น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2532 : 17)
2. สภาพการเงินของโรงเรียน ซึ่งมีทั้งปัญหาด้านทุนทรัพย์ของโรงเรียนและการเก็บค่าเล่าเรียน ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจ โรงเรียนจึงขาดกำลังเงินที่จะไปปรับปรุงส่งเสริมกิจการของโรงเรียนทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ
3. ปัญหาด้านครู ได้แก่ ปัญหาในเรื่องอัตราการเข้าออกของซึ่งมีค่อนข้างสูง เนื่องจากครูโรงเรียนเอกชนมักจะออกไปสอบเข้าโรงเรียนรัฐ และรัฐบาลมักจะบรรจุครูตลอดปี ก่อปัญหาด้านการเรียนการสอน คุณภาพ และมาตรฐานการศึกษา นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องวุฒิของครู ขาดครู คุณวุฒิสูงและความชำนาญเฉพาะด้าน และปัญหาเรื่องสวัสดิการครู ซึ่งไม่เท่าเทียมกับครูโรงเรียนรัฐ ทำให้ครูโรงเรียนเอกชนขาดขวัญและกำลังใจ
4. ปัญหาด้านนักเรียน การขยายตัวของโรงเรียนรัฐ และประสิทธิภาพในการวางแผนครอบครัว ทำให้โรงเรียนเอกชนมีจำนวนลดลง
5. การขาดแคลนอุปกรณ์ อาคารสถานที่อันเป็นผลมาจากปัญหาอื่น ๆ ทั้งด้านการเงิน

ครู ฯลฯ ทำให้โรงเรียนเอกชนไม่อาจจัดการศึกษาให้มีคุณภาพได้ดีเท่าที่ควร

แม้ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.7 คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

เป้าหมายของการจัดอาชีวศึกษา คือ การทำให้คนสามารถทำงานได้และงานนั้น ๆ ต้องเป็นงานที่ต้องฝึกและต้องศึกษา ดังนั้นผู้จบการศึกษาจึงควรต้องทำเป็น ทั้งคิดเตรียมงาน คิดราคาและคิดได้ว่าทำอะไรจึงจะสามารถทำงานได้เสร็จทันเวลาและถูกต้อง ตามกำหนดขนาดและได้คุณภาพดั่งนั้นตลาดแรงงานซึ่งต้องการนักเรียนที่มีฝีมือและความชำนาญภาคปฏิบัติ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบในการทำงาน และมีความรู้ภาคทฤษฎีเป็นประการสำคัญและต้องประกอบด้วยการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความซื่อสัตย์สุจริต มีระเบียบวินัยดี มีการตัดสินใจและแก้ปัญหาได้ และมีมนุษยสัมพันธ์ดี (ธงชัย สุวณิชย์เมจิตร. ม.บ.ป. : 4) แต่อย่างไรก็ตามคุณภาพของนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษามีทั้งสูงกว่าและต่ำกว่าโรงเรียนรัฐบาล ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับมาตรฐานและความพร้อมแต่ละโรงเรียน

2.5 การพัฒนาอาชีวศึกษาในระยะแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2504-2544)

การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ และมีความสามารถที่จะปรับตัวได้อย่างเหมาะสมและทันต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ได้ดี และการศึกษาที่เป็นไปในแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสมกับสภาพความต้องการทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมจะสามารถสร้างสรรค์ความสมดุลของการพัฒนาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี การอาชีวศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของระบบการศึกษาของชาติ ที่ผลิตกำลังคนระดับกลางเพื่อการพัฒนาประเทศ ดังนั้นการพัฒนาอาชีวศึกษาจึงนับว่าเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการศึกษาของชาติ นับตั้งแต่มีการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ใน พ.ศ. 2504 เป็นต้นมา กรมอาชีวศึกษาจึงได้มีการพัฒนาอย่างมีระบบแบบแผนมาโดยตลอด ตั้งแต่แผนพัฒนาระยะที่ 1 จนกระทั่งถึงระยะที่ 6 (พ.ศ. 2504-พ.ศ. 2534) และกำลังอยู่ในแผนพัฒนาระยะที่ 8 (พ.ศ. 2540- พ.ศ.2544)

การพัฒนาอาชีวศึกษา ได้ยึดถือแผนและนโยบายการอาชีวศึกษา กำหนดในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาด้านการอาชีวศึกษา ตั้งแต่ระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 8 ดังนี้

2.5.1 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504-2509) ได้มีการกำหนดนโยบายการอาชีวศึกษาไว้ว่า ขยายและปรับปรุงมาตรฐานการอาชีวศึกษาให้เหมาะสมตามความต้องการทางเศรษฐกิจของประเทศ พร้อมทั้งจะเน้นการผลิตครูอาชีวศึกษา เพื่อให้เพียงพอและทันกับการขยายตัวด้านการอาชีวศึกษาด้วย ด้วยเหตุนี้ ในช่วงแผนพัฒนาอาชีวศึกษาในระยะที่ 1 จึงมีโครงการปรับปรุงและขยายการอาชีวศึกษาอย่างกว้างขวางเพื่อผลิตกำลังคนให้สนองต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการผลิตกำลังคนระดับช่างเทคนิคให้มากขึ้น ทั้งนี้เพราะว่าในขณะนั้นประเทศไทยขาดผู้มีความรู้ระดับกลาง เช่น ช่างเทคนิคจำนวนมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.2 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2510-2514) สืบเนื่องจากแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 ประเทศไทยประสบปัญหาการขาดแคลนกำลังคนระดับกลาง คือช่างเทคนิคจำนวนมาก ดังนั้นในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 2 ได้เน้นถึงความจำเป็นที่จะต้องวางแผนกำลังคน โดยมีแนวการผลิตกำลังคน ในสาขาต่าง ๆ และระดับต่าง ๆ เพื่อพัฒนาประเทศให้เพียงพอับความต้องการ ดังนั้น จึงกำหนดนโยบายการอาชีวศึกษา ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติไว้ว่า เน้นการผลิตกำลังคนระดับกลางทั้งในด้านปริมาณ และคุณภาพเพื่อสนองความต้องการทางเศรษฐกิจ โดยมีนโยบายจัดระบบมัธยมศึกษาให้สนองความต้องการด้านอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเตรียมคนที่มีความรู้ความชำนาญในระดับกลางให้เพียงพอับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ

2.5.3 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) เมื่อมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม จึงจำเป็นต้องมีการดำเนินการโครงการใหญ่ ๆ ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เช่น โครงการชลประทาน โครงการพัฒนาคมนาคม โครงการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม เป็นต้น ซึ่งเป็นโครงการที่ต้องการกำลังคนด้านช่างฝีมือ ช่างเทคนิค และในช่วงแผนพัฒนาฉบับนี้ ก็ยังขาดแคลนช่างฝีมือเทคนิคที่จะสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงาน ดังนั้นในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 3 จึงกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาอาชีวศึกษาเพื่อผลิตกำลังคนระดับกลางประเภทช่างฝีมือ และช่างเทคนิค เพื่อสนองความต้องการกำลังคนของประเทศ ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ และได้กำหนดนโยบายด้านอาชีวศึกษา สามารถจำแนกได้ 3 ประการ คือ

2.5.3.1 ปรับปรุงและขยายโรงเรียนอาชีวศึกษาตอนปลาย เพื่อสนองความต้องการกำลังคน ระดับกลางของประเทศและเน้นการศึกษาสาขาเกษตรกรรมเป็นพิเศษ

2.5.3.2 ลดการอาชีวศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยจัดโครงการได้สอดคล้องกับมัธยมศึกษาตอนต้นในสายสามัญ

2.5.3.3 หาทางสนับสนุนอาชีพครูอาชีวศึกษาและส่งเสริมสวัสดิการครูอาชีวศึกษาประเภทหลักสูตรระยะสั้นเพื่อใช้สถานที่และเครื่องมือที่มีอยู่ให้ประโยชน์สูงสุด

2.5.4 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) ได้กำหนดนโยบายการอาชีวศึกษาไว้ดังนี้ เน้นการปรับปรุงเนื้อหาสาระ และกระบวนการเรียนรู้ มีโครงสร้างของหลักสูตรที่มีลักษณะจบในตัวเอง จัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาเป็นแบบไม่แยกสาย เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ทั้งวิชาการและวิชาชีพที่เหมาะสมกับวัย ความต้องการความสนใจ และความถนัดของแต่ละบุคคล ขยายปริมาณและปรับปรุงคุณภาพโรงเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดต่าง ๆ ตามสภาพท้องถิ่นโดยคำนึงถึงสัดส่วนที่เสมอภาคกัน ส่งเสริมการศึกษานอกโรงเรียนเพื่อช่วยให้ประชาชนทั่วไปมีความรู้ ความสามารถประกอบอาชีพได้

ในช่วงระยะของแผนพัฒนาแห่งชาติฉบับนี้ กรมอาชีวศึกษา ได้พัฒนาหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 และเพื่อให้ผู้เรียนเลือกเรียนได้อย่างกว้างขวางสามารถ ประกอบอาชีพได้โดยตรง นอกจากนี้ กรมอาชีวศึกษายังได้ปรับปรุง และกำหนดมาตรฐานของ สถานศึกษาให้ใกล้เคียงกันทั้งด้านอาคารสถานที่ ครู-อาจารย์ เครื่องมือ และอุปกรณ์การเรียน การสอน

2.5.5 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) ในช่วงแผนนี้ นโยบาย กรมอาชีวศึกษามีการกำหนดอย่างชัดเจนในการพัฒนาด้านปริมาณและด้านคุณภาพ

ด้านปริมาณ สนับสนุนและส่งเสริมให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการอาชีว ศึกษามากขึ้น โดยเน้นเฉพาะประเภทวิชาที่สนองความต้องการของตลาดแรงงานและการประกอบ อาชีพอิสระส่วนประเภทวิชาที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว เช่น พาณิชยกรรม หรือบริหารธุรกิจ จะมุ่ง ให้มีการปรับปรุงคุณภาพให้ดีขึ้น

ด้านคุณภาพ ได้มีการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ทุกประเภทวิชาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานมากขึ้น โดยได้ให้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาในภาคเอกชน มีส่วนร่วมในการจัดพัฒนาหลักสูตร และให้สถานประกอบการ ภาคเอกชนเป็นสถานที่ฝึกงานอาชีพของนักเรียนนักศึกษามากขึ้น นอกจากนี้ยังให้การสนับสนุนและ ส่งเสริมในการพัฒนาครู-อาจารย์ ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 ได้เกิดผลกระทบจากการขยายปริมาณการผลิตกำลังคนมากเกินไปเกินความต้องการ ทำให้เกิดภาวะการว่างงานในอัตราสูง โดยเฉพาะกำลังคนด้านอาชีวศึกษาบางสาขา และในขณะเดียวกันการผลิตกำลัง คนด้านอาชีวศึกษาบางสาขายังขาดแคลน ดังนั้นนโยบายจึงพยายามลดการผลิตกำลังคนบางสาขา ที่เกินความต้องการและขยายการผลิตในสาขาขาดแคลนและสาขานำ

2.5.6 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) กำหนดวัตถุประสงค์การ พัฒนาไว้ว่า เพื่อผลิตและพัฒนาากำลังคนสาขาวิชาชีพต่างๆ ในระดับกลางและระดับสูงให้เหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งในด้าน ปริมาณและคุณภาพ

เพื่อเป็นการพัฒนาอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 กรมอาชีวศึกษาได้กำหนดแผนพัฒนาการอาชีวศึกษา ฉบับที่ 6 ได้กำหนดนโยบายการบริหาร กรมอาชีวศึกษาไว้ 13 ข้อ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติดังนี้

2.5.6.1 ขยายการศึกษาวิชาชีพและการบริการฝึกอาชีพให้กว้างขวางสอดคล้องกับ ความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

2.5.6.2 เร่งรัดพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้เป็นกระบวนการอาชีวศึกษา ครบวงจร

2.5.6.3 ปรับปรุงคุณภาพมาตรฐานของหลักสูตร และปัจจัยการอาชีวศึกษา ทั้งในด้านสื่อการเรียนการสอน ครุภัณฑ์ เครื่องจักร เครื่องมือและอาคารสถานที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เฉพาะในพิธีกรรมาธิการเท่านั้น ไม่ใช่วินิจฉัยหรือชี้แจงข้อเท็จจริงใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามเผยแพร่ต่อสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตจากกรมการศึกษานานาชาติ

2.5.6.4 ส่งเสริมพัฒนาคุณภาพผู้บริหาร ครูประจำการทั้งในด้านจริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยี

2.5.6.5 ปรับปรุงหลักสูตรอาชีวศึกษาให้มีการเชื่อมโยงกันระหว่างหลักสูตรใน และนอกระบบโรงเรียน

2.5.6.6 ส่งเสริมให้สถานศึกษาเป็นศูนย์บริการวิชาชีพในชุมชน เพื่อให้บริการ ผู้ที่ทักษะอาชีพการพัฒนาแรงงานในท้องถิ่นและในชนบทได้เต็มกำลังความสามารถ

2.5.6.7 ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรร่วมกันระหว่างสถานศึกษาในสังกัดกรมอาชีวศึกษาและกับหน่วยงานอื่น ๆ เพื่อการประหยัดและเกิดประโยชน์สูงสุด

2.5.6.8 สนับสนุนให้มีการกำหนด การทดสอบ และการควบคุมมาตรฐานวิชาชีพ ในสาขาต่าง ๆ สอดคล้องกับการจัดการศึกษาที่กรมอาชีวศึกษารับผิดชอบ

2.5.6.9 ขยายบทบาทความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา และสถานประกอบการ ภาครัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และเอกชนอย่างมีระบบ โดยให้มีกฎหมายรองรับ

2.5.6.10 ส่งเสริมการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม เจตคติ นิสสัยในการทำงาน บุคลิกภาพอันพึงประสงค์ในการดำรงชีวิต และการประกอบสัมมาอาชีพให้นักเรียน นักศึกษา

2.5.6.11 สนับสนุนการพัฒนาสุขภาพสวัสดิภาพและพลานามัยของนักเรียน นักศึกษาตลอดจนการศาสนาและศิลปวัฒนธรรม

2.5.6.12 เร่งรัดพัฒนาปรับปรุงประสิทธิภาพระบบการบริหาร การตรวจ การรายงาน และการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงาน

2.5.6.13 สนับสนุนการวิเคราะห์ วิจัยการติดตามประเมินผล การมีงานทำของ ผู้สำเร็จการศึกษาและการจัดระบบข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการวางแผนและการพัฒนางาน

ด้วยนโยบายที่ได้กำหนดไว้ 13 ข้อข้างต้น กรมอาชีวศึกษา ได้พยายามดำเนิน ให้ตอบสนองนโยบายดังกล่าว ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ สรุปเป็นสาระสำคัญ ได้ดังนี้

ด้านปริมาณ ได้มีการกระจายโอกาสทางการศึกษาวิชาชีพไปยังภูมิภาคต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง โดยได้จัดตั้งวิทยาลัยการอาชีพแม่ฮ่องสอน วิทยาลัยการอาชีวศึกษามุกดาหาร วิทยาลัย ประมงสงขลา ตม.สุสานนท์ โรงเรียนสารพัดช่างตรัง โรงเรียนสารพัดช่างพัทลุง โรงเรียนสารพัดช่าง นครศรีธรรมราช วิทยาลัยการอาชีพไทรลึงค ฯลฯ นอกจากนี้ในด้านการผลิตกำลังคน ได้ผลิต กำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และเพิ่มการผลิตกำลังคนประเภทวิชา ภาคอุตสาหกรรม อาทิ สาขาวิชาไฟฟ้า สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์ สาขาวิชาปิโตรเคมี สาขาวิชา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว นอกจากนี้ได้จัดอบรมหลักสูตรสาขาอื่นในวิชาช่าง เช่น จักร อุตสาหกรรมการ สาขาช่างอัญมณีและเครื่องประดับ สาขาวิชาเทคนิคการผลิต

ด้านคุณภาพ มีการปรับทิศทางของหลักสูตรการเรียนการสอนแต่ละประเภทวิชา

ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ด้านการนำเทคโนโลยีเครื่องจักรเครื่องมือที่ทันสมัยเข้ามาเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน พัฒนาคณาจารย์ของกรมอาชีวศึกษา ได้แก่ ครู- อาจารย์และบุคลากรอื่น ๆ ให้มีความรู้ความเข้าใจในเทคโนโลยีที่ทันสมัย และต้องอ้างอิงถึงค่าใช้จ่ายของเสียที่ผู้เรียนต้องนำมาใช้

อาจารย์ บุคลากรทางการศึกษาและผู้บริหารด้านการส่งเสริมการศึกษา จัดฝึกอบรมสัมมนาเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพและให้มีความรู้ความสามารถเท่าทันการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี พัฒนาและปรับปรุงหลักสูตร ขยายบทบาทความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ ทั้งในรูปแบบของโรงเรียน โรงงาน จัดตั้งคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชน เพื่อพัฒนาการศึกษา เพื่ออาชีพ ความร่วมมือกับภาคเอกชนเพื่อพัฒนาอาชีพเกษตร ปรับปรุงหลักสูตรเชื่อมโยงระหว่างหลักสูตรในและนอกระบบ ได้แก่ โครงการอาชีวศึกษาเพื่อแก้ปัญหาความยากจนในชนบท โครงการอาชีวศึกษาพัฒนาการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในการส่งเสริมพัฒนาคุณภาพ จริยธรรม ค่านิยมที่ดีในการประกอบอาชีพ มีความซื่อสัตย์ ขยัน อดทน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รวมทั้งสนับสนุนการวิเคราะห์วิจัย

2.5.7 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) กรมอาชีวศึกษามีการจัดกิจกรรมหลักในการพัฒนากำลังคน การเตรียมการดำเนินการ จึงจำเป็นต้องศึกษาแนวโน้มความต้องการกำลังคน เพราะการพัฒนาประเทศเป็นหลัก โดยได้ศึกษาแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) ทางคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติและศึกษาถึงการพัฒนาระบบอาชีวศึกษาและสังคมของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นแหล่งข้อมูลในการกำหนดทิศทาง วัตถุประสงค์ และมาตรการ ในแผนพัฒนาอาชีวศึกษา ฉบับที่ 7 ของกรมอาชีวศึกษา

วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 7 เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษาทั้งด้านปริมาณและคุณภาพให้สามารถผลิตกำลังคนสอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ ทั้งด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม และบริการ โดยเน้นการให้ความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม และการปลูกฝังนิสัยในการทำงาน เพื่อการประกอบอาชีพและดำรงชีวิตได้อย่างเป็นสุข ภายใต้การปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข พร้อมทั้งสนับสนุนและส่งเสริมการวิเคราะห์วิจัย การบริการ วิชาชีพชุมชน การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและศิลปวัฒนธรรม

2.6 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษา

จากการพิจารณาวิสัยทัศน์โลก วิสัยทัศน์สังคมไทย สังคมไทยที่พึงประสงค์วิสัยทัศน์การศึกษาไทยในอนาคต รวมทั้งการศึกษาวิเคราะห์สภาพและปัญหาการศึกษาที่ผ่านมา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2539 : 56-99) ได้กำหนดวัตถุประสงค์ นโยบายและแผนงานหลัก เป้าหมาย และมาตรการของการพัฒนาการศึกษาไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.1 วัตถุประสงค์ของแผน ได้แก่

2.6.1.1 ขยายและยกระดับความรู้พื้นฐานของประชาชนทั้งมวลให้กว้างขวางและสูงขึ้นถึงระดับมัธยมศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน

2.6.1.2 พัฒนาการศึกษามีคุณธรรม สอดคล้องสัมพันธ์กับความต้องการของบุคคล ชุมชน และประเทศ ให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ

2.6.2 นโยบายการพัฒนาศึกษา ประกอบด้วย เร่งขยายและยกระดับความรู้พื้นฐานของประชาชนทั้งมวล ปฏิรูประบบการเรียนการสอน ปฏิรูประบบการผลิตและพัฒนาครู เร่งผลิตและพัฒนากำลังคนระดับกลางและระดับสูง ปฏิรูประบบการบริหารและการจัดการศึกษา โดยมีแผนงานหลักเพื่อการพัฒนาการศึกษา แนวทาง และมาตรการ ดังนี้

แผนงานหลักที่ 1 การยกระดับการศึกษาพื้นฐานของปวงชน มีแนวทาง/มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ การขยายบริการการเตรียมความพร้อมแก่เด็กปฐมวัย การขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานตามแนวระบบโรงเรียนจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า การขยายการศึกษานอกโรงเรียนและการฝึกอบรมเพื่อยกระดับความรู้พื้นฐานและทักษะอาชีพแก่แรงงานและประชาชนทั่วไป การพัฒนากระบวนการเรียนรู้และเครือข่ายการเรียนรู้ของชุมชน และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและสื่อมวลชนขยายบริการการศึกษาและการขยายแหล่งความรู้

แผนงานหลักที่ 2 การพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน มีแนวทาง/มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ การพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตร การปรับปรุง การจัดการกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ การผลิตและพัฒนาสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน

แผนงานหลักที่ 3 การพัฒนาการผลิตครูและการฝึกอบรมและพัฒนาครูประจำการ มีแนวทาง/มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ การปรับระบบการผลิตครู การอบรมและพัฒนาครูประจำการอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง และการปรับปรุงระบบบริหารบุคลากรและระบบสวัสดิการ

แผนงานหลักที่ 4 การผลิตและพัฒนากำลังคนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและด้านสังคมศาสตร์ มีแนวทาง/มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ การผลิตกำลังคน สาขาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสาขาบริการให้มากขึ้น และการพัฒนาทักษะของกำลังแรงงานระดับกลางและระดับสูงให้มีประสิทธิภาพ

แผนงานหลักที่ 5 การวิจัยและพัฒนา มีแนวทาง/มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ ให้สถาบันการศึกษาส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา ฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะและจิตวิญญาณของนักวิจัย มีศักยภาพในการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ และเขียนรายงาน ให้สถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนเพิ่มการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาโทและเอกในสาขาการวิจัยและพัฒนา การให้ทุนวิจัย การสร้างทีมงานวิจัย การจัดสรรเงินอุดหนุนเพื่อการวิจัย ผลิตงานวิจัยสำคัญ และส่งเสริมการทำวิจัยหลังปริญญาเอก ส่งเสริมความร่วมมือในการวิจัยและพัฒนาระหว่างหน่วยงานทั้งในและต่างประเทศ และการแลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญเพื่อการวิจัย โดยเฉพาะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมและบริการในการทำ

วิจัยร่วมกัน และพัฒนาระบบงานและสร้างบรรยากาศสิ่งแวดล้อมในสถาบันการศึกษาและสังคม ให้เอื้อต่อการวิจัยและการใช้ผลงานวิจัย

แผนงานหลักที่ 6 การพัฒนาระบบการบริหารและการจัดการมีแนวทาง/มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ การลดบทบาทของหน่วยงานกลางให้ทำหน้าที่กำหนดนโยบายและแผนโดยรวม การกำหนดมาตรฐานการศึกษา และกำกับดูแลและการสนับสนุนทรัพยากรทางการศึกษา การกระจายอำนาจ การวางแผนการศึกษา การบริหารการศึกษา การบริหารบุคคล การเงินและงบประมาณ ไปสู่องค์กรระดับท้องถิ่น เร่งปรับปรุงคุณภาพผู้บริหารให้มีวิสัยทัศน์กว้างไกล เน้นการศึกษาเป็นเรื่องการพัฒนาคน เพิ่มความสามารถในการบริหารและการจัดการให้มีประสิทธิภาพ และรัฐร่วมกับสถาบันสื่อมวลชนและองค์กรต่าง ๆ ให้ความรู้และสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาแก่สถาบันทางสังคม ชุมชน และประชาชน เพื่อให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการ กำหนดและพัฒนาหลักสูตร รวมทั้งการตรวจสอบคุณภาพการศึกษา การประกันโอกาสของประชาชนทางการศึกษาตามสิทธิที่จะเข้ารับบริการ

แผนงานหลักที่ 7 การพัฒนาระบบอุดมศึกษา มีแนวทาง/มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ ทบวงมหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานกลางร่วมกัน ปรับระบบอุดมศึกษาให้มีเอกภาพทางนโยบายและโครงสร้างระบบการจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรี โท และ เอก มุ่งจัดการศึกษาวิชาชีพเฉพาะและวิชาสามัญในระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่าและการฝึกอบรมระยะสั้นที่ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น มีเครือข่ายความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงกัน มีคณะกรรมการอุดมศึกษาแห่งชาติเพื่อกำกับดูแลทางค่านโยบาย มาตรฐาน และการประสานงาน การจัดอุดมศึกษาตามนโยบายและแผนที่กำหนด สนับสนุนสถาบันการศึกษาเอกชนเพื่อเพิ่มปริมาณการผลิตกำลังคนในสาขาขาดแคลนให้เป็นไปตามกลไกตลาด รัฐมีบทบาทในการวางแผนกำลังคนระยะยาว การวางแผนวิจัยและพัฒนา รวมทั้งการจัดการศึกษาในบางสาขาวิชาที่จำเป็น แต่ไม่เป็นที่ต้องการของตลาด จัดให้มีทุนและเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาแก่ผู้ด้อยโอกาส ส่งเสริม สนับสนุน การพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาของรัฐให้เข้มแข็งและมีศักยภาพในการพึ่งตนเอง และให้รัฐ หน่วยงาน และองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องดำเนินการรับรองมาตรฐานการศึกษาและการประกันคุณภาพการศึกษา ทั้งระดับสถาบันและระดับสาขาวิชา

แผนงานหลักที่ 8 การระดมสรรพกำลังเพื่อจัดการศึกษา มีแนวทาง/มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ รัฐต้องลงทุนทางการศึกษาในปริมาณมาก ให้ความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อปวงชน การสร้างและพัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้แก่ชุมชนและประชาชน รวมทั้งการผลิตกำลังคนสาขาขาดแคลน การปรับปรุงค่าเล่าเรียนทุกระดับ การศึกษาให้สอดคล้องกับต้นทุนการผลิตและผลตอบแทนการลงทุนควบคู่ไปกับการให้ทุน การศึกษาและทุนกู้ยืมสำหรับผู้ด้อยโอกาส ให้สถานศึกษามีอิสระในการหารายได้เพื่อการพึ่งตนเอง จากการให้บริการทางวิชาการในรูปแบบต่าง ๆ การหารายได้จากทรัพย์สินของสถานศึกษา การระดมทุนเงินบริจาคในรูปแบบของเงินสมทบจากศิษย์เก่า เอกชน และชุมชน ให้ภาคเอกชน ชุมชน และ

สถานประกอบการเข้ามามีส่วนร่วมทางการศึกษามากขึ้น ลดบทบาทของรัฐในการจัดการศึกษา ให้น้อยลง รัฐสนับสนุนงบประมาณให้องค์กรพัฒนาเอกชนเพื่อสาธารณประโยชน์โดยให้ความสำคัญลำดับแรกกับองค์กรที่มีเป้าหมายแก่ผู้ด้อยโอกาส

แผนงานหลักที่ 9 การพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการการศึกษา มีแนวทาง/มาตรการในการดำเนินงาน ได้แก่ การประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการศึกษาทั้งระดับชาติและระดับภูมิภาค รัฐส่งเสริมให้หน่วยงานทางการศึกษาพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารและการวางแผนการจัดการศึกษา ให้เป็นเครือข่ายเชื่อมโยงจากระดับโรงเรียนถึงระดับชาติให้ได้ข้อมูลที่เป็นมาตรฐานเดียวกันและใช้ประโยชน์ร่วมกันได้ และให้หน่วยงานทางการศึกษานับสนุนการฝึกอบรมบุคลากรที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งจัดซื้อฮาร์ดแวร์คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ต่อเชื่อม และซอฟต์แวร์ให้เพียงพอ

2.7 เทคนิคเดลฟาย

การพิจารณาตัดสินใจเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มีความจำเป็นจะต้องอาศัยข้อมูลที่ผ่านการพิจารณาไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ยิ่งหากการตัดสินใจเรื่องดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับการวางแผนหรือนโยบายสำคัญ ข้อมูลที่ได้มายังจำเป็นต้องเป็นข้อพิจารณาจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ โดยตรงการระดมความคิดเพื่อหาข้อมูลประกอบการตัดสินใจ ซึ่งโดยปกติจะเป็นข้อมูลเชิงอนาคต หากได้มาโดยวิธีการอันเป็นระบบระเบียบจะช่วยให้ทราบข้อมูลน่าเชื่อถือและเป็นแนวทางสร้างอนาคตที่ดียิ่งขึ้นได้ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงได้เกิดการวิจัยอนาคต (Future Research) มาหลายวิธีหนึ่งในวิธีที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายได้แก่การวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) (ชุ่มจิตต์ แซ่ฉั่น. 2528 : 101)

คำว่า เดลฟาย (Delphi) เป็นชื่อวิหารศักดิ์สิทธิ์สมัยกรีกโบราณ ซึ่งประชาชนนิยมไปขอคำทำนายอนาคตหรือเหตุการณ์สำคัญ ๆ (ชนิดา รัชย์พลเมือง. 2528 : 90)

เทคนิคเดลฟาย เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2495 โดยกองทัพอากาศอเมริกันใช้ ในการศึกษาและวิจัยสิ่งต่าง ๆ โดยการถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่ต้องการวิจัยแต่เทคนิคนี้ได้ถูกปกปิดเป็นความลับเสมอมา (สมบูรณ์ ดันยะ. 2524 : 11-12)

ในปี พ.ศ. 2505 เทคนิคนี้ได้รับการเปิดเผยครั้งแรกโดย Olaf Helmer และ Norman Dalley นักวิจัยของบริษัทแรนด์ คอร์ปอเรชั่น (Rand Corporation) ได้พัฒนาเทคนิคเดลฟายมาใช้และเขียนบทความเรื่อง "An Experimental Application of the Delphi Method to the Use of Experts" ตีพิมพ์ในวารสาร Management Science ปีที่ 9 ฉบับที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2506 อันเป็นการกระจายเทคนิคเดลฟายออกไปอย่างกว้างขวางและได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว ในปี พ.ศ. 2515 พบว่า มีงานวิจัยเอกสารที่เป็นเอกสารที่ส่งงานไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นับงานที่เห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ในต่างประเทศที่ใช้เทคนิคนี้ประมาณ 1,000 เรื่อง (ประยูร ศรีประสาธน์. 2533 : 50)

การวิจัยอนาคตเป็นการศึกษาเพื่อมองเหตุการณ์หรือพฤติกรรมในอนาคตจะเป็นระยะยาวหรือระยะสั้นก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการทำนายการฉายภาพ และการคาดการณ์ ซึ่งกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้ (จุมพล พูนภักทรชีวิน. 2525 : 22-24)

1. บรรยายอนาคตรูปแบบต่าง ๆ ที่เป็นไปได้หรือน่าจะเป็นของกลุ่มประชากรที่ศึกษา
2. ประเมินสภาพในปัจจุบันกับความรู้ต่าง ๆ ที่เรามีอยู่ในปัจจุบันกับอนาคตที่เป็นไปได้ในแต่ละทาง
3. บ่งชี้ผลกระทบ และผลต่อเนื่องที่เป็นไปได้ต่าง ๆ ของแต่ละอนาคต
4. ให้สัญญาณเตือนภัยล่วงหน้าเกี่ยวกับอนาคตที่ไม่พึงประสงค์ที่อาจเกิดขึ้นได้
5. เข้าใจเบื้องหลังของกระบวนการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ

2.7.1 ความหมายของเทคนิคเดลฟาย

ได้มีผู้ให้คำนิยามไว้พอสรุปรวบรวมได้คือ

อัลเฟรด (1975 : 21) ได้ให้ความหมายของเทคนิคเดลฟายว่าเป็นเทคนิคของการรวบรวมการพิจารณาตัดสินที่มุ่งเพื่อเอาชนะจุดอ่อนของการตัดสินใจแค่เดิมที่จำต้องขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนใดคนหนึ่ง โดยเฉพาะหรือความคิดเห็นของกลุ่มหรือที่ประชุม

แอนเดอร์สัน (1975 : 121) ได้ให้ความหมายของเทคนิคเดลฟาย ว่าคือ กระบวนการที่เสาะหาความคิดเห็นที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของกลุ่มคน เกี่ยวกับความเป็นไปในอนาคตเกี่ยวกับเรื่องเวลา ปริมาณ สภาพที่ต้องการจะให้เป็นทั้งนี้โดยใช้วิธีการเสาะแสวงหาความคิดเห็นด้วยการใช้แบบสอบถามแทนการเรียกประชุม

สุวรรณา เชื้อรัตนพงศ์ (2528 : 24) ได้ให้ความหมายของเทคนิคเดลฟายว่า เป็นกระบวนการที่รวบรวมความคิดเห็นหรือการตัดสินใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับอนาคตจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมีความถูกต้องน่าเชื่อถือมากที่สุด

เทียนฉาย กิระนันท์ (2529 : 122) กล่าวถึงเทคนิคเดลฟายว่า เป็นเทคนิคการวิเคราะห์ที่ได้รับการประดิษฐ์และพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้ในการวิจัยอนาคตโดยเฉพาะอาจจะเรียกได้ว่า เทคนิคเดลฟายเป็นวิธีการที่ใช้สำหรับกำหนดโครงสร้างของกระบวนการสื่อสารระหว่างสมาชิกในกลุ่มเพื่อให้บรรลุผลในการร่วมกันพิจารณาที่ซับซ้อนมาก ๆ โดยเฉพาะปัญหาที่เกี่ยวกับอนาคตที่ยุ่ยากซับซ้อน มากเกินกว่าที่คนใดคนหนึ่งจะสามารถวิเคราะห์ได้ดีด้วย และรอบคอบพอ

สรุป เทคนิคเดลฟาย เป็นวิธีการตัดสินใจเลือกความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอนาคต เพื่ออนาคตเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างอนาคตที่ดียิ่งขึ้น

2.7.2 คุณลักษณะของเทคนิคเดลฟาย

เทคนิคเดลฟายมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

2.7.2.1 เทคนิคนี้มุ่งเพื่อแสวงหาความคิดเห็นของกลุ่ม ด้วยแบบสอบถาม

ดังนั้น ผู้เข้าร่วมโครงการจึงจำเป็นต้องตอบแบบสอบถามตามที่ผู้ทำการวิจัยได้กำหนดขึ้นในแต่ละขั้นตอน (Pill. 1971 : 58)

2.7.2.2 เทคนิคนี้ไม่ต้องการให้ความคิดเห็นของผู้อื่น มีอิทธิพลต่อการพิจารณา

ตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนจึงไม่ทราบว่ามีผู้ใดบ้างที่ได้รับการคัดเลือกเข้าร่วมโครงการและจะไม่ทราบว่าผู้เข้าร่วมโครงการแต่ละคนมีความคิดเห็นแต่ละข้ออย่างไรผู้ตอบแบบสอบถามจะมีความคิดเห็นโดยอิสระ

2.7.2.3 เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนตอบแบบสอบถามด้วยความคิดเห็นที่

กลั่นกรองอย่างละเอียดรอบคอบและเพื่อให้คำตอบที่ได้รับมีความเป็นอันเดียวกันยิ่งขึ้นผู้ทำการวิจัยจะแสดงตำแหน่งของความคิดเห็นที่ผู้เชี่ยวชาญเห็นสอดคล้องกัน ในคำตอบแต่ละข้อของแบบสอบถามที่ตอบไปในครั้งก่อนในรูปสถิติและผู้ทำการวิจัยจะส่งกลับไปให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนทราบ เพื่อจะได้พิจารณาตัดสินใจว่าจะคงคำตอบเดิมหรือจะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงคำตอบจากเดิมอย่างไรบ้าง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงคำตอบจากเดิมนี้อาจจะบอกเหตุผลให้ทราบด้วย ดังนั้นในการตอบแบบสอบถามแต่ละครั้งของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนนั้นเขาจะทราบว่าความคิดเห็นของเขาเป็นอย่างไรต่างกับคนอื่นหรือไม่อย่างไร (เกษม บุญอ่อน. 2522 : 27)

2.7.2.4 ใช้สถิติวิเคราะห์การทำนายของกลุ่มทุก ๆ ครั้ง สถิติที่นำมาใช้ในการ

พิจารณาคำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 2 และรอบที่ 3 ก็คือสถิติการวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง (Central Tendency) อันได้แก่ฐานนิยม (Mode) มัชชฐาน (Median) หรือค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่อแสดงตำแหน่งของความคิดเห็น เนื่องจากมาตราที่ใช้กับคำตอบมีเพียงเล็กน้อย ดังนั้น ในการใช้ค่าเฉลี่ยจึงไม่เหมาะสม จะมีการใช้มัชชฐาน หรือฐานนิยมมากกว่า ในกรณีที่เป็นความคิดเห็นเรื่อง เวลา ปริมาณ หรือสภาพการณ์ในอนาคต

2.7.3 กระบวนการของเทคนิคเดลฟาย

กระบวนการของการวิจัย จะเริ่มจากการคัดเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเพื่อ ตอบแบบสอบถาม และเพื่อให้ได้ความคิดเห็นที่ตรงความเป็นจริงและน่าเชื่อถือมากขึ้น จึงต้องถามซ้ำโดยส่งแบบสอบถามฉบับแรกจะกำหนดให้ผู้เชี่ยวชาญตอบแบบกว้าง ๆ เกี่ยวกับประเด็นปัญหาที่ผู้วิจัยทราบและสอบถามฉบับต่อ ๆ มาแต่ละฉบับจะสร้างโดยการปรับปรุงจากแบบสอบถามฉบับก่อน กระบวนการนี้จะสิ้นสุดลงเมื่อได้รับความเห็นสอดคล้องกันหรือเมื่อได้ข้อมูลที่ชัดเจนเพียงพอ

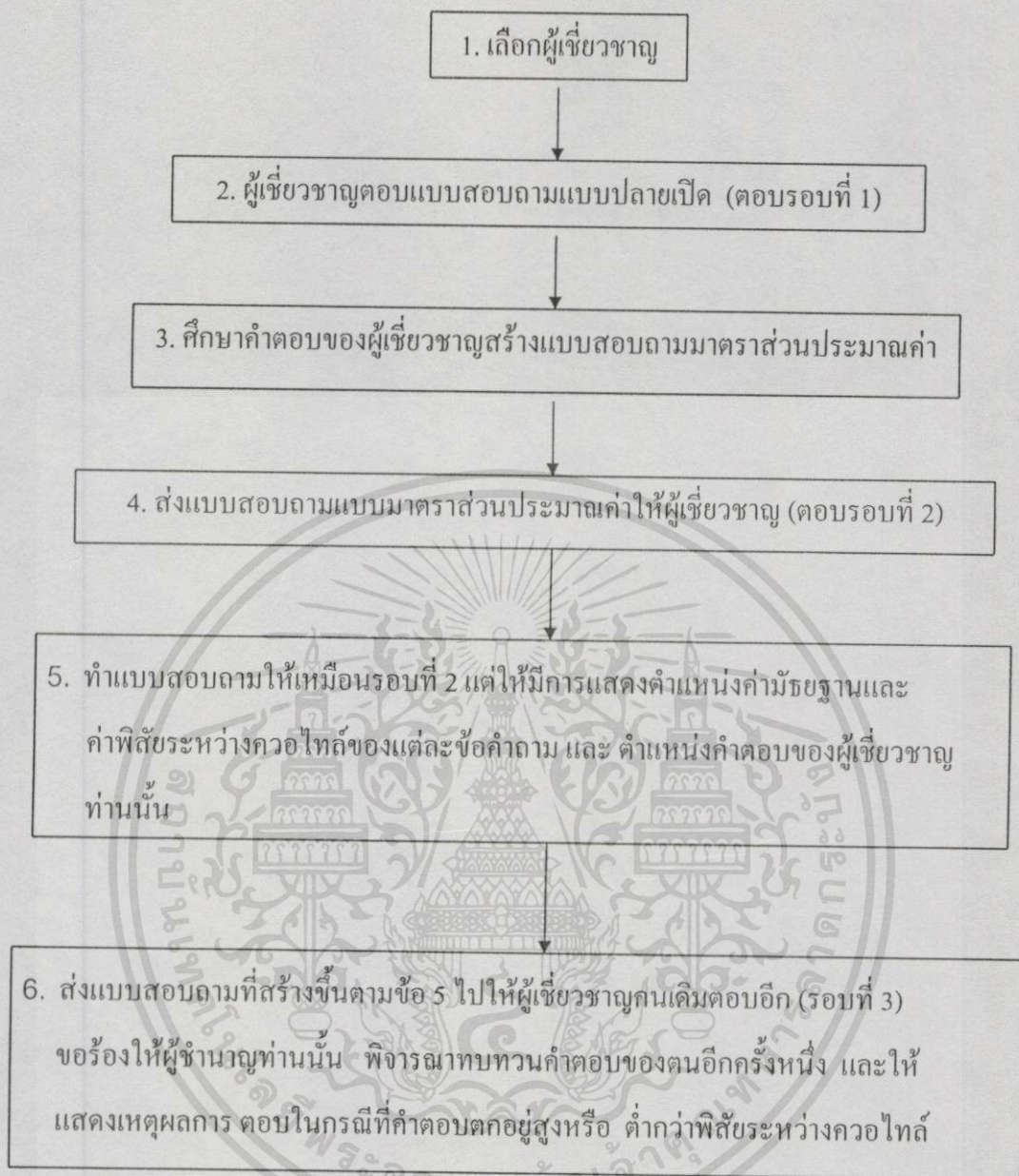
แล้ว (สมบุญรัตน์ ๒๕๒๔ : ๑๓) ใช้ในงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รอบที่ 1 มักจะเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open-end) ซึ่งได้ผู้ตอบในประเด็นกว้าง ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายของการถามเพื่อจะเก็บรวบรวมความคิดเห็นจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

รอบที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่พัฒนามาจากคำตอบในรอบที่ 1 โดยการนำความคิดเห็นทั้งหมดที่ได้รับจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในรอบที่ 1 มาสร้างให้อยู่ในรูปประโยคหรือข้อความที่เกี่ยวกับปัญหาหรือหัวข้อที่ต้องการศึกษา ในแบบสอบถามรอบที่ 2 นี้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญต้องลงมติจัดลำดับความสำคัญหรือให้เปอร์เซ็นต์หรือแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จะเป็นคะแนนก็ได้

รอบที่ 3 ผู้วิจัยจะพัฒนาแบบสอบถามจากการวิเคราะห์คำตอบในแบบสอบถามรอบที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่ประกอบไปด้วยประโยคหรือข้อความที่เหมือนเดิม แต่ได้เพิ่มการแสดงถึงตำแหน่งค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interguartile Range) ของแต่ละข้อความรวมทั้งตำแหน่งที่ผู้เชี่ยวชาญคนนั้น ๆ ตอบในแบบสอบถามรอบที่ 2 ส่งกลับไปให้ผู้เชี่ยวชาญคนเดิมตอบกลับมาอีกครั้งหนึ่ง แบบสอบถามในรอบนี้จะแสดงให้เห็นว่าคำตอบเดิมในรอบที่ 2 ของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนเป็นอย่างไร มีความแตกต่างไปจากค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำตอบทั้งหมดอย่างไร พร้อมกับให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่ามีความเห็นด้วยกับตำแหน่งที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นสอดคล้องต้องกันหรือไม่ โดยการทบทวนและพิจารณา คำตอบของตนเองอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งอาจจะเปลี่ยนแปลงคำตอบของเขาใหม่ หรือจะยังคงยืนยันในคำตอบเดิมของตนเองก็ได้ ในกรณีที่คำตอบของผู้เชี่ยวชาญคนใดตกอยู่สูงหรือต่ำกว่าพิสัยระหว่างควอไทล์ก็จะได้รับการขอร้องให้แสดงเหตุผลในการตอบด้วย

ตามปกติเทคนิคเคลฟายนี้จะใช้แบบสอบถาม 4 รอบด้วยกัน แต่ในบางกรณีอาจจะใช้แบบสอบถามเพียง 2-3 รอบเท่านั้น เพราะคำตอบของผู้เชี่ยวชาญอาจจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงหรือเปลี่ยนแปลงกันน้อยมาก หรือค่าพิสัยระหว่างควอไทล์แคบมาก ดังนั้นจึงมักจะตัดการส่งแบบสอบถามในรอบที่ 4 ออกแล้วใช้ผลในรอบที่ 3 พิจารณาเสนอผลการวิจัย (Alfred, 1973 : 31) ซึ่งสอดคล้องกับ ไชยยศ เรื่องสุวรรณ ดังภาพประกอบ 1



ภาพที่ 2.1 กระบวนการเทคนิคเดลฟาย (ไชยศ เรืองสุวรรณ. 2533 : 157)

2.7.4 ปัจจัยที่มีประสิทธิภาพของเทคนิคเดลฟาย

2.7.4.1 เวลาผู้วิจัยควรมีเวลามากเพียงพอประมาณ 2 เดือน จึงจะเสร็จสิ้นกระบวนการหรืออาจจะใช้เวลาช้าหรือเร็วกว่านั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจะส่งแบบสอบถามแต่ละรอบคืนมาช้าหรือเร็วเพียงใด

2.7.4.2 ผู้เชี่ยวชาญ ในการเลือกสรรผู้เชี่ยวชาญควรมุ่งคำนึงถึง

1) ความสามารถของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญควรเลือกผู้มีความรู้ความสามารถ

เป็นเลิศในสาขานั้น ๆ อย่างแท้จริง ไม่ความเลือกโดยอาศัยความคุ้นเคยหรือติดต่อกัน ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) ความร่วมมือของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ควรเลือกผู้ที่มีความเต็มใจ ตั้งใจและ มั่นใจในการให้ความร่วมมือกับงานวิจัย โดยตลอด รวมทั้งยินยอมสละเวลาอีกด้วย

3) จำนวนผู้เชี่ยวชาญ ควรเลือกมากพอเพื่อจะได้ความคิดเห็นใหม่ ๆ และได้คำตอบที่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น โดยทั่วไปไม่มีข้อกำหนดตายตัวว่าควรมีจำนวนผู้เชี่ยวชาญ กี่คน นักวิจัยบางคนให้ความเห็นว่าผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5-10 คน 10-15 คน ในกลุ่มเดียวกันก็มากพอแล้ว ส่วนโทมัส ที แมคมิลแลน (Thomas T. Macmillan) ได้เสนอผลการวิจัยเกี่ยวกับจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการวิจัยแบบเดลฟายว่า ควรมีจำนวนเท่าใดจึงจะเหมาะสม ในการประชุมประจำปี สมาคมโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น แห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Junior Colleges Association) เมื่อปี พ.ศ. 2514 พบว่า หากมีจำนวนตั้งแต่ 17 คน ขึ้นไป อัตราการลดลงของความคลาดเคลื่อน (Error) จึงมีน้อยมาก (ฉัฐภา สรรพศรี. 2525 : 27 ; อ้างถึงมาจาก Macmillan. 2514) ดังแสดง ในตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 แสดงความลดลงของความคลาดเคลื่อนของจำนวนผู้เข้าร่วมโครงการ

จำนวนผู้เชี่ยวชาญ	ช่วงของเวลาความคลาดเคลื่อน	ความคลาดเคลื่อนลดลง
1-5	1.02-0.70	0.50
5-9	0.70-0.58	0.12
9-13	0.58-0.54	0.04
13-17	0.54-0.50	0.04
17-21	0.50-0.48	0.02
21-25	0.48-0.46	0.02
25-29	0.46-0.44	0.02

นอกจากนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญ ยังมีปัจจัยอื่นที่มีอิทธิพลต่อความเชื่อถือได้ของ คำตอบ คือ การอุทิศตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม หากผู้ตอบเห็นความสำคัญและอุทิศตัวต่อการตอบ อย่างแท้จริงแล้วข้อมูลที่ได้น่าเชื่อถือ และตรงกับความเป็นจริงมากขึ้น ตรงกันข้ามหากผู้ตอบ ไม่เห็นความสำคัญ และตอบเพียงเพื่อจะให้เสร็จไปเท่านั้นแล้ว โอกาสที่จะเกิดความผิดพลาดก็จะ มีมากยิ่งขึ้น

2.7.4.3 แบบสอบถาม ควรเขียนให้ชัดเจน สละสลวยง่ายแก่การอ่านและเข้าใจ นอกจากนี้การเว้นระยะในการส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มผู้เชี่ยวชาญแต่ละรอบ ไม่ควรให้ห่างนาน เกินไป เพราะอาจมีผลให้ผู้ตอบลืมหุตุผลที่เลือก หรือตอบในรอบที่ผ่านมาได้

2.7.4.4 ผู้ทำการวิจัยต้องมีความละเอียดรอบคอบในการพิจารณาคำตอบ และให้ความสำคัญในการตอบที่ได้รับอย่างเสมอกันทุกข้อ โดยไม่มีความลำเอียงแม้ว่าในข้อนั้น ๆ จะมีบางคนไม่ตอบก็ตาม ทั้งยังควรมีการวางแผนล่วงหน้าอย่างดี ในการดำเนินงานตามขั้นตอนของกระบวนการวิจัยแบบเดลฟายด้วย (สุวรรณา เชื้อรัตนพงศ์. 2528 : 25-26)

2.7.5 ประเภทของการวิจัยที่ใช้เทคนิคเดลฟาย

ริชาร์ด และคาเรน (Richard and Karen. 1974 : 97-112) ได้แบ่งการวิจัยใช้เทคนิคเดลฟายเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้คือ

2.7.5.1 การวิจัยเพื่อคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

2.7.5.2 การตรวจสอบกลวิธีในการปฏิบัติ (Strategy Probe) ในการวิจัยที่มุ่งหวังผล เช่นนี้ แบบสอบถามจะต้องเป็นแบบที่มีข้อเสนอให้เลือกหลาย ๆ ทาง ตลอดจนแนวทางที่จะให้โครงการนั้นประสบผลสำเร็จได้ โดยพิจารณาจากประสิทธิภาพของโครงการนั้นประสบผลสำเร็จได้ โดยพิจารณาจากประสิทธิภาพของโครงการ ค่าใช้จ่ายและความเป็นไปได้เป็นต้น แบบสอบถามประเภทนี้จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญแสดงเหตุผลในการตอบ

2.7.5.3 การตรวจสอบความนิยม (Preference Probe) ในกรณีนี้ผู้วิจัยจะต้องพยายามตั้งคำถามเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตอบในสิ่งที่เห็นว่า ควรจะเป็นมากกว่าสิ่งที่จะเป็นจริง ๆ

2.7.5.4 การรับรู้สภาพที่เป็นอยู่ การศึกษาประเภทนี้ได้แก่การศึกษายาทบาทที่แตกต่างกันของศึกษานิเทศก์ในทัศนะของกลุ่มอาชีพต่าง ๆ ซึ่งความคิดเห็นดังกล่าวนี้จะสามารถนำมาใช้เป็นประโยชน์ในการจัดฝึกอบรมศึกษานิเทศก์

2.7.6 ลักษณะเด่นและลักษณะด้อยของเทคนิคเดลฟาย

กระบวนการวิจัยทุกชนิดย่อมมีจุดเด่นและจุดอ่อนอยู่เสมอ การที่นักวิจัยจะตัดสินใจเลือกกระบวนการวิจัยแบบใด จะต้องพิจารณาถึงจุดเด่นและจุดด้อยดังกล่าวด้วย เพื่อจะเลือกใช้กระบวนการวิจัยได้เหมาะสมกับประเด็นปัญหาที่ต้องการศึกษาโดยให้มีข้อบกพร่องน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้เทคนิคเดลฟายก็เช่นเดียวกันกับกระบวนการวิจัยแบบอื่น ๆ ซึ่งพอจะสรุปในประเด็นที่สำคัญได้ดังนี้ (สุวรรณา เชื้อรัตนพงศ์. 2528 : 27-28)

2.7.6.1 ลักษณะเด่น

1) สามารถหาความสอดคล้องของความคิดเห็นจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้โดยไม่ต้องจัดให้มีการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งทำได้ยากสำหรับประเทศไทย ในกรณีที่ผู้ทำวิจัยไม่มีอำนาจพอที่จะทำได้

2) ข้อมูลที่ได้จะเป็นคำตอบที่น่าเชื่อถือ เพราะว่าเป็นความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้น อย่างแท้จริง และได้มาจากการข้ถามหลายรอบ จึงเป็นคำตอบที่ได้มาจากการกลั่นกรองหลายรอบ นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนแสดงความคิดเห็นของตนอย่างเต็มที่และเป็นอิสระไม่ตกอยู่ใต้อิทธิพลทางความคิด หรืออำนาจเสียงส่วนใหญ่ เพราะผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้นจะไม่ทราบว่ามีใครอยู่ในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญใดบ้าง และไม่ทราบว่าแต่ละคนมีความคิดเห็นอย่างไร

3) เทคนิคเดลฟายสามารถรับข้อมูลจากคนจำนวนมาก โดยไม่มีข้อจำกัดทางสหภาพภูมิศาสตร์

4) ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานต่ำ

5) เป็นวิธีการระดมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพสูง

6) ผู้ทำการวิจัยสามารถทราบลำดับความสำคัญของข้อมูลและเหตุผลในการตอบรวมทั้งความสอดคล้องในเรื่องความคิดเห็นได้เป็นอย่างดี

2.7.6.2 ลักษณะข้อดี

- 1) ผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการคัดเลือกอาจไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านนั้นๆ อย่างแท้จริงซึ่งทำให้ข้อมูลที่ได้ขาดความเชื่อมั่น
- 2) ผู้เชี่ยวชาญไม่เต็มใจให้ความร่วมมือในการวิจัยอย่างแท้จริงโดยตลอด
- 3) แบบสอบถามที่ส่งไปอาจสูญหายระหว่างทาง หรือไม่ได้รับการตอบกลับมารอบในแต่ละรอบ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) มุ่งศึกษาและรวบรวมความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับ แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาของสถานศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า โดยใช้กระบวนการวิจัยอนาคตแบบเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.3 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีบทบาท มีความรู้ มีประสบการณ์และเคยรับผิดชอบในตำแหน่งด้านการบริหารการศึกษาก่อน หรือการบริหารอาชีวศึกษา ทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน นักวิชาการและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่ได้รับรางวัลพระราชทาน ผู้วิจัยจะเลือกผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

สำหรับจำนวนผู้เชี่ยวชาญนั้นผู้วิจัยได้เลือกผู้เชี่ยวชาญจำนวนทั้งหมด 35 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้โดยผู้เชี่ยวชาญร่วมเป็นกลุ่มตัวอย่างตลอดการวิจัย 29 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นเครื่องมือวิจัยตามเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) ประกอบด้วยแบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 รอบ

โดยรอบที่ 1 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Opened-end Form) เพื่อให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 ดังนี้

3.2.1 ความต้องการแรงงาน

3.2.2 ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ห้ามเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 3.2.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- 3.2.4 บทบาท และแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
- 3.2.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- 3.2.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- 3.2.7 คุณภาพของนักศึกษาในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- 3.2.8 อื่น ๆ ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นไม่เป็นเอกภาพ

หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำคำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 1 ประกอบกับศึกษาเพิ่มเติมจากเอกสารอื่น ๆ เช่น วารสารการศึกษาแห่งชาติ วารสารการศึกษาเอกชน และ งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง นำเนื้อหามาจัดลำดับและตัดความซ้ำซ้อนของข้อความและสร้างเป็นแบบสอบถามรอบที่ 2

รอบที่ 2 ซึ่งเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ (Rating Scale) และผู้วิจัยได้ให้นำน้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อความ หลังจากนั้นแล้วจึงนำข้อมูลที่ไ้รอบที่ 2 นำมาวิเคราะห์ และหาค่าทางสถิติของข้อมูลต่าง ๆ และจึงส่งกลับไปเป็นรอบที่ 3

รอบที่ 3 เพื่อให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาทบทวนหรือเปลี่ยนแปลงคำตอบที่ไม่ได้อยู่ในขอบเขตของพิสัยควอไทล์ (Interquartile Range)

สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีวิธีการดำเนินการดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษานำ

เพื่อกำหนดขอบเขตในการสร้างแบบสอบถามผู้วิจัยได้ไปสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการศึกษาเอกชนสาขอาชีวศึกษา จำนวน 5 ท่าน อย่างไม่เป็นทางการเพื่อให้ได้หัวข้อที่ควรศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้มของสภาพปัญหา และอุปสรรคของการจัดการศึกษาเอกชนสาขอาชีวศึกษาในช่วงปี พ.ศ.2542 ถึง พ.ศ. 2551

ขั้นตอนที่ 2

รวบรวมสิ่งพิมพ์ เอกสาร วารสาร หนังสือ วิทยานิพนธ์ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชนสาขอาชีวศึกษาเพิ่มเติมเพื่อให้ได้หัวข้อและเนื้อหาที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 3

รวบรวมหัวข้อสัมภาษณ์และเอกสารต่าง ๆ มาสร้างขอบเขตเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาเอกชนอาชีวศึกษา ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านการศึกษาเอกชนสาขอาชีวศึกษาเป็นผู้กำหนดกรอบ ดังนี้คือ

3.2.1 ความต้องการแรงงาน

3.2.1.1 ความต้องการแรงงานในประเทศไทย

3.2.1.2 แรงงานกับการพัฒนาประเทศไทย

3.2.1.3 ความต้องการแรงงานไทยในต่างประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการวิจัยเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามเผยแพร่ลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.1.4 สาขาวิชาชีพ และระดับการศึกษาที่ต้องการในตลาดแรงงานทั้งในและต่างประเทศ

3.2.2 ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐบาล

3.2.2.1 นโยบายและแนวทางการดำเนินงานของรัฐบาลเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา

3.2.2.2 บทบาทของเอกชนในการจัดอาชีวศึกษา

3.2.2.3 การขยายการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา

3.2.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

3.2.3.1 การลงทุนของผู้บริหาร

3.2.3.2 การช่วยเหลือจากรัฐและเอกชนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

3.2.3.3 การเลิกสัมปทานของโรงเรียน

3.2.3.4 การจัดตั้งโรงเรียนเพิ่มขึ้น

3.2.3.5 บทบาทของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาต่อชุมชน

3.2.4 สถานภาพและแผนการดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

(สข.)

3.2.4.1 บทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของสำนักงาน

คณะกรรมการการศึกษาเอกชนและอัตรากำลังข้าราชการ

3.2.4.2 โครงการที่สำคัญ ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

ควรดำเนินการ

3.2.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

3.2.5.1 คุณภาพของครู

3.2.5.2 ความมั่นคงของครู

3.2.5.3 วุฒิของครูและการศึกษาต่อ

3.2.5.4 การพัฒนาบุคลากร

3.2.5.5 สวัสดิการครู

3.2.5.6 ขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน

3.2.5.7 การฝึกอบรมครูประจำการ

3.2.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

3.2.6.1 ปรัชญาอาชีวศึกษา

3.2.6.2 การพัฒนาหลักสูตร

3.2.6.3 เทคนิคการสอน

3.2.6.4 การวัดและประเมินผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามเผยแพร่ไปยังสื่อใดๆ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.6.5 อาคารสถานที่

3.2.6.6 สภาพแวดล้อม

3.2.6.7 วัสดุอุปกรณ์

3.2.7 คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

3.2.7.1 คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่ตลาดแรงงานต้องการ

3.2.7.2 กิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียน

3.2.7.3 สภาพการว่างงานและการศึกษาต่อของผู้สำเร็จหลักสูตรระดับต่าง ๆ

จากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

3.2.8 อื่น ๆ ที่ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นที่ไม่เป็นเอกภาพ

ขั้นตอนที่ 4

นำขอบเขตของเนื้อเรื่องดังกล่าวมาดัดแปลงเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Opened-end Form) เพื่อให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวโน้มของสภาพปัญหาอุปสรรคของการจัดการศึกษาเอกชนสาขาอาชีวศึกษาที่จะเกิดขึ้นใน ปี พ.ศ.2542 ถึง 2551 ตามหัวข้อในกรอบแนวคิด นำส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเที่ยงตรง เจริญเนื้อหาและสำนวนภาษาแล้วนำมาปรับปรุง แก้ไข จากนั้นนำส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิ (ภาคผนวกหน้า 111) ตรวจสอบแบบสอบถามตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง หลังจากตรวจสอบเสร็จเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยได้นำส่งให้ผู้เชี่ยวชาญ (ภาคผนวกหน้า 113-116) ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบตามความคิดเห็นของตนเอง อย่างอิสระ

ขั้นตอนที่ 5

นำคำตอบจากแบบสอบถามรอบที่ 1 ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมาเรียบเรียงตามเนื้อเรื่องแล้วตัดความซ้ำซ้อนของข้อความรวมทั้งได้ศึกษาเพิ่มเติมจากเอกสารต่างๆ เพื่อนำมาเพิ่มเติมรายละเอียดและปรับปรุงข้อความสำหรับเป็นแบบสอบถามรอบที่ 2 ซึ่งใช้มาตราส่วน ประเมินค่า 6 ระดับ (Rating Scales) จากนั้นนำแบบสอบถามให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบแล้วนำมาปรับปรุง แก้ไข เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วได้นำส่งให้ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นกลุ่มตัวอย่างชุดเดิมให้นำหนักความสำคัญของแต่ละข้อความที่คิดว่าจะเป็นไปได้ในช่วง ปี พ.ศ.2542 ถึง 2551 โดยกำหนดน้ำหนักคะแนน ดังนี้

- | | |
|-----------|---------------------|
| 1 หมายถึง | เป็นไปได้ไม่ได้ |
| 2 หมายถึง | เป็นไปได้น้อยที่สุด |
| 3 หมายถึง | เป็นไปได้น้อย |
| 4 หมายถึง | เป็นไปได้ปานกลาง |
| 5 หมายถึง | เป็นไปได้มาก |
| 6 หมายถึง | เป็นไปได้มากที่สุด |

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนที่ 6

นำแบบสอบถามรอบที่ 2 มาคำนวณหาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ค่าฐานนิยม (Mode) และผลต่างระหว่างค่ามัธยฐาน กับฐานนิยมของข้อคำถามแต่ละข้อ สร้างเป็นแบบสอบถามรอบที่ 3 ที่มีข้อความเหมือนกับแบบสอบถามรอบที่ 2 เพียงแต่เพิ่มค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญท่านนั้นๆ ตอบในรอบที่ 2 ลงไป และเพิ่มช่องเหตุผลสำหรับในกรณีที่คำตอบเดิมของผู้เชี่ยวชาญแตกต่างจากความคิดเห็นของกลุ่มนำส่งผู้เชี่ยวชาญที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้แต่ละท่านได้ทบทวนคำตอบ ของตนเองในรอบที่ 2 แล้วตอบกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

การตอบแบบสอบถามรอบนี้ ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านจะทราบว่าตนมีความคิดเห็นแตกต่างหรือไม่แตกต่างไปจากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดเพียงไรและจะได้พิจารณาว่าเห็นด้วยกับความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญท่านอื่นๆ หรือไม่ หากไม่เห็นด้วยก็ขอให้แสดงเหตุผลประกอบการยืนยันคำตอบใหม่ที่อยู่นอกพิสัยระหว่างควอไทล์นั้น

แบบสอบถามรอบที่ 3 นี้ เป็นรอบสุดท้ายของการวิจัยจากนั้นก็คำนวณหาค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์และผลต่างระหว่างค่ามัธยฐาน กับฐานนิยม แล้ว แปลผลจากคำตอบในรอบนี้ สรุปเป็นแนวโน้มนโยบายการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

3.3 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำส่งและรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดทุกรอบ โดยนำส่งและขอรับด้วยตนเอง บ้าง บางส่วนสำหรับผู้เชี่ยวชาญที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร และทางไปรษณีย์ สำหรับผู้เชี่ยวชาญที่อยู่ในต่างจังหวัดโดยดำเนินการดังนี้

3.3.1 นำหนังสือจากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ข้อมูลในการวิจัย ไปพบผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านด้วยตนเอง เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยพร้อมทั้งขอความสมัครใจในการร่วมเป็นผู้เชี่ยวชาญ สำหรับการวิจัย โดยใช้เทคนิคเคลฟายครั้งนี้

3.3.2 ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามรอบที่ 1 ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวโน้มนโยบายการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ให้ผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นได้รับแบบสอบถามคืนทั้งหมด 29 ฉบับ จากจำนวนผู้เชี่ยวชาญ 35 ท่าน คิดเป็นร้อยละ 82.86 ของผู้เชี่ยวชาญที่ตอบแบบสอบถามในรอบแรก

3.3.3 ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามรอบที่ 2 ซึ่งเป็นการรวบรวมความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่ตอบแบบสอบถามในรอบที่ 1 แล้วนำมาสร้างเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการรักษาเท่านั้น เมื่อนุญาตเห็นเข้าเว็บไซต์ระบบงานด้านการศึกษา
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเมินค่า 6 ระดับ ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 29 ท่าน เพื่อจัดลำดับความสำคัญของแต่ละข้อความ ที่คิดว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง 2551 ได้รับแบบสอบถามคืนทั้งหมด 29 ฉบับ

3.3.4 ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามรอบที่ 3 ให้กับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 29 ฉบับ เพื่อต้องการให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้ทราบผลการตอบแบบสอบถามในรอบที่ 2 ที่เกี่ยวกับความคิดเห็น ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยให้แต่ละท่านได้มีโอกาสตรวจคำตอบของตนเอง และยื่นข้อคัดค้านใจ อีกครั้ง แบบสอบถามรอบที่ 3 นี้จะมีข้อความเหมือนกับแบบสอบถามรอบที่ 2 เพียงแต่เพิ่ม ตำแหน่งค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ตำแหน่งที่ผู้เชี่ยวชาญท่านนั้น ๆ ตอบในรอบที่ 2 รวมทั้งเพิ่มช่องเหตุผล และได้รับแบบสอบถามคืนทั้งหมด 29 ฉบับ

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามในรอบที่ 1 ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิดให้ผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวโน้มการจัดการศึกษา เอกชน อาชีวศึกษาของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า และทำการวิเคราะห์เนื้อเรื่อง (Content Analysis) จากคำตอบรอบที่ 1 นำมาสร้างเป็นแบบสอบถามรอบที่ 2 ในแบบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จากคำตอบรอบที่ 2 นำมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ แล้วแสดงค่า มัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ และตำแหน่งที่ผู้เชี่ยวชาญท่านนั้น ๆ ตอบในรอบที่ 2 ของแต่ละ ข้อความเป็นแบบสอบถามรอบที่ 3 จากคำตอบรอบที่ 3 ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ และผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับฐานนิยม ในการวิเคราะห์ ค่าสถิติดังกล่าวในรอบที่ 2 และรอบที่ 3 ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ทำการประมวลผลข้อมูลโดย มีวิธีการคำนวณและความหมายของค่าสถิติ ดังละเอียดต่อไปนี้

3.2.1 มัธยฐาน (Median)

มัธยฐาน หมายถึง ข้อมูลที่อยู่ตรงกลางของข้อมูลทั้งหมด เมื่อได้จัดเรียงลำดับแล้ว การคำนวณหาค่ามัธยฐานของแต่ละชุดข้อมูลใช้สูตรดังนี้

$$\text{Mdn} = \frac{\text{Lo} + i(\text{N}/2 - \text{cf})}{f}$$

Lo คือ ชีดจำกัดล่างของคะแนนในชั้นที่มีมัธยฐาน

N คือ จำนวนความถี่

Cf คือ ความถี่สะสมจากคะแนนต่ำสุดถึงคะแนนที่เป็นขีดจำกัดบนของคะแนน
ในชั้นก่อนชั้นมัธยฐาน

f คือ ความถี่ของคะแนนในชั้นที่มีมัธยฐาน

i คือ อัตรภาคชั้น

จากแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับให้นี้ให้นักคะแนน ดังนี้

1 หมายถึง เป็นไปไม่ได้

2 หมายถึง เป็นไปได้น้อยที่สุด

3 หมายถึง เป็นไปได้น้อย

4 หมายถึง เป็นไปได้ปานกลาง

5 หมายถึง เป็นไปได้มาก

6 หมายถึง เป็นไปได้มากที่สุด

ค่ามัธยฐานที่คำนวณได้จากคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญแปลความหมายตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัย
กำหนดไว้ดังนี้

ค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 1.49 - ลงมา หมายถึง ข้อความนั้นเป็นไปไม่ได้

ค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 1.50 - 2.49 หมายถึง ข้อความนั้นเป็นไปได้น้อยที่สุด

ค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 2.50 - 3.49 หมายถึง ข้อความนั้นเป็นไปได้น้อย

ค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 3.50 - 4.49 หมายถึง ข้อความนั้นเป็นไปได้อย่างปานกลาง

ค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 4.50 - 5.49 หมายถึง ข้อความนั้นเป็นไปได้อย่างมาก

ค่ามัธยฐานตั้งแต่ 5.50 - 6.00 หมายถึง ข้อความนั้นเป็นไปได้อย่างมากที่สุด

3.2.2 พิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range)

พิสัยระหว่างควอไทล์ คือ ค่าความแตกต่างระหว่างควอไทล์ที่ 3 กับควอไทล์ที่ 1
ของแต่ละข้อความใช้สูตรดังนี้

$$Q1 = \frac{Lo + i(N/4 - F1)}{(F2 - F1)}$$

$$Q2 = \frac{Lo + i(3N/4 - F1)}{(F2 - F1)}$$

Lo คือ ขีดจำกัดล่างจริงของชั้นที่มีควอไทล์ที่ต้องการทราบค่าอยู่

i คือ อัตรภาคชั้น

N คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

F1 คือ ความถี่สะสมของชั้นที่อยู่ข้างชั้นควอไทล์แต่เป็นชั้นที่มีคะแนนน้อยกว่า

F2 คือ ความถี่สะสมชั้นควอไทล์

ผู้วิจัย กำหนดค่าพิสัยระหว่างควอไทล์โดยการคำนวณค่าความแตกต่างระหว่างควอไทล์ที่ 3 กับควอไทล์ที่ 1 ถ้าข้อคำถามใดมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่มากกว่า 1.50 แสดงว่าความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อคำถามนั้นสอดคล้องกัน และถ้าค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของข้อคำถามใดมีค่ามากกว่า 1.50 แสดงว่าความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกัน เกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นนี้ผู้วิจัยยึดตามแนวทางการวิจัยแบบเดลฟายซึ่งกล่าวไว้ในเรื่องวิธีการวิจัย ของ ไพศาล หวังพานิช (2531 : 362-363)

3.2.3 ฐานนิยม (Mode)

ฐานนิยม หมายถึง อันดับคะแนนที่มีความถี่มากที่สุด การคำนวณหาค่าฐานนิยมของแต่ละข้อความใช้สูตรดังนี้

$$Mo = \frac{Lo + i(\Delta 1)}{(\Delta 1 + \Delta 2)}$$

Lo คือ ขีดจำกัดล่างจริงของคะแนนในชั้นที่มีฐานนิยมอยู่

i คือ อัตรากว้างชั้น

$\Delta 1$ คือ ผลต่างของความถี่ของชั้นที่มีฐานนิยมติดอยู่กับชั้นที่ติดกันซึ่งมีข้อมูลต่ำกว่า ($\Delta 1 = f_1 - f_0$)

$\Delta 2$ คือ ผลต่างของความถี่ของชั้นที่มีฐานนิยมติดอยู่กับชั้นที่ติดกันซึ่งมีข้อมูลสูงกว่า ($\Delta 2 = f_1 - f_2$)

ผู้วิจัยหาค่าฐานนิยมของแต่ละข้อความ โดยการหาค่าความถี่สูงสุดของระดับคะแนนของแต่ละข้อคำถามที่มีระดับคะแนนจาก 1-6 โดยใช้สูตรดังกล่าว แต่ในกรณีที่มีความถี่สูงสุดของระดับคะแนนเท่ากัน จะถือว่าระดับคะแนนทั้งสองนั้นเป็นฐานนิยม เกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นนี้ผู้วิจัยยึดตามแนวทางการวิจัยแบบเดลฟายซึ่งกล่าวไว้ในเรื่องวิธีการวิจัย ของไพศาล หวังพานิช (2531 : 362-363)

3.2.4 ผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับฐานนิยม

เมื่อคำนวณหาค่ามัธยฐานและค่าฐานนิยมของแต่ละข้อความแล้ว ผู้วิจัยจะนำมาหาค่าผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับฐานนิยมของแต่ละข้อความ เพื่อเป็นการสนับสนุนความสอดคล้องกันของความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการตัดสินใจว่าข้อความที่มีค่าผลต่างไม่เกิน 1.00 แสดงว่าความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความสอดคล้องกับข้อคำถามนั้น เกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นนี้ผู้วิจัยยึดตามแนวทางการวิจัยแบบเดลฟาย ซึ่งกล่าวไว้ในเรื่องวิธีการวิจัย ของ ไพศาล หวังพานิช (2531 : 362-363)

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า โดยนำวิธีแบบเทคนิคเดลฟายมาใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 29 คน สอบถามเป็น 3 รอบ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นผลจากการตอบข้อคำถามแต่ละข้อของผู้เชี่ยวชาญที่มีความคิดเห็นสอดคล้องกันจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด โดยพิจารณาจากค่ามัธยฐาน ฐานนิยมและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ในรอบที่ 2 และรอบที่ 3 ดังนี้

จากแบบสอบถามในรอบที่ 2 นำมาหาค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ และผลต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับฐานนิยมของข้อความแต่ละข้อ ผลปรากฏว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันมากเป็นส่วนมาก รองลงไปเป็นความคิดเห็นสอดคล้องกันปานกลาง และมากที่สุด และมีผู้เชี่ยวชาญที่มีความคิดเห็นแตกต่างไปจากกลุ่มเล็กน้อย

จากแบบสอบถามในรอบที่ 3 นำมาหาค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ และค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับฐานนิยม จากคำตอบของผู้เชี่ยวชาญในรอบที่ 2 อีกครั้งหนึ่ง ผลการวิจัยนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย จำแนกหัวข้อดังต่อไปนี้

- 4.1 ความต้องการแรงงาน
- 4.2 ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนอาชีวศึกษาของรัฐฯ
- 4.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- 4.4 สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
- 4.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- 4.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- 4.7 คุณภาพของนักศึกษาโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

4.1 ความต้องการแรงงาน

ตารางที่ 4.1 แสดงลำดับของข้อความที่เกี่ยวกับความต้องการแรงงานในปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551

ข้อที่	รายการ	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่างฐานนิยมกับมัธยมศึกษา	ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์	ความเป็นไปได้ของแนวโน้ม	ความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
1.	ลักษณะของแรงงาน ควรเน้นแรงงานที่มีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้าน	5.00	5	0.00	0.50	มาก	สอดคล้อง
2.	ลักษณะของแรงงานควรมีความรู้ความสามารถสอดคล้องกับความต้องการในภาคอุตสาหกรรมหรือธุรกิจ	5.00	6	1.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
3.	ลักษณะของแรงงานควรมีความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศและคอมพิวเตอร์	6.00	6	0.00	1.00	มากที่สุด	สอดคล้อง
4.	ลักษณะแรงงานควรมีความสามารถในการจัดการและสามารถพัฒนางานได้ด้วยตนเอง	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
5.	ลักษณะของแรงงานควรมีความสามารถในการคิดต่อสื่อสาร	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
6.	ลักษณะของแรงงานควรมีความสามารถในการทำงานเป็นทีม	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
7.	ลักษณะของแรงงานควรเป็นแรงงานที่มีฝีมือ (Skill Labour) ให้สอดคล้องกับเทคโนโลยี	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
8.	แรงงานจะมีภาระกระจายไปสู่ส่วนภูมิภาคมากขึ้น โดยเฉพาะทางด้านเกษตรกรรม	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
9.	แรงงานกลุ่มที่มีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศ ได้แก่ แรงงานที่มีฝีมือและเทคนิคเขียน	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
10.	แรงงานที่มีบทบาทต้องการพัฒนาประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	4.00	4	0.00	1.50	ปานกลาง	สอดคล้อง
11.	แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	5.00	5	0.00	1.50	มาก	สอดคล้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานี้เท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ในเชิงพาณิชย์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	มาตรฐาน	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่างฐานนิยมกับมาตรฐาน	ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์	ความเป็นไปได้ของแนวโน้ม	ความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
12.	แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
13.	ความต้องการแรงงานด้านเกษตรกรรมจะขยายตัวสูงขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
14.	ความต้องการแรงงานด้านอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมยังคงมีอยู่	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
15.	ชนิดของแรงงานควรเน้นงานที่สามารถรองรับการเข้ามาของเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
16.	ความต้องการแรงงานด้านเทคโนโลยีและเทคโนโลยีการเกษตรจะเป็นที่ต้องการ	5.00	5	0.00	0.00	มาก	สอดคล้อง
17.	แรงงานที่มีความต้องการสูง ได้แก่ แรงงานที่มีความรู้ทางด้านภาษาและคอมพิวเตอร์	6.00	6	0.00	1.00	มากที่สุด	สอดคล้อง
18.	ตลาดแรงงานในประเทศมีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษา สาขา คอมพิวเตอร์, อิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากำลังและโทรคมนาคมตามลำดับ	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
19.	ตลาดแรงงานในประเทศจะมีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษา สาขา เทคโนโลยีการเกษตรมากขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
20.	ตลาดแรงงานในประเทศจะมีความต้องการแรงงานที่จบการศึกษาระดับ ปวช. , ปริญญาตรี ถึง ปริญญาโท	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
21.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศมีความต้องการแรงงานด้านอุตสาหกรรมทุกสาขา	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
22.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศมีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านอุตสาหกรรมระดับปริญญาตรี	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่างฐานนิยมกับมัธยมศึกษา	ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์	ความเป็นไปได้ของแนวโน้ม	ความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
23.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศ ต้องการแรงงานที่มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ และมีความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศ เป็นอย่างดี	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
24.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศ มีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านบริหารธุรกิจ ระดับปริญญาตรีขึ้นไป	4.00	4	0.00	2.00	ปานกลาง	ไม่สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.1 พบว่าผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า เกี่ยวกับความต้องการแรงงานในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้มากที่สุด โดยมีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 5.50-6.00 จำนวน 2 ข้อ เรียงตามลำดับ ดังนี้

ข้อ 3. ลักษณะของแรงงาน ควรมีความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศและคอมพิวเตอร์

ข้อ 17. แรงงานที่มีความต้องการสูง ได้แก่ แรงงานที่มีความรู้ทางด้านภาษาและคอมพิวเตอร์

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาในทศวรรษหน้าในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมาและเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้มากที่สุด โดยมีค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 4.50-5.49 จำนวน 20 ข้อ เรียงตามลำดับ ดังนี้

ข้อ 16. ความต้องการแรงงานด้านเทคโนโลยีการเกษตรกรรมจะเป็นที่ต้องการ

ข้อ 1. ลักษณะของแรงงานควรเน้นแรงงานที่มีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้าน

ข้อ 4. ลักษณะของแรงงาน ควรมีความสามารถในการจัดการและสามารถพัฒนางานได้ด้วยตนเอง

ข้อ 5. ลักษณะแรงงาน ควรมีความสามารถในการติดต่อสื่อสาร

ข้อ 6. ลักษณะแรงงาน ควรมีความสามารถในการทำงานเป็นทีม

ข้อ 7. ลักษณะแรงงานควรเน้นแรงงานที่มีฝีมือ (Skill Labour) ให้สอดคล้องกับเทคโนโลยี

ข้อ 8. แรงงานจะมีการกระจายไปสู่ส่วนภูมิภาคมากขึ้น โดยเฉพาะด้านเกษตรกรรม

ข้อ 9. แรงงานกลุ่มที่มีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศ

ข้อ 12. แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการศึกษาเท่านั้น มิอนุญาตให้เผยแพร่ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ข้อ 13. ความต้องการแรงงานด้านเกษตรกรรมจะขยายตัวสูงขึ้น
- ข้อ 14. ความต้องการแรงงานด้านอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมยังคงมีอยู่
- ข้อ 15. ชนิดของแรงงาน ควรเน้นแรงงานที่สามารถรองรับการเข้ามาของเทคโนโลยีสมัยใหม่
- ข้อ 18. ตลาดแรงงานในประเทศมีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี
อิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากำลัง และโทรคมนาคม ตามลำดับ
- ข้อ 19. ตลาดแรงงานในประเทศจะมีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี
การเกษตรมากขึ้น

ข้อ 20. ตลาดแรงงานในประเทศจะมีความต้องการแรงงานที่จบการศึกษาระดับ ปวช.,
ปริญญาตรี ถึง ปริญญาโท

ข้อ 21. ตลาดแรงงานในต่างประเทศมีความต้องการแรงงานด้านอุตสาหกรรมทุกสาขา

ข้อ 22. ตลาดแรงงานในต่างประเทศมีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านอุตสาหกรรม
ระดับปริญญาตรี

ข้อ 23. ตลาดแรงงานในต่างประเทศต้องการแรงงานที่มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยี
คอมพิวเตอร์ และมีความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดี

ข้อ 2. ลักษณะของแรงงาน ควรมีความรู้ ความสามารถสอดคล้องกับความต้องการ
ในภาคอุตสาหกรรม หรือธุรกิจ

ข้อ 11. แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบการศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาของสถานศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ตั้งแต่
1.50 ลงมา และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้ปานกลาง โดยมีค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 3.50-4.49 มีเพียง
ข้อเดียว ดังนี้

ข้อ 10. แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบการศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์
มากกว่า 1.50 ขึ้นไป มีเพียงข้อเดียว ดังนี้

ข้อ 24. ตลาดแรงงานในต่างประเทศมีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านบริหารธุรกิจ
ระดับปริญญาตรีขึ้นไป

4.2 ทิศทางการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐบาล

ตารางที่ 4.2 แสดงลำดับของข้อความที่เกี่ยวกับทิศทางการจัดอาชีวศึกษาเอกชนของรัฐบาล
ในปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551

ข้อที่	รายการ	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่าง ระหว่าง ฐานนิยมกับ มัธยมศึกษา	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์	ความเป็น ไปได้ของ แนวโน้ม	ความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญ
1.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาควรมีแผนพัฒนาการผลิตกำลังแรงงานระดับกลางและระดับสูงให้เป็นแรงงานที่มีคุณภาพ	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
2.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา ควรมุ่งเน้นปรับปรุงคุณภาพมาตรฐาน ให้เป็นที่ยอมรับ	6.00	6	0.00	1.00	มากที่สุด	สอดคล้อง
3.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาควรมุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติ โดยประสานความร่วมมือกับสถานประกอบการ	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
4.	รัฐควรส่งเสริมให้เอกชนเข้ามา มีบทบาทในการจัดการศึกษาสายอาชีวศึกษามากขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
5.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาจะมีการแข่งขันกันมากขึ้น จึงต้องมีการพัฒนามาตรฐานและวิชาชีพตามที่ตลาดแรงงานต้องการ	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
6.	ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและร่วมลงทุนผลิตนักศึกษาให้แก่องค์กรต่าง ๆ	5.00	5	0.00	0.50	มาก	สอดคล้อง
7.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาควรจัดการศึกษาในระดับ ปวศ. ถึง ปริญญาตรี	5.00	5	0.00	2.00	มาก	ไม่สอดคล้อง
8.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา จะมีการขยายตัวลดลง จนกว่าภาวะเศรษฐกิจจะดีขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
9.	รัฐควรให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนด้านต่าง ๆ อย่างจริงจัง เช่น บุคลากร	4.00	5	1.00	1.00	ปานกลาง	สอดคล้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่างฐานนิยมกับมัธยมศึกษา	ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์	ความเป็นไปได้ของแนวโน้ม	ความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
10.	การจัดการศึกษาเอกชนสาขาอาชีวศึกษา ควรจะผลิตกำลังแรงงานให้มีคุณสมบัติสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
11.	การจัดการศึกษาเอกชนสาขาอาชีวศึกษาจะมีรูปแบบเป็น โปลิเทคนิคมากขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
12.	ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร	5.00	5	0.00	0.00	มาก	สอดคล้อง
13.	ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน	5.00	5	0.00	0.00	มาก	สอดคล้อง
14.	ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนา การจัดศูนย์สื่อการเรียนการสอน	5.00	5	0.00	0.00	มาก	สอดคล้อง
15.	ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาการเผยแพร่นวัตกรรม	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า เกี่ยวกับทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสาขาอาชีวศึกษาของรัฐฯ ในช่วงปี พ.ศ.2542 ถึง พ.ศ.2551 สอดคล้อง โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็น ความคิดเห็นที่เป็นไปได้มากที่สุด โดยมีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 5.50-6.00 มีเพียงข้อเดียว

ข้อ 2. การจัดการศึกษาเอกชนสาขาอาชีวศึกษา ควรมุ่งเน้นปรับปรุงคุณภาพมาตรฐานให้เป็นที่ยอมรับ

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสาขาอาชีวศึกษาของรัฐสอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้มาก โดยมีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 4.50-5.49 จำนวน 12 ข้อ เรียงตามลำดับได้ดังนี้

ข้อ 12. ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร

ข้อ 13. ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน

ข้อ 14. ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนา การจัดศูนย์สื่อการเรียนการสอน

ข้อ 6. ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและร่วมลงทุนผลิตนักศึกษาให้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ข้อ 1. การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาคควรมีแผนพัฒนาการผลิต กำลังแรงงานระดับกลางและระดับสูงให้เป็นแรงงานที่มีคุณภาพ
- ข้อ 3. การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาคควรเน้นการฝึกปฏิบัติ โดยประสานความร่วมมือกับสถานประกอบการ
- ข้อ 4. รัฐควรรจะส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษาสายอาชีวศึกษามากขึ้น
- ข้อ 5. การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาจะมีการแข่งขันกันมากขึ้นจึงต้องมีการพัฒนามาตรฐานและวิชาชีพตามที่ตลาดแรงงานต้องการ
- ข้อ 8. การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา จะมีการขยายตัวลดลงจนกว่าภาวะเศรษฐกิจจะดีขึ้น
- ข้อ 10. การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา คควรรจะผลิตกำลังแรงงานให้มีคุณสมบัติสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน
- ข้อ 11. การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาจะมีรูปแบบเป็น โปลิตیکنิกมากขึ้น
- ข้อ 15. ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาการเผยแพร่วัฒนธรรม

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐสอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้ปานกลาง โดยมีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 3.50-4.49 จำนวน 12 มีเพียงข้อเดียว ดังนี้

- ข้อ 9. รัฐควรรให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนด้านต่าง ๆ อย่างจริงจัง เช่น บุคลากร

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐไม่สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ มากกว่า 1.50 ขึ้นไป มีเพียงข้อเดียวดังนี้

- ข้อ 7. การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาคควรรจะจัดการศึกษาในระดับ ปวส. ถึงปริญญาตรี

4.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ตารางที่ 4.3 แสดงลำดับของข้อความที่เกี่ยวกับสถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ในปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551

ข้อที่	รายการ	มัธยฐาน	ฐานนิยม	ผลต่าง ระหว่าง ฐานนิยมกับ มัธยฐาน	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์	ความเป็น ไปได้ของ แนวโน้ม	ความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญ
1.	ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการลงทุนต่อไปเพื่อเพิ่มคุณภาพและมาตรฐานให้เป็นสากล	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
2.	รัฐควรช่วยเหลือโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ	5.00	5	0.00	1.50	มาก	สอดคล้อง
3.	รัฐควรจะลดเก็บภาษีเกี่ยวกับครุภัณฑ์ทางการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
4.	การเลิกล้มกิจการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีขึ้นเมื่อสามารถปรับหลักสูตรให้เป็นไปตามความต้องการของตลาดแรงงานและผลิตแรงงานในสาขาที่สั้นตลาด	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
5.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการเลิกล้มกิจการน้อยลงในโรงเรียนขนาดใหญ่และมีคุณภาพ	5.00	6	1.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
6.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการเลิกล้มกิจการมากขึ้นในโรงเรียนขนาดเล็กและขาดคุณภาพ	5.00	6	1.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
7.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษารวมจะมีการร่วมลงทุนกับภาคเอกชน	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
8.	การจัดตั้งโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะลดลงจนกว่าเศรษฐกิจจะดีขึ้น	5.00	5	0.00	0.00	มาก	สอดคล้อง
9.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีอิสระในการดำเนินงานมากขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่างฐานนิยมกับมัธยมศึกษา	ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์	ความเป็นไปได้ของแนวโน้ม	ความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
10.	บทบาทของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาต่อสังคมช่วยกันสร้างแรงงานที่มีคุณภาพเข้าสู่ตลาดแรงงาน	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า เกี่ยวกับสถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้มาก โดยมีค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 4.50-5.49 จำนวน 10 ข้อ เรียงตามลำดับ ดังนี้

- ข้อ 8. การจัดตั้งโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะลดลงจนกว่าเศรษฐกิจจะดีขึ้น
- ข้อ 5. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการเลิกล้มกิจการน้อยลงใน โรงเรียนขนาดใหญ่และมีคุณภาพ
- ข้อ 6. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการเลิกล้มกิจการมากขึ้นใน โรงเรียนขนาดเล็กและขาดคุณภาพ
- ข้อ 1. ผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการลงทุนต่อไป เพื่อเพิ่มคุณภาพและมาตรฐานให้เป็นสากล
- ข้อ 3. รัฐควรจะดเก็บภาษีเกี่ยวกับครุภัณฑ์ทางการศึกษาจาก โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- ข้อ 4. การล้มเลิกกิจการของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีขึ้นเพื่อ ไม่สามารถปรับหลักสูตรให้เป็นไปตามความต้องการของตลาดแรงงานและผลิตแรงงานในสาขาที่ล้นตลาด
- ข้อ 7. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรจะมีการร่วมลงทุนกับภาคเอกชน
- ข้อ 9. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีอิสระ ในการดำเนินงานมากขึ้น
- ข้อ 10. บทบาทของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาต่อสังคมช่วยกันสร้างแรงงานที่มีคุณภาพเข้าสู่ตลาดแรงงาน
- ข้อ 2. รัฐควรช่วยเหลือ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ

4.4 สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.)

ตารางที่ 4.4 แสดงลำดับของข้อความที่เกี่ยวกับสถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551

ข้อที่	รายการ	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่าง ระหว่าง ฐานนิยมกับ มัธยมศึกษา	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์	ความเป็น ไปได้ของ แนวโน้ม	ความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญ
1.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมุ่งเน้นที่จะปรับปรุงมาตรฐานคุณภาพการศึกษาขั้นต่ำในอัตราค่าจ้างคงเดิม	4.00	3.00	-1.00	2.00	ปานกลาง	ไม่สอดคล้อง
2.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะกระจายอำนาจในการบริหารสูงขึ้น	4.00	5	1.00	1.50	ปานกลาง	สอดคล้อง
3.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมีอัตราค่าจ้างไม่มากนัก แต่จะเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านมากขึ้น	4.00	4	0.00	2.00	ปานกลาง	ไม่สอดคล้อง
4.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะมีลักษณะการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
5.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะประสานงานให้เกิดแนวร่วมจากโรงเรียนชุมชนและองค์กรของรัฐระดับอำเภอและจังหวัด	4.00	5	1.00	1.50	ปานกลาง	สอดคล้อง
6.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนควรจะมีโครงการอบรมและพัฒนาครูประจำการอย่างต่อเนื่อง	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
7.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะส่งเสริมให้เอกชนองค์กรธุรกิจ ชุมชนและสถาบันต่าง ๆ ทางสังคม มีส่วนรวมในการจัดการศึกษามากขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
8.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการศึกษา	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่างฐานนิยมกับมัธยมศึกษา	ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์	ความเป็นไปได้ของแนวโน้ม	ความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
9.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนควรจัดให้มีการประกันคุณภาพและรับรองมาตรฐานคุณภาพโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาทุกโรงเรียน	5.00	5	0.00	2.00	มาก	ไม่สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า เกี่ยวกับสถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้มาก โดยมีค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 4.50-5.49 จำนวน 6 ข้อ เรียงตามลำดับ ดังนี้

- ข้อ 4. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะมีลักษณะการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม
- ข้อ 6. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนควรจัดให้มีการอบรมและพัฒนาครูประจำการอย่างต่อเนื่อง
- ข้อ 7. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะส่งเสริมให้เอกชน องค์กรธุรกิจ ชุมชน และสถาบันต่าง ๆ ทางสังคม มีส่วนรวมในการจัดการศึกษามากขึ้น
- ข้อ 8. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการศึกษา
- ข้อ 2. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะกระจายอำนาจในการบริหารสูงขึ้น
- ข้อ 5. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะประสานงานให้เกิดแนวร่วมจากโรงเรียน ชุมชน และองค์กรของรัฐระดับอำเภอและจังหวัด

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับสถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) ไม่สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์มากกว่า 1.50 ขึ้นไป มีจำนวน 3 ข้อ เรียงตามลำดับ ดังนี้

- ข้อ 9. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนควรจัดให้มีการประกันคุณภาพและรับรองมาตรฐานคุณภาพโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาทุกโรงเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และตั้งอ้างถึงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ข้อ 3. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมีอัตรากำลังไม่มากนัก แต่จะเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านมากขึ้น
- ข้อ 1. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมุ่งเน้นที่จะปรับปรุงมาตรฐานคุณภาพการศึกษาขั้นต่ำในอัตรากำลังคงเดิม



4.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ตารางที่ 4.5 แสดงลำดับข้อความเกี่ยวกับสถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551

ข้อที่	รายการ	มัธยม	ฐานนิยม	ผลต่าง ระหว่าง ฐานนิยมกับ มัธยม	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์	ความเป็น ไปได้ของ แนวโน้ม	ความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญ
1.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีสภาพดีขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
2.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีความรู้สูงขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
3.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มีความสามารถเฉพาะด้านมากขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
4.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีใบประกอบวิชาชีพในการ ประกอบอาชีพ	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
5.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับค่าตอบแทนสูงขึ้นทำให้ โรงเรียนได้ครูที่มีคุณภาพเข้าสู่ โรงเรียน	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
6.	ความมั่นคงของครูโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะมีความมั่นคงมากขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
7.	สวัสดิการของครูโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะดีขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
8.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับการสนับสนุนความ ก้าวหน้าทางด้านวิชาการมากขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
9.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีขวัญและกำลังใจในการ ทำงานดีขึ้นเพราะมีรายได้สูง มีการให้รางวัลพิเศษ จัดตั้งกองทุน เพื่อการศึกษาของครู กองทุนที่อยู่ อาศัย	4.00	4	0.00	2.00	ปานกลาง	ไม่สอดคล้อง
10.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับงบประมาณเพื่อการศึกษา ดูงานในต่างประเทศมากขึ้น	4.00	4	0.00	1.00	ปานกลาง	สอดคล้อง
11.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้นสำหรับ ผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมเฉพาะด้าน	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนูญได้เห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัด การศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า เกี่ยวกับสถานภาพของครู โรงเรียนเอกชนอาชีว ศึกษา ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้มาก โดยมีค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 4.50-5.49 จำนวน 9 ข้อ เรียงตามลำดับ ดังนี้

- ข้อ 1. ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีสภาพดีขึ้น
- ข้อ 2. ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีความรู้สูงขึ้น
- ข้อ 3. ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มีความสามารถเฉพาะด้านมากขึ้น
- ข้อ 4. ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีใบประกอบวิชาชีพในการประกอบอาชีพ
- ข้อ 5. ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับค่าตอบแทนสูงขึ้นทำให้โรงเรียนได้ครูที่มี คุณภาพเข้าสู่โรงเรียน
- ข้อ 6. ความมั่นคงของครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีความมั่นคงมากขึ้น
- ข้อ 7. สวัสดิการของครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะดีขึ้น
- ข้อ 8. ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับการสนับสนุนความก้าวหน้าทางด้าน วิชาการมากขึ้น
- ข้อ 11. ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้นสำหรับผู้ผ่านการฝึกอบรม เฉพาะด้าน

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับสถานภาพของครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้ปานกลาง โดยมีค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 3.50-4.49 มีเพียงข้อเดียว ดังนี้

- ข้อ 10. ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับงบประมาณเพื่อการศึกษาคุณภาพในต่างประเทศ มากขึ้น

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับสถานภาพของครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ไม่สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์มากกว่า 1.50 ขึ้นไป มีเพียงข้อเดียว ดังนี้

- ข้อ 9. ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีขวัญและกำลังใจในการทำงานดีขึ้นเพราะมี รายได้สูง มีการให้รางวัลพิเศษ จัดตั้งกองทุนเพื่อการศึกษาของครู กองทุนที่อยู่อาศัย

4.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ตารางที่ 4.6 แสดงลำดับข้อความเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551

ข้อที่	รายการ	มาตรฐาน	ฐานนิยม	ผลต่าง ระหว่าง ฐานนิยมกับ มาตรฐาน	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์	ความเป็น ไปได้ของ แนวโน้ม	ความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญ
1.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรเน้นปรัชญาทางด้านความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม ความรับผิดชอบต่อตนเอง ชุมชน และสังคม	4.00	4	0.00	1.00	ปานกลาง	สอดคล้อง
2.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะ ประสบการณ์ในงาน มีความรู้ ความสามารถและคอมพิวเตอร์	5.00	5	0.00	0.00	มาก	สอดคล้อง
3.	หลักสูตรในการจัดการเรียน การสอนของ โรงเรียนเอกชนอาชีว ศึกษาจะมีความสอดคล้องกับ ความต้องการของตลาดแรงงานมากขึ้น	5.00	5	0.00	0.00	มาก	สอดคล้อง
4.	การจัดการเรียนการสอนของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะเน้น การฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความ ชำนาญ	5.00	5	0.00	0.50	มาก	สอดคล้อง
5.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมี การพัฒนาหลักสูตรให้เป็นไปตาม ความต้องการของท้องถิ่นและ สังคม	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
6.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมี อิสระในการสร้างหลักสูตร การบริหาร การจัดการภายใต้ การดูแลของรัฐ	5.00	5	0.00	1.50	มาก	สอดคล้อง
7.	การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีว ศึกษาควรเน้นการสอนในลักษณะ นักเรียนเป็นศูนย์กลาง	5.00	5	0.00	0.00	มาก	สอดคล้อง
8.	การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีว ศึกษาควรเน้นการใช้เทคโนโลยี สมัยใหม่และสื่อการสอนมากขึ้น	5.00	5	0.00	0.50	มาก	สอดคล้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่างฐานนิยมกับมัธยมศึกษา	ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์	ความเป็นไปได้ของแนวโน้ม	ความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
9.	การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรจะมีความร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อเน้นปฏิบัติจริง	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
10.	การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีวิธีสอนหลายรูปแบบ และมีการสร้างกิจกรรมในการสอนมากขึ้น	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
11.	การวัดและการประเมินผลของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อประเมินผลการทำงานจริงในสถานประกอบการ	5.00	5	0.00	0.00	มาก	สอดคล้อง
12.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรประเมินผลกรเรียนของนักเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการของผู้เรียน	5.00	5	0.00	0.50	มาก	สอดคล้อง
13.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะประเมินผลเป็นลักษณะรายชอทดแทนการวัดผลรายวิชา	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
14.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะนำวิธีการประเมินผลแบบแฟ้มสะสมผลงานมาใช้	5.00	5	0.00	0.50	มาก	สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้มาก โดยมีค่ามัชฐานอยู่ระหว่าง 4.50-5.49 จำนวน 13 ข้อเรียงตามลำดับ ดังนี้

ข้อ 2. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะ ประสบการณ์ในงาน มีความรู้ความสามารถและคอมพิวเตอร์

ข้อ 3. หลักสูตรในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ข้อ 7. การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาคควรเน้นการสอนในลักษณะนักเรียนเป็นศูนย์กลาง
- ข้อ 11. การวัดและการประเมินผลของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อประเมินผลการทำงานจริงในสถานประกอบการ
- ข้อ 14. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะนำวิธีการประเมินผลแบบผสมผสานผลงานมาใช้
- ข้อ 4. การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะเน้นการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความชำนาญ
- ข้อ 8. การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาคควรเน้นการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่และสื่อการสอนมากขึ้น
- ข้อ 12. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาคควรประเมินผลการเรียนของนักเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการของผู้เรียน
- ข้อ 5. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการพัฒนาหลักสูตรให้เป็นที่ไปตามความต้องการของท้องถิ่นและสังคม
- ข้อ 9. การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรจะมีความร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อเน้นปฏิบัติงานจริง
- ข้อ 10. การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีวิธีสอนหลายรูปแบบ และมีการสร้างกิจกรรมในการสอนมากขึ้น
- ข้อ 13. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะประเมินผลเป็นลักษณะรวบยอดแทนการวัดผลรายวิชา
- ข้อ 6. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีอิสระในการสร้างหลักสูตร การบริหาร การจัดการ ภายใต้การดูแลของรัฐ

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้อีกปานกลาง โดยมีค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 3.50-4.49 มีเพียงข้อเดียว ดังนี้

- ข้อ 1. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาคควรเน้นปรัชญาทางด้านความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม ความรับผิดชอบต่อตนเอง ชุมชน และสังคม

4.7 คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ตารางที่ 4.7 แสดงลำดับข้อความเกี่ยวกับคุณภาพของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551

ข้อที่	รายการ	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่าง ระหว่าง ฐานนิยมกับ มัธยมศึกษา	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์	ความเป็น ไปได้ของ แนวโน้ม	ความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญ
1.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษามีความรู้ ความสามารถสูงในทางทฤษฎีและ การปฏิบัติเพื่อนำไปใช้ในการ ประกอบอาชีพได้เป็นอย่างดี	5.00	5	0.00	0.00	มาก	สอดคล้อง
2.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมีทักษะและ ความชำนาญเฉพาะด้านเป็นอย่างดี ทำให้เกิดสถานะของความเป็น ผู้ชำนาญเฉพาะทาง	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
3.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมีเจตคติที่ดี ต่องานอาชีพของตน ตลอดจน สามารถใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	5.00	5	0.00	0.50	มาก	สอดคล้อง
4.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมีบรรยา บรรณในวิชาชีพและความ รับผิดชอบต่อสังคมสูงขึ้น	5.00	5	0.00	0.50	มาก	สอดคล้อง
5.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษามีความรู้ ความ สามารถทางด้านภาษาและ คอมพิวเตอร์เป็นอย่างดี	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
6.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมีความรู้ ความสามารถในการศึกษาต่อ ระดับสูงได้เท่าเทียมกับผู้สำเร็จ การศึกษาจากสถาบันการศึกษา ของภาครัฐ	5.00	5	0.00	0.00	มาก	สอดคล้อง
7.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมีคุณธรรม จริยธรรมในวิชาชีพควบคู่ไปกับ ความรู้ ความสามารถในการ ประกอบอาชีพ	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่างฐานนิยมกับมัธยมศึกษา	ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์	ความเป็นไปได้ของแนวโน้ม	ความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
8.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะเป็นผู้ที่มีจริยธรรมในวิชาชีพ เพราะหากไม่มีจริยธรรมจะถูกกำจัดออกจากตลาดแรงงาน	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
9.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีจริยธรรมลดลงเมื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานที่มีการแข่งขันสูง	4.00	5	1.00	2.00	ปานกลาง	ไม่สอดคล้อง
10.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีความซื่อสัตย์ต่อวิชาชีพต่อตนเอง ผู้อื่นและสังคม	5.00	5	0.00	1.00	มาก	สอดคล้อง
11.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรจะมีความตระหนักในการดูแลและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	5.00	5	0.00	1.50	มาก	สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า เกี่ยวกับคุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้มาก โดยมีค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 4.50-5.49 จำนวน 10 ข้อเรียงตามลำดับ ดังนี้

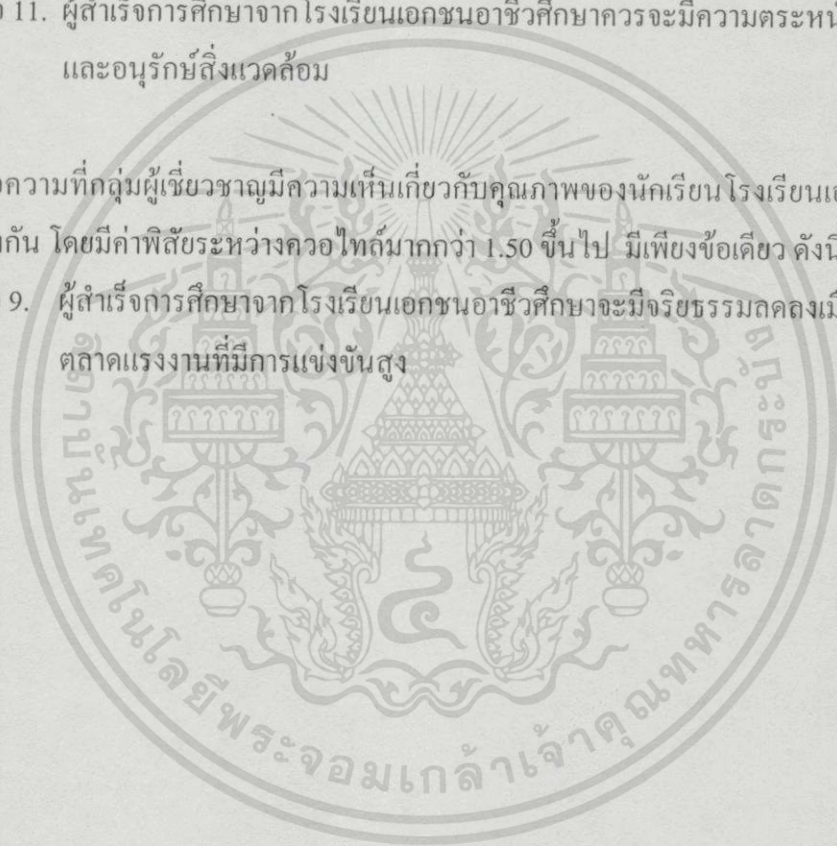
- ข้อ 1. ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรมีความรู้ ความสามารถสูงในทางทฤษฎีและการปฏิบัติเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้เป็นอย่างดี
- ข้อ 6. ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีความรู้ ความสามารถในการศึกษาต่อระดับสูงได้เท่าเทียมกับผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษาของภาครัฐ
- ข้อ 3. ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพของตนเอง ตลอดจนสามารถใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- ข้อ 4. ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีจรรยาบรรณในวิชาชีพและความรับผิดชอบต่อสังคมสูงขึ้น
- ข้อ 2. ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีทักษะและความชำนาญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่ขึ้นด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งหากนำไปใช้

- ข้อ 5. ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษามีความรู้ ความสามารถทางด้านภาษา และคอมพิวเตอร์เป็นอย่างดี
- ข้อ 7. ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีคุณธรรม จริยธรรมในวิชาชีพ ควบคู่ไปกับความรู้ ความสามารถในการประกอบอาชีพ
- ข้อ 8. ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะเป็นผู้ที่มีจริยธรรมในวิชาชีพ เพราะหากไม่มีจริยธรรมจะถูกกำจัดออกจากตลาดแรงงาน
- ข้อ 10. ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีความซื่อสัตย์ต่อวิชาชีพต่อตนเอง ผู้อื่นและสังคม
- ข้อ 11. ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรจะมีความตระหนักในการดูแล และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับคุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ไม่สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์มากกว่า 1.50 ขึ้นไป มีเพียงข้อเดียว ดังนี้

- ข้อ 9. ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีจริยธรรมลดลงเมื่อเข้าสู่ ตลาดแรงงานที่มีการแข่งขันสูง



ตารางที่ 4.8 แสดงลำดับแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาในทศวรรษหน้า
โดยรวม 7 ด้าน

ข้อที่	รายการ	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่าง ระหว่าง ฐานนิยมกับ มัธยมศึกษา	ค่าพิสัย ระหว่าง ควอไทล์	ความเป็น ไปได้ของ แนวโน้ม	ความสอดคล้อง ของผู้เชี่ยวชาญ
1.	ความต้องการแรงงาน	4.8	4.9	0.1	0.7	มาก	สอดคล้อง
2.	ทิศทางการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนอาชีวศึกษาของรัฐ	4.9	4.8	-0.1	0.7	มาก	สอดคล้อง
3.	สถานภาพและแผนการดำเนินการ ของสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชน	4.7	4.7	0.0	0.6	มาก	สอดคล้อง
4.	คุณภาพของนักเรียนโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา	4.3	4.5	0.2	1.0	มาก	สอดคล้อง
5.	สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา	4.7	4.7	0.0	0.7	มาก	สอดคล้อง
6.	สถานภาพของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา	4.8	4.9	0.1	0.9	มาก	สอดคล้อง
7.	คุณภาพของนักเรียนโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา	4.5	4.8	0.3	0.8	มาก	สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชน
ของสถานศึกษาเอกชนอาชีวศึกษาในทศวรรษหน้า รวม 7 ด้าน สอดคล้องกัน โดยมีค่าพิสัยระหว่าง
ควอไทล์ตั้งแต่ 1.50 ลงมา และเป็นความลึกเห็นที่เป็นไปได้มาก โดยมีค่ามัธยฐานอยู่ระหว่าง 4.50-5.49
เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

- ข้อ 1. ทิศทางการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนอาชีวศึกษาของรัฐ
- ข้อ 2. ความต้องการแรงงาน
- ข้อ 3. สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- ข้อ 4. คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- ข้อ 5. การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- ข้อ 6. สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
- ข้อ 7. สถานภาพและแผนการดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวโน้ม การจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า โดยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับ ด้านความต้องการแรงงาน ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสาขาอาชีวศึกษาของรัฐ สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา บทบาทและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาและคุณภาพของนักศึกษาในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา โดยใช้เทคนิคเดลฟาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีบทบาท มีความรู้ มีประสบการณ์ และเคยรับผิดชอบในตำแหน่งด้านการบริหารการศึกษา หรือการบริหารอาชีวศึกษา ทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน นักวิชาการและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่ได้รับรางวัลพระราชทาน จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาค้นคว้า ดำเนินการสอบถามผู้เชี่ยวชาญ 3 รอบ รอบที่ 1 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Opened end) และจากการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญในรอบที่ 1 ผู้วิจัยได้นำมารวบรวมและสร้างเป็นแบบสอบถามรอบที่ 2 และรอบที่ 3 ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า 6 ระดับ และนำมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ เพื่อพิจารณาแนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยจำแนกตามกรอบแนวคิดของการวิจัยและข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญที่ตอบแบบสอบถาม สรุปได้ดังนี้

5.1.1 ความต้องการแรงงาน แนวโน้มความต้องการแรงงานจะเป็นลักษณะของแรงงานที่มีความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศ คอมพิวเตอร์ และชนิดของแรงงานที่มีความต้องการสูง ได้แก่ แรงงานที่มีความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศและคอมพิวเตอร์

ผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นไม่สอดคล้องกันในส่วนของการต้องการแรงงานในต่างประเทศ มีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านบริหารธุรกิจระดับปริญญาตรีขึ้นไป

5.1.2 ทิศทางการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนสาขาอาชีวศึกษาของรัฐบาล แนวโน้มจะมุ่งเน้นปรับปรุงคุณภาพมาตรฐานให้เป็นที่ยอมรับ ให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน

ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นไม่สอดคล้องกันในส่วนของการจัดการศึกษาในระดับ ปวส. ถึง

ปริญญาตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา แนวโน้มที่จะเกิดขึ้น โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการเลิกสัมกิจการน้อยลงในโรงเรียนขนาดใหญ่ และมีคุณภาพ แต่ในขณะเดียวกันจะมีการเลิกสัมกิจการมากขึ้นในโรงเรียนขนาดเล็กและขาดคุณภาพ ตลอดจนโรงเรียนที่ไม่สามารถปรับหลักสูตรให้เป็นไปตามความต้องการของตลาดแรงงานและผลิตแรงงานในสาขาที่สิ้นตลาด

5.1.4 สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน แนวโน้มสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จะมีลักษณะเป็นการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม

สำหรับความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในส่วนที่ไม่สอดคล้องกัน ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะจัดให้มีการประกันคุณภาพและรับรองมาตรฐานคุณภาพโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาทุกโรงเรียน สำนักงานมีอัตรากำลังไม่มากนักแต่จะเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านมากขึ้น และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมุ่งเน้นที่จะปรับปรุงมาตรฐานคุณภาพการศึกษาขั้นต่ำ ในอัตรากำลังเดิม

5.1.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา แนวโน้มครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีสถานภาพดีขึ้น มีความรู้สูงขึ้น

สำหรับครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีขวัญและกำลังใจในการทำงานดีขึ้น เพราะมีรายได้สูง มีการให้รางวัลพิเศษ จัดตั้งกองทุนเพื่อการศึกษาของครู กองทุนที่อยู่อาศัยนั้นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นไม่สอดคล้องกัน

5.1.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแนวโน้มโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะประสบการณ์ตรงในการประกอบอาชีพ มีความรู้ด้านภาษาต่างประเทศและคอมพิวเตอร์ เน้นการสอนในลักษณะนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่และสื่อการสอนมากขึ้น เน้นการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความชำนาญ

5.1.7 คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแนวโน้มผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีความรู้ ความสามารถสูงในทางทฤษฎีและการปฏิบัติเพื่อใช้ในการประกอบอาชีพ มีความรู้ความสามารถในการศึกษาระดับสูงได้เท่าเทียมกับผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษาของภาครัฐ

แนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาในทศวรรษหน้าโดยรวม 7 ด้าน พบว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในข้อที่ว่าทิศทางการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนอาชีวศึกษาของรัฐในระดับมากเป็นลำดับที่ 1 และเห็นสอดคล้องกันในลำดับสุดท้ายในข้อที่ว่าสถานภาพและแผนการดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีจริยธรรมลดลง เมื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานที่มีการแข่งขันสูงนั้น กลุ่มผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นไม่สอดคล้องกัน

5.2 อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เน้นการวิจัยโดยใช้เทคนิคเดลฟาย ซึ่งเป็นการศึกษาแนวความคิดจากผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ฉะนั้น เพื่อให้การอภิปรายผลอยู่ในกรอบที่ต้องการจึงได้นำแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญในรอบสุดท้ายของการวิจัยเป็นหลักในการอภิปรายผลดังนี้

5.2.1 ความต้องการแรงงาน ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยรวมพบว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าเกี่ยวกับความต้องการแรงงานในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 สอดคล้องกันอยู่ในระดับมาก และแนวโน้มการจัดการการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นว่าจะเกิดขึ้นได้อยู่ในระดับมากที่สุด ในทศวรรษหน้าคือ ลักษณะของแรงงานควรมีความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศและคอมพิวเตอร์ และแรงงานที่มีความต้องการสูงได้แก่ แรงงานที่มีความรู้ทางด้านภาษาและคอมพิวเตอร์

ตามที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันอยู่ในระดับมากที่สุดด้านความต้องการแรงงานคือ ลักษณะของแรงงานควรมีความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศและคอมพิวเตอร์ อาจจะเป็นเนื่องจากว่าในยุคปัจจุบันเป็นยุคของการสื่อสารที่ไร้พรมแดน เป็นยุคแห่งความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ระบบการติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฉะนั้นกระบวนการให้การศึกษาและฝึกอบรมเพื่อให้สามารถผลิตกำลังคนระดับกลางและระดับสูงให้ได้ปริมาณที่เพียงพอกับความต้องการกำลังคนของประเทศและเพียงพอกับความต้องการที่จะศึกษาวิชาชีพของประชาชนรวมทั้งเปิดโอกาสให้ได้มีการศึกษาวิชาชีพอย่างกว้างขวางและเสมอภาคกันถ้าหากเราละเลยการถ่ายทอดเทคโนโลยีประเทศเราก็จะไม่พัฒนาและไม่ประสบผลสำเร็จในด้านต่าง ๆ การพัฒนาความรู้ทางด้านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์จะต้องเริ่มด้วยการปลูกฝังให้ประชาชนของประเทศทุกระดับชั้นรับรู้และเข้าใจหลักการพื้นฐานเบื้องต้นและแนวการใช้งานของคอมพิวเตอร์ไว้ก่อนเนื่องจากรูปแบบการใช้งานในปัจจุบันเป็นระบบกระจายเข้าสู่ผู้ใช้ทุกระดับ

ซึ่งกลุ่มผู้เรียนยังมีความคาดหวังว่าในทศวรรษหน้าจะมีการเลือกนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้กับงานไม่ว่าจะเป็นเครื่องมือ หรือเครื่องจักร รวมทั้งคอมพิวเตอร์ก็จะมีการเลือกโปรแกรมชุดต่าง ๆ ที่จะทำการผลิตผลได้ตามที่ต้องการเช่นกัน ตลอดจนการทำความเข้าใจในจุดประสงค์ทั้งหมดและกระบวนการที่เหมาะสมต่อการติดตั้งและทำงานกับเครื่องจักร รวมทั้งคอมพิวเตอร์และระบบการใช้โปรแกรมที่ดูเหมือนจะสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาทักษะจากการร่วมมือกันระหว่างภาครัฐ และภาคเอกชน โดยจะเน้นที่มาตรฐานที่แข่งขันกันทางเทคโนโลยีสมัยใหม่และโครงสร้างด้านองค์กรในด้านความต้องการทักษะฝีมือสำหรับงานที่จะทำ

ในอนาคตจากความคาดหวังของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวสอดคล้องกับแผนพัฒนาอาชีพศึกษาระยะไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ 8 (2540-2544) ในประเด็นที่เกี่ยวกับการพัฒนากำลังคนในตลาดแรงงานเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความรู้และทักษะเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานสูงขึ้นทันกับเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน และอนาคต มีการพัฒนาการจัดการศึกษาวิชาชีพรูปแบบต่าง ๆ ให้มีลักษณะยืดหยุ่น หลากหลาย และเชื่อมโยงมากขึ้น เพื่อให้สามารถสนองความต้องการที่แตกต่างกันของประชาชนได้อย่างกว้างขวาง มีการวางแผนการผลิตและพัฒนากำลังคน มีการพัฒนาในทิศทางที่พึงประสงค์ ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและเทคโนโลยีทางการศึกษา ตลอดจนมีการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้เพื่อเพิ่มโอกาสการศึกษาและฝึกวิชาชีพให้กับประชาชนและยังสอดคล้องกับที่ รุ่ง แก้วแดง (2531 : 2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกรมอาชีวศึกษาไว้ว่า “การอาชีวศึกษามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนากำลังคนของประเทศ เพราะการที่ประเทศของเรามีบุคลากรที่มีทักษะ และมีมือแรงงานได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับขึ้นอยู่กับอาชีวศึกษาเป็นสำคัญ” และยังสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 (2530-2534) ที่ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการอาชีวศึกษาไว้ว่า เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนสาขาวิชาต่าง ๆ ในระดับกลางและระดับสูงให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ

และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญยังมีความคิดเห็นสอดคล้องกันอยู่ในระดับสูงมากที่สุดในเรื่องที่ว่า กลุ่มผู้ปฏิบัติงานหรือแรงงานตามความคาดหวังในอนาคตนั้นเป็นแรงงานที่มีความต้องการสูง ได้แก่ แรงงานที่มีความรู้ทางด้านภาษาและคอมพิวเตอร์ ซึ่งจากความคิดเห็นและความคาดหวังของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวอาจเป็นเพราะว่า ในทศวรรษหน้านั้นมีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติงานในวงการอุตสาหกรรมอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะเทคโนโลยีดังกล่าวจะเป็นการนำเข้าจากต่างประเทศเป็นส่วนมากและอีกส่วนหนึ่งก็มาจากการร่วมกันลงทุนระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นประเทศที่อยู่ในแถบเอเชียเองหรือประเทศในแถบทวีปยุโรปก็ตามจำเป็นที่บุคลากรในภาคอุตสาหกรรมจะต้องได้รับการพัฒนาการศึกษาทางด้านภาษาเพิ่มมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน บุคลากรที่สำเร็จอาชีวศึกษาในระดับกลางหรือระดับสูงทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพจะต้องมีการพัฒนาหลักสูตรการเรียนให้สอดคล้องและทันสมัยทันต่อเหตุการณ์ มีความพร้อมที่จะรองรับความต้องการของตลาดแรงงานในทศวรรษหน้าทางด้านภาษาโดยเฉพาะภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารทำความเข้าใจได้อย่างดี ซึ่งความคาดหวังและความคิดเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับแผนพัฒนาอาชีวศึกษาระยะที่ 8 (2540-2544) ของกรมอาชีวศึกษาตามนโยบายที่ 2 ที่ว่า ให้มีการปรับปรุงหลักสูตรให้เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพของการศึกษาและฝึกวิชาชีพ โดยมีมาตรการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการติดต่อสื่อสารพัฒนานักเรียน นักศึกษาให้มีคุณภาพลักษณะตามวัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาและตามจุดมุ่งหมายของการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการทั้งด้านร่างกาย จิตใจ ความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการประกอบสัมมาชีพ โดยเน้นบูรณาการของคุณลักษณะที่พึงประสงค์ไว้ในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ให้เกิดเป็นรูปธรรม พัฒนาหลักสูตรสาขาวิชาชีพใหม่เพื่อให้ออกสนองโครงสร้างเอกสารที่เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้ากำลังคนในปัจจุบันและอนาคตที่มีพินความรู้และทักษะสูงขึ้น รวมทั้งการเตรียมการเพื่อรับการขยายไม่ว่าการมีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาขั้นพื้นฐาน พัฒนากระบวนการรูปแบบการจัดทำหลักสูตรให้สามารถดำเนินการใช้หลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องเป็นระยะให้เหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ อยู่เสมอนั่นก็คือ ให้คนเป็นศูนย์กลางเป็นเป้าหมายของการพัฒนาคนให้เป็นเครื่องมือของการพัฒนาเศรษฐกิจอีกต่อไป และการศึกษาจะต้องมีบทบาทในการสร้างคนให้มีปัญญา รู้จักคิด รู้จักวิเคราะห์ห้อย่างเป็นระบบใช้เหตุผลและผลเชิงวิทยาศาสตร์ รู้จักแยกแยะ เลือกรรข่าวสารข้อมูล ที่ถูกต้องและเป็นจริง รวมทั้งเสริมสร้างวัฒนธรรมการวิพากษ์และการโต้แย้งบนหลักแห่งเหตุผล สร้างคนให้มีอาชีพในท้องถิ่น มีความรู้ในกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อให้สามารถนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้ดียิ่งขึ้น รู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัวและสังคม โดยสร้างคนให้มีความรู้ในเรื่องวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีตั้งแต่ขั้นพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันจนถึงขั้นก้าวหน้าวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เหมาะสม สร้างคนให้มีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมที่งดงามของไทย รู้คุณค่าทางพุทธศาสนา สามารถแยกแยะสิ่งที่เป็นคุณและโทษต่าง ๆ ได้ถูกต้องและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ส่งเสริมให้มีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง ตามวิถีทางของประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขเพื่อรองรับการกระจายอำนาจการปกครองในอนาคต และที่สำคัญคือ ส่งเสริมให้มีความรู้เกี่ยวกับเพื่อนบ้านให้มากขึ้นทั้งในด้านภาษา เศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมรวมทั้งเสริมสร้างศักยภาพของบุคคลทั้งในด้านทักษะพื้นฐานซึ่งได้แก่ การเขียน การอ่าน การรู้จักแหล่งความรู้และการเข้าถึงแหล่งความรู้ นั้น ๆ และในด้านวิชาการอื่น ๆ โดยเฉพาะความรู้ด้านภาษาอังกฤษ คอมพิวเตอร์ กฎหมายโทรคมนาคม กฎหมายสิทธิมนุษยชน ตลอดจนให้มีการพัฒนาการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อให้คนไทยสามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและมีเกียรติภูมิ ซึ่งจากประเด็นดังกล่าวเกิดจากการนำภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างชาติอื่นและการนำคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในหน่วยงาน โดยทำให้หน่วยงานได้มีการทำงานรวดเร็วและคล่องตัวมากขึ้นแต่อย่างไรก็ตามเป้าหมายของการจัดอาชีวศึกษา คือ การทำให้คนสามารถทำงานได้และงานนั้น ๆ ต้องเป็นงานที่ต้องฝึกและต้องศึกษา ดังนั้นผู้จบการศึกษาจึงควรต้องทำเป็น ทั้งคิดเตรียมงาน คิดราคาและคิดได้ว่าทำอะไรจึงจะสามารถทำงานได้เสร็จทันเวลา และถูกต้อง ตามกำหนดขนาดและได้คุณภาพ ดังนั้นตลาดแรงงานซึ่งต้องการนักเรียนที่มีฝีมือและความชำนาญภาคปฏิบัติ มีความคิด ริเริ่มสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบในการทำงานและมีความรู้ภาคทฤษฎีเป็นประการสำคัญ และต้องประกอบด้วยការมีความขยัน หมั่นเพียร มีความซื่อสัตย์ สุจริต มีระเบียบวินัยดี มีการตัดสินใจและแก้ปัญหาได้และมีมนุษยสัมพันธ์ดี แต่อย่างไรก็ตามคุณภาพของนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษามีทั้งสูงกว่าและต่ำกว่าโรงเรียนรัฐบาล ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับมาตรฐานและความพร้อมแต่ละโรงเรียน (ธงชัย สุวัฒน์เมจิณทร์. ม.ป.ป. 14)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตามที่ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันอยู่ในระดับปานกลาง ด้านความต้องการแรงงาน ในเรื่องที่ว่าแรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) อาจเนื่องมาจากว่าในทศวรรษหน้าจะต้องมีการนำเครื่องจักรมาใช้ในกระบวนการผลิตมากขึ้น อุตสาหกรรมโดยจะต้องปรับตัวทางเทคโนโลยีเพื่อความอยู่รอดและรักษาขีดความสามารถในการแข่งขันในยุคการปรับตัวการค้าเสรีของโลก จึงต้องสร้างคุณภาพและฝึกทักษะของบุคลากรให้เพิ่มขึ้น ศึกษานุเคราะห์ที่มีฝีมือไว้ และต้องจัดจ้างผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ประสบการณ์ทั้งชาวไทยและต่างประเทศมาช่วยทางด้านเทคนิคและการวางระบบมากขึ้น เครื่องมือที่ใช้มีสมรรถนะสูง ฉะนั้น การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและระบบการผลิตของอุตสาหกรรมจึงมีผลต่อความต้องการแรงงาน คนงานต้องมีการพัฒนาเพิ่มขึ้น รวมทั้งพื้นความรู้ต้องสูงขึ้น อุตสาหกรรมการประกอบการต้องการคนงานเพิ่มขึ้น เนื่องจากต้องการคนงานที่มีฝีมือและความละเอียด บางบริษัทมีการสร้างโรงงานใหม่ หรือผลิตสินค้าใหม่ ความต้องการคนงานจำนวนมากยังคงมีความจำเป็น การทำงานของคนงาน มีการทำงานเป็นขั้นตอนมากขึ้น ต้องเป็นผู้ที่มีความอดทนสูง ละเอียด รอบคอบ มีการเรียนรู้งานได้เร็ว เสนอแนะงานได้ มีทักษะเฉพาะด้านสูง สามารถแก้ไขปัญหาได้ดี และอีกประการหนึ่ง ประเทศไทยในทศวรรษหน้าได้มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางเศรษฐกิจทำให้มีความต้องการแรงงานทางช่างอุตสาหกรรมมากขึ้น (จรวพรธรณินทร์. 2539 : เอกสารอัดสำเนา) ฉะนั้น แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) นั้น จึงจำเป็นต้องให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อจะช่วยเหลือเสริมสร้างคุณสมบัติให้ตรงกับงานและเป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่แรงงานในยุคใหม่ โดยรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงจะร่วมมือทุกฝ่ายอย่างหลากหลายระหว่างสถานประกอบการ หน่วยงานราชการต่าง ๆ สมาคม องค์กรระดับชุมชน โรงเรียน ครอบครัว องค์กรท้องถิ่นของภาครัฐและเอกชนจะมีเพิ่มมากขึ้นในทศวรรษหน้า (อีเว็นคอร์ทนีย์. 2538 : 8.10) การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้การเรียน การสอนแตกต่างไปกว่าการเรียนการสอนแบบเก่า เพื่อกำหนดบทบาทของนักเรียน นักศึกษาที่จะต้องไปเป็นแรงงานต่าง ๆ และเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศและครู-อาจารย์เอง ช่วยให้นักศึกษาได้นำสิ่งที่เรียนในห้องเรียนไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์จริงของโลกภายนอก ทั้งสถานศึกษาและสถานประกอบการเองก็ต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มากขึ้น ในอนาคต ซึ่งการมีส่วนร่วมของบุคคลปริมาณจะแตกต่างกัน ไปขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรมและความเกี่ยวพันของผู้มีส่วนร่วม

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า กิจกรรมทั้งหมดที่จัดเป็นองค์ประกอบร่วมกันในการฝึกทักษะอาชีพนั้น จะทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาในหลักสูตรดังกล่าวมีคุณภาพตามที่ตลาดแรงงานต้องการและมีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศชาติได้มากในอนาคต ทศนา แสงศักดิ์ : อุตสาหกรรม กรมาชีวิตศึกษาวารสารวิชาการ (หน้า 71-80)

แต่ขณะที่บางกรณีกลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นไม่สอดคล้องกันถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนที่จะเกิดขึ้น ในกรณีที่ว่าตลาดแรงงานในต่างประเทศจะมีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านบริหารธุรกิจระดับปริญญาตรีขึ้นไปอยู่ในระดับปานกลาง อาจจะมาจากเหตุผลที่ว่าในปัจจุบันนี้เศรษฐกิจสังคม และการศึกษาได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะมีผู้ใดสามารถหยุดยั้งหน่วงเหนี่ยวไว้ได้อีก กระแสโลกาภิวัตน์ทำให้โลกของการศึกษาจำเป็นต้องปรับตัวตามให้ทันกับการสมัย โดยเฉพาะการจัดการศึกษาเอกชนมิใช่เพียงแต่จะต้องไล่ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงใหม่เท่านั้น หากแต่จะต้องวิ่งนำการปรับตัวของโรงเรียนของรัฐไปอีกเป็นหลายเท่าเพราะสถานศึกษาเอกชนมีแรงกดดันจากคู่แข่งไม่เหมือนโรงเรียนของรัฐบาลความรีบด่วนให้ทันต่อเหตุการณ์ เพราะโอกาสขาดทุนไม่มีจึงขาดแรงจูงใจในการบริหารเพื่อความอยู่รอด คนที่อยู่ในโลกปัจจุบันต้องมีวิสัยทัศน์กว้างไกล จึงจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยได้ ภาพฉายของปรากฏการณ์ที่จะเกิดขึ้นในวงการการศึกษาของไทยตั้งแต่ปี 2538-2548 จะมีกลุ่มนักธุรกิจการศึกษาข้ามชาติเข้ามาลงทุนสร้างโรงเรียน และมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ได้แก่ อเมริกา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอังกฤษ ซึ่งเป็นแหล่งที่นักเรียนไทยนิยมไปเรียน โดยการจัดการศึกษาจะมีความเป็นสากลมากขึ้นเพื่อแข่งขันกันในระดับระหว่างประเทศ การผลิตแรงงานต้องเป็นสาขาขาดแคลนคือ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและภาษาต่างประเทศเพื่อรองรับการเป็นประเทศกิ่งอุตสาหกรรมใหม่ของประเทศไทยและประเทศอื่น ๆ ในทศวรรษหน้าและที่สำคัญก็คือต้องสนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษามากขึ้น (ธีรวุฒิ บุญโยโสภณ. เอกสารอัดสำเนา. ม.ป.ป. 1) ฉะนั้น จากการเปลี่ยนแปลงการแข่งขันดังกล่าว การรับบุคลากรเข้าทำงานทางด้านบริหารธุรกิจระดับปริญญาตรีขึ้นไป จึงอยู่ในระดับปานกลาง การศึกษาไม่ว่าทั้งภาครัฐและภาคเอกชนส่วนมากในทศวรรษหน้าจะเป็นทักษะด้านความชำนาญการในสาขาอาชีพมากกว่าวุฒิทางการศึกษา จะเห็นได้จากการจัดการศึกษาในระบบทวิภาคีของประเทศเยอรมันก็ดี หรือออสเตรเลียก็ดีจะเป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีงานทำอยู่แล้วมีโอกาสได้ฝึกทักษะ ฝึกความชำนาญในสาขาอาชีพที่ปฏิบัติอยู่ให้มีความเชี่ยวชาญยิ่งขึ้น ซึ่งจะบังเกิดผลดีต่อหน่วยงานหรือองค์กรนั้น ๆ ยิ่งขึ้น ฉะนั้นวุฒิทางการศึกษาจะมีความสำคัญอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย จะเห็นได้จากการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีในประเทศเยอรมัน ที่ประสบความสำเร็จในระบบทวิภาคีเป็นอย่างดี และได้มีการแพร่ขยายหลักสูตรการศึกษาระบบ ทวิภาคีออกไปสู่ประเทศต่าง ๆ ซึ่งเป็นที่ยอมรับของผู้นำในวงการการศึกษา และปัจจุบันนี้ประเทศไทยก็ได้นำหลักสูตรดังกล่าวมาใช้ดำเนินการสอนอยู่ทั้งหลักสูตรทางช่างอุตสาหกรรมและหลักสูตรธุรกิจค้าปลีกในสายบริหารธุรกิจ

ขณะที่ ทราดาประทีป ม.โกมลมาส (เอกสารอัดสำเนา. ม.ป.ป. 3) ได้หยิบยกประเด็นที่ว่า ปัญหาการจัดการศึกษาของไทยอยู่ที่ไหน จากการวิพากษ์วิจารณ์ของนักธุรกิจชาวต่างประเทศ คนหนึ่งได้ชี้จุดอ่อนของการศึกษาไทยไว้อย่างทำทนาย ความล้มเหลวของการศึกษาไทยคือ

ฝีมือแรงงานมีคุณภาพต่ำ การบริหารงบประมาณการศึกษาไปอยู่ที่คำดำเนินการคิดเป็นรายหัว มากกว่าการเน้นการศึกษาเพื่อผลิตคนเข้าสู่ตลาดแรงงาน ซึ่งตลาดต้องการกำลังคนที่มีการฝึกวิชา

ไม่ว่าการณ์ใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชีพและทักษะพัฒนาคุณภาพชีวิต และที่น่าสังเกตคือ หน่วยงานของรัฐที่จัดการศึกษากลับแข่งขันกันเองมากกว่าจะร่วมมือในส่วนของนักเรียนจากสถาบันการศึกษาเอกชน ซึ่งมีคุณภาพดีอีกทั้งครูก็ทำงานหนักแต่การเผยแพร่ข่าวโดยทั่วไปกลับเป็นภาพลบ ทักษะคิดที่ประชาชนมองการศึกษาเอกชนควรต้องปรับแก้ใหม่ให้เหมาะสมนั่นก็คือ การจัดการศึกษาของภาคเอกชนโดยในทศวรรษหน้าต้องเร่งแก้ไขโดยให้โรงเรียนเอกชนน่าจะเปิดทำการสอนในภาคค่ำด้วย เพื่อเป็นการพัฒนาฝีมือแรงงานของบุคคลในวัยทำงาน โรงเรียนเอกชนควรมีอิสระภาพในการจัดการศึกษา บริหารให้อิสระคล่องตัวโดยมุ่งเน้นมาตรฐานคุณภาพที่ดีกว่าหรืออย่างน้อยก็ทัดเทียมกับโรงเรียนของรัฐ โดยภาครัฐจะต้องกำหนดนโยบายให้ชัดเจนในเรื่องค่าเล่าเรียนให้เหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจ แทนที่โรงเรียนและนักเรียนจะมุ่งเรียนเพื่อปริญญา ซึ่งการศึกษาในประเทศไทยจะให้ความสำคัญกับวุฒิทางการศึกษามากกว่าความรู้ ความชำนาญทางด้านทักษะ

ขณะที่ การจัดการศึกษาในประเทศนั้นมุ่งเน้นไปที่ทักษะความชำนาญและความเชี่ยวชาญเฉพาะสาขา ราชวิชา ๆ ไป ทำให้ค่าจ้างแรงงานขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถเป็นสำคัญ ฉะนั้นตลาดแรงงานในต่างประเทศจะมีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษาทางด้านบริหารธุรกิจระดับปริญญาขึ้นไปอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

5.2.2 ทิศทางการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐ

พบว่า ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าเกี่ยวกับทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐฯ ในช่วงปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 โดยรวมสอดคล้องกัน และเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปได้มากที่สุดก็คือ การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาควรมุ่งเน้นปรับปรุงคุณภาพมาตรฐานให้เป็นที่ยอมรับ อาจเป็นเพราะว่าปัญหาการจัดการศึกษาของไทยในภาคเอกชน การบริหารงบประมาณการศึกษาไปอยู่ที่ค่าดำเนินการมากกว่าการเน้นการศึกษาไม่มีอิสระ

การจัดการศึกษาของหน่วยงานรัฐเองกลับจัดการศึกษาแข่งขันกันเองมากกว่าจะร่วมมือกับสถาบันการศึกษาเอกชนซึ่งมีคุณภาพดีแต่ขาดการเผยแพร่ข่าวสารให้ทราบทั่วถึงกัน ทำให้ทัศนคติที่ประชาชนมองการศึกษาเอกชนเป็นภาพลบไปและควรต้องมีการแก้ไขให้เหมาะสม ต้องเร่งแก้ไข ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ วัชรินทร์ เกตุวันดี (เอกสารอัดสำเนา. ม.ป.ป. : 3) ที่ได้ชี้ให้เห็นว่า

...งานด้านการศึกษาเอกชนยังไม่ได้รับการหยิบยกเข้าไปในการประชุมของคณะกรรมการ การศึกษาสภาผู้แทนราษฎร ทั้ง ๆ ที่มีปัญหาของการศึกษาเอกชนอยู่มากที่รัฐต้องเร่งรัดและส่งเสริมการศึกษาเอกชน โดยรัฐต้องกำหนดนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐกับเอกชนให้ชัดเจนในส่วนของ

เอกสารนี้เป็นการศึกษาพื้นฐานหรือรัฐควรรับผิดชอบเต็มที่ในส่วนนี้ และต้องเปิดโอกาสให้ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกชนเข้ามาลงทุนประกอบธุรกิจการศึกษาให้ได้ผลดี การเปิดหลักสูตรต้องเปิดกว้างโดยเฉพาะการเพิ่มการเรียน การสอนด้านภาษาอังกฤษ เพื่อเปิดตลาดต่างประเทศมากขึ้นและยังต้องเรียนวิทยาการคอมพิวเตอร์ เครื่องจักรกลสมัยใหม่ และเทคโนโลยีทันสมัย เพื่อให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของวิทยาการก้าวหน้าและยังได้ยืนยันว่าคุณภาพในการศึกษาเอกชนนับว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดีเพราะสามารถทำให้ประเทศไทยได้พัฒนาจนก้าวหน้าและอย่างรวดเร็วมาจนถึงทุกวันนี้ อย่างไรก็ตามความจำเป็นในการพัฒนามาตรฐานคุณภาพการศึกษาเอกชน ยังต้องทำกันต่อไป แข่งขันในตลาดโลกได้อย่างแท้จริงในอนาคต ซึ่งการพัฒนาคุณภาพการศึกษานี้ต้องอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานของทางการศึกษาทั้งหมดมาร่วมทำงานกันอย่างจริงจัง...

ในทำนองเดียวกัน ธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์ (เอกสารอัครสำเนา. ม.ป.ป. : 4) ได้เสนอแนวคิด ว่า “ในกระแสของการเปลี่ยนแปลงในระบบการจัดการสมัยใหม่นี้ ภาคเอกชนจะเข้ามาสู่กระแสโลกการศึกษา ต้องเน้นคุณสมบัติ 3 ประการ คือ ประสิทธิภาพ คุณภาพ และความเสมอภาค”

รัฐเองได้มีนโยบายที่มุ่งส่งเสริมให้เอกชนมีอิสระและมีความคล่องตัวในการบริหารและจัดการส่งเสริมให้สถานศึกษาเอกชนสามารถพึ่งตนเองได้ ทั้งนี้รัฐจะให้การสนับสนุนด้านวิชาการ ทรัพยากร การอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานและส่งเสริมให้มีการรับรองมาตรฐานการศึกษาเอกชน โดยให้สถานศึกษาเอกชนมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีการแก้ไขพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 ให้มีการยกเว้นภาษีอากร เปลี่ยนรูปแบบการให้เงินอุดหนุนจากการอุดหนุนรายหัว มีการส่งเสริมและอุดหนุนในด้านการเงินแก่สถานศึกษาเอกชนในรูปอุปถัมภ์/ทุนการศึกษานั้น นั่นก็คือ รัฐได้ให้การสนับสนุนการจัดการศึกษาแก่สถานศึกษาเอกชนใน 2 ลักษณะ คือ การให้การอุดหนุนที่ไม่อยู่ในรูปของตัวเงิน โดยให้สิทธิประโยชน์ด้านที่ดิน ภาษีศุลกากรและการผ่อนปรนระเบียบกฎเกณฑ์ทางราชการ และการให้การอุดหนุนในรูปของตัวเงิน นั่นก็คือ ในทุนกู้ยืมเพื่อการลงทุนทางการศึกษา โดยให้ชำระคืนพร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราต่ำ (เอกสารอัครสำเนา. ม.ป.ป. : 3)

บทบาทภาครัฐเองได้ให้การส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษา ส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กร สถาบัน มูลนิธิของภาคเอกชนที่มีความพร้อมและมีความสามารถเข้ามาดำเนินการจัดการศึกษา โดยรัฐจะให้การส่งเสริมด้วยมาตรการต่าง ๆ ในรูปของค่าเช่าที่ราชพัสดุ ที่ดินหรือยกเว้นค่าเช่า การลดหย่อนภาษีนำเข้าวัสดุ วัสดุ อุปกรณ์การเรียนการสอนและรวมถึงค่าสาธารณูปโภคต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงจูงใจด้านภาษีแก่ผู้บริจาคเงินและทรัพย์สินเพื่อการศึกษาทั้งสถานศึกษาของรัฐและเอกชน เพื่อนำมาใช้ลดหย่อนภาษีได้ ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดการศึกษาให้กับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ เช่น บุคคลที่ด้อยโอกาส ซึ่งบุคคลเหล่านี้ไม่สามารถเรียนร่วมในสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนเป็นระบบโรงเรียนได้ จึงจำเป็นต้องจัดรูปแบบเฉพาะรัฐ

ให้การสนับสนุนด้านงบประมาณในรูปแบบเงินอุดหนุนทั่วไปแก่องค์กร สถาบัน มูลนิธิเอกชน เนื่องจาก
รัฐไม่มีบุคลากรมากพอที่ดำเนินการได้เองอย่างทั่วถึง สนับสนุนในเรื่องการจัดการศึกษาในสาขา
วิชาที่กลไกตลาดไม่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่รัฐเห็นความสำคัญและความจำเป็น
เพื่อประโยชน์ของประเทศโดยรวม ตลอดจนเป็นการวางรากฐานกำลังคนเพื่อการพัฒนาในศาสตร์
สาขาวิชาเหล่านั้นให้มั่นคง โดยรัฐอาจให้การสนับสนุนด้านงบประมาณในรูปแบบเงินอุดหนุนทั่วไป
แก่องค์กร สถาบัน มูลนิธิเอกชน โดยรัฐไม่ต้องดำเนินการเอง

ขณะเดียวกันภาครัฐเองก็มีการกำหนดเงื่อนไข หรือข้อห้ามดำเนินการ ซึ่งในประเด็นนี้รัฐ
ควรจะกำหนดเงื่อนไขสำหรับการส่งเสริมและสนับสนุนให้ภาคเอกชนที่เข้ามาลงทุนจัดการศึกษา
ในแต่ละระดับและประเภทการศึกษา โดยอาจมีการกำหนดเป็นพื้นที่ เช่น นิคมอุตสาหกรรม พื้นที่
ชนบทยากจน ชุมชนแออัดหรือแม่เต่าการให้ภาคเอกชนเข้ามาดำเนินการเอง นั่นก็คือรัฐควรลด
บทบาทการเป็นผู้ผลิตรายใหญ่โดยจำกัดการขยายจำนวนสถานศึกษา ห้องเรียนให้คงที่เท่าที่มีอยู่เดิม
ตลอดช่วงแผนฯ 8 แต่เพิ่มบทบาทในการกำกับดูแล ติดตามและนิเทศ การส่งเสริมและสนับสนุน
และมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพื่อลดความแตกต่างในคุณภาพของสถานศึกษาที่เป็นอยู่
ในปัจจุบัน ทั้งนี้เพื่อจำกัดขนาดของภาครัฐให้เล็กลงและไม่ควรให้เป็นภาระด้านงบประมาณ

ในระยะยาวต่อไป ขณะเดียวกันก็เป็นการสร้างความมั่นใจแก่ภาคเอกชนเข้ามาดำเนินการให้มาก
ที่สุด (เอกสารประกอบการประชุมคณะอนุกรรมการอำนาจจัดทำแผนปฏิบัติการของแผน
พัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 พ.ศ. 2540-2544 ครั้งที่ 1/2539 วันที่ 12 กันยายน 2539)

จากประเด็นที่กล่าวมาเป็นผลที่มีแนวโน้มที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้นได้ในการจัดการศึกษา
อาชีวศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้คาดหมายเอาไว้

ขณะที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน
ของรัฐอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกันในเรื่องที่ว่า รัฐควรให้ความช่วยเหลือและสนับสนุน
ด้านต่าง ๆ อย่างจริงจัง เช่น บุคลากรอาจเป็นเพราะว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เห็นว่า เป้าหมายของการจัด
อาชีวศึกษา คือ การทำให้คนสามารถทำงานได้และงานนั้นต้องเป็นงานที่ต้องฝึกและต้องศึกษา
บุคลากรที่จะมาทำการสอนหรือถ่ายทอด หรือแม้แต่บุคลากรที่เป็นผู้นำกลุ่มทางด้านอาชีวศึกษา
เอกชนเองก็ตาม ภาครัฐควรจะได้ให้ความเอาใจใส่ให้การสนับสนุนในด้านเงินทุนเพื่อพัฒนา
บุคลากรให้ได้รับการสนับสนุนการศึกษาเพิ่มเติม เพิ่มวุฒิ มีการศึกษาดูงาน ควรมีการปรับปรุง
โครงสร้างของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ส่งเสริมการลงทุนทางการศึกษา เป็นศูนย์
ข้อมูลการศึกษาให้กับโรงเรียนเอกชน จากความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่สอดคล้องกันในระดับ
ปานกลาง อีกประการหนึ่ง คงเป็นเพราะว่า ทางคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเองก็ได้มีการจัดทำ
แผนพัฒนาการศึกษาเอกชนระยะ 15 ปี ให้มีการบริการเงินกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่ และครู
โรงเรียนเอกชน โดยนำเงินกองทุนไปลงทุนในกิจการเช่นเดียวกับกองทุนบำเหน็จบำนาญเพื่อให้
เกิดประโยชน์มากกว่าที่เป็นอยู่ นั่นก็คือ อาจข้างผู้บริหารมีอาชีพมาบริหารเงินดังกล่าว หาก
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ประสบความสำเร็จครูโรงเรียนเอกชนจะได้รับประโยชน์ในด้านสวัสดิการเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะส่งผล
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ให้เกิดการจ้างงานถาวรของครูโรงเรียนเอกชน ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ในมาตรา 43 ที่ว่า การบริหารและการจัดการศึกษาเอกชนให้มีความเป็นอิสระ โดยมีการกำกับ ติดตามการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ การประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เห็นว่าในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่นั้นรัฐต้องให้การสนับสนุนด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อน หรือการยกเว้นภาษี และสิทธิประโยชน์อื่นที่เป็นประโยชน์ในทางการศึกษา แก่สถานศึกษาเอกชนตามความเหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการให้สถานศึกษา เอกชนมีมาตรฐานและสามารถพึ่งตนเองได้ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า รัฐได้ดำเนินการอยู่แล้ว จึงให้ ความสำคัญในระดับปานกลางสอดคล้องกัน ในขณะที่ ปีเตอร์ คริกเกอร์ (ม.ป.ท., 5-6) ได้กล่าวถึง การศึกษาว่า องค์ความรู้จะมีบทบาทและความสำคัญต่อคนและประเทศชาติอย่างมากสำหรับโลก ยุคใหม่ ซึ่งในยุคอุตสาหกรรมที่ผ่านมาคำว่าทรัพยากรในเชิงทุนนิยม หมายถึง เงินทุน โรงงาน ที่ดิน และปัจจัยทางวัตถุเพื่อการผลิต แต่ในโลกยุคข้อมูลข่าวสารสิ่งที่มีค่ามีความหมายและเป็นทรัพยากร ที่สำคัญอย่างยิ่งนั้น ก็คือ บุคลากรที่มีความรู้ การพัฒนาประเทศจะประสบความสำเร็จได้หรือไม่ขึ้น ขึ้นอยู่กับการสะสมองค์ความรู้ของคนในชาติ นั่นคือ ในยุคใหม่บทบาทของโรงเรียนจะเปลี่ยนไป บุคลากรทางการศึกษาเองก็ต้องมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง โรงเรียนคือ เพื่อนผู้ร่วมวางแผน ในการพัฒนาชีวิตของคนในสังคม คุณภาพของครูวิชาชีพจะต้องสูงขึ้น ครูควรจะได้รับเงินทุนจาก ภาครัฐให้ได้รับประสบการณ์ทางวิชาชีพทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งคุณลักษณะในตัว นักเรียนที่สถานประกอบการต้องการนั้นขึ้นอยู่กับครู ถ้าครูดี มีคุณภาพ นักเรียนก็จะดีด้วย แต่ที่ ผ่านมาสถาบันการศึกษาของทุกสังกัดกำลังประสบปัญหาเหมือนกัน คือ ขาดครูวิชาชีพ ฉะนั้น รัฐบาลต้องให้มีการสนับสนุนด้านบุคลากรให้ชัดเจนเป็นจริงมากขึ้น และสถาบันอาชีวศึกษาทั้งของ รัฐและเอกชนจึงควรร่วมมือกันอย่างจริงจังในทุกด้านทั้งด้านทรัพยากรบุคคล หลักสูตร การจัดการ อาชีวศึกษาจึงควรมีการประสานแผนทุกอย่างด้วยกัน มีการกำหนดมาตรฐานการอาชีวศึกษา ที่แท้จริงและเป็นสากล ให้สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจและอุตสาหกรรม

ในขณะเดียวกัน ที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นไม่สอดคล้องกันถึงแนวโน้มน การจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าเกี่ยวกับทิศทางการจัดการศึกษา เอกชนสาขาอาชีวศึกษาของรัฐฯ แม้จะมีความเป็นไปได้ของแนวโน้มอยู่ในระดับมาก ในข้อที่ว่า การจัดการศึกษาเอกชนสาขาอาชีวศึกษาควรจะจัดการศึกษาในระดับ ปวส. ถึงปริญญาตรีนั้น อาจเป็น เพราะว่าการกลุ่มผู้เชี่ยวชาญบางท่านยังเห็นว่าการศึกษาในระดับ ปวช. นักเรียนยังต้องการศึกษาอยู่มาก และการเรียนอาชีวศึกษาเป็นการเรียนเพื่ออาชีพตลอดชีวิต นอกจากความรู้ความสามารถแล้วจะต้อง ฝึกทักษะในวิชาชีพนั้น ๆ ให้กับผู้เรียนและสร้างคุณลักษณะที่ดี ฉะนั้นการเรียนอาชีวศึกษาจึงต้องมี ระยะเวลาในการฝึกงาน เพื่อฝึกประสบการณ์ตรงและทักษะในการทำงานให้กับผู้เรียน ด้วยเหตุนี้

สถานศึกษาจึงต้องจัดสภาพแวดล้อมให้มีสภาพเหมือนกับการทำงานจริง ๆ และสามารถสร้าง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า บัรบรยากาศให้เหมือนกับการทำงานจริง ฝึกนิสัยในการทำงาน ฝึกกระบวนการคิดในการทำงาน ไม่ว่ากรรมใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุผลแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มาไปใช้

อาชีพนั้น ๆ ให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของแรงงานแต่ละอาชีพ เพื่อนำไปประกอบอาชีพได้ ฝึกให้มีการพัฒนาความคิดเพื่องานอาชีพ มีความสามารถในการปฏิบัติงานให้สูงขึ้น สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมและสภาพของการทำงานและเพื่อนร่วมงานได้ มีการทำงานอย่างประชาธิปไตย รู้จักรับผิดชอบ มีความซื่อสัตย์ ขยันขันแข็งและพัฒนางาน และวิธีการทำงานอยู่เสมอ เป็นคนที่ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกสามารถอยู่ในสังคมเทคโนโลยีได้ รู้จักประยุกต์หลักการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ คอมพิวเตอร์ และวิทยาการใหม่ๆ เพื่อพัฒนางานอาชีพของตนเองอย่างต่อเนื่อง (บัญญัติ ธารโรจน์ : วารสารรวมใจสารปีที่ 2 ก.พ. - ก.ค. 2539, : ม.ป.ท.) คงเป็นเพราะแผนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับกระบวนการเตรียมกำลังคนในปัจจุบันให้ตรงกับความต้องการกำลังคนของตลาดแรงงานในปัจจุบันและอนาคตทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพและเป็นการสร้างคนให้สร้างงานให้กับตนเองเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในยุคโลกาภิวัตน์ จึงทำให้ผู้เชี่ยวชาญบางท่านเห็นว่า การศึกษาในระดับ ปวช. นักเรียนยังต้องการศึกษาอยู่มาก อีกประการหนึ่ง ความต้องการการสรรหาและการพัฒนาบุคลากรในสาขาอุตสาหกรรม สาขาการบริหาร บางแห่งยังต้องการคนงานเพิ่มขึ้น เนื่องจากต้องการคนงานที่มีฝีมือและความละเอียดมาก และบางครั้งบริษัทมีการสร้างโรงงานใหม่หรือผลิตสินค้าใหม่ ความต้องการคนงานจำนวนมากยังมีความจำเป็นและต้องการคนงานที่สามารถเรียนรู้กระบวนการทำงานของเครื่องจักรโดยภาพรวม (เอกสารอัดสำเนา. เรื่อง “ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีต่อการจ้างงานและทักษะแรงงาน” ขจี ปีทศ. 13 กันยายน 2537)

ในทำนองเดียวกัน ความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญบางคนที่มีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกันอยู่ในระดับมากนั้น ไปสอดคล้องกับคณะรัฐมนตรี (7 มิถุนายน 2537) ที่ได้พิจารณาข้อเสนอของคณะกรรมการรัฐมนตรีฝ่ายสังคมเรื่อง “แนวทางการดำเนินงานตามแผนนโยบายการจัดการศึกษาเอกชน : ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี” ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ตามที่สำนักงานรัฐมนตรีเสนอ โดยสาระสำคัญของแนวทางการดำเนินงานฯ มุ่งส่งเสริมให้เอกชนมีอิสระและมีความคล่องตัวในการบริหารและจัดการ และส่งเสริมให้สถานศึกษาเอกชนสามารถพึ่งตนเองได้ ทั้งนี้รัฐจะให้การสนับสนุนด้านวิชาการทรัพยากร การอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานและส่งเสริมให้มีการรับรองมาตรฐานการศึกษาเอกชน โดยให้สถานศึกษาเอกชนมีฐานะเป็นนิติบุคคล เปลี่ยนรูปแบบการให้เงินอุดหนุนจากการอุดหนุนรายหัวมาเป็น การให้เงินอุดหนุนตามแผนงาน/โครงการและให้เงินอุดหนุนที่ให้ประโยชน์แก่ผู้เรียนมากยิ่งขึ้น (เอกสารอัดสำเนา) ประกอบการประชุมคณะกรรมการอำนวยการจัดทำแผนปฏิบัติการของแผนพัฒนาการศึกษา

5.2.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าเกี่ยวกับสถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาโดยรวมสอดคล้องกัน มีแนวโน้มเป็นไปในทิศทางเดียวกัน อาจเป็นเพราะว่าในพระราชบัญญัติการศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ใดเห็นประโยชน์ของเอกสารนี้
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้กำหนดการบริหารและการจัดการศึกษาของเอกชนให้มีความเป็นอิสระโดยมีการกำกับติดตามการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ ให้สถานศึกษาเอกชนเป็นนิติบุคคลและมีคณะกรรมการการบริหาร ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน ผู้รับใบอนุญาต ผู้แทนผู้ปกครอง ผู้แทนครู ผู้แทนศิษย์เก่า และผู้ทรงคุณวุฒิ โดยกำหนดหลักเกณฑ์คุณสมบัติให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้เอกชนจัดการศึกษาได้ทุกระดับและทุกประเภทการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนด โดยรัฐต้องกำหนดนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนเกี่ยวกับให้เอกชนมีส่วนร่วมในด้านการศึกษา รัฐต้องให้การสนับสนุนด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อนหรือการยกเว้นภาษีและสิทธิประโยชน์อื่นที่เป็นประโยชน์ในทางการศึกษาแก่สถานศึกษาเอกชนตามความเหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการให้สถานศึกษาเอกชนมีมาตรฐานและสามารถพึ่งตนเองได้ และจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาอย่างต่อเนื่องทุก 5 ปี โดยมีการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก ให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา มีฐานะเป็นองค์การมหาชนทำหน้าที่พัฒนาเกณฑ์ โดยคำนึงถึงความมุ่งหมายและหลักการ และแนวการจัดการศึกษาในแต่ละระดับตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ

ซึ่งในภาครัฐได้กำหนดนโยบายและวางเงื่อนไขในการปฏิบัติในภาคเอกชนเป็นกฎระเบียบเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นนโยบายหรือแนวทางการจัดการศึกษาของรัฐต่อการศึกษาเอกชนในรูปแบบการให้ทุนอุดหนุนโรงเรียนเอกชนแบบเป็นรายหัว อุดหนุนงบดำเนินการไม่รวมงบลงทุนและอนุญาตให้โรงเรียนเอกชนเสียค่าธรรมเนียมการเรียนได้ไม่เกินร้อยละ 60 ของค่าใช้จ่ายอนุมัติให้เอกชนเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษาและฝึกอบรมมากยิ่งขึ้น โดยรัฐควรปรับปรุงกฎระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ ให้เอื้อต่อการลงทุนภาคเอกชน ส่งเสริมให้เอกชนมีอิสระและมีความคล่องตัวในการบริหารและจัดการส่งเสริมให้พึ่งตนเองได้ รัฐได้ดำเนินมาตรการส่งเสริมสนับสนุนให้โรงเรียนเอกชนโดยรัฐมีนโยบายให้เงินอุดหนุนรายหัวสำหรับสถานศึกษาเอกชนระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรี สนับสนุนในด้านสภาพการจัดการศึกษาเอกชนในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี นอกจากภาครัฐให้การสนับสนุนในด้านต่าง ๆ ที่เป็นทิศทางเดียวกันแล้ว ภาครัฐยังมีข้อกำหนดเงื่อนไข หรือข้อห้ามดำเนินการให้กับการจัดการศึกษาในภาคเอกชนได้นำไปปฏิบัติไม่ว่าจะเป็น การเปิดสถานศึกษาในนิคมอุตสาหกรรมที่เป็นพื้นที่ชนบทยากจนหรือชุมชนแออัดหรือแม้แต่ในสถานศึกษาของรัฐ ห้ามเอกชนเข้าไปดำเนินการจัดการศึกษาในพื้นที่ดังกล่าว และรัฐเองก็ลดบทบาทการเป็นผู้ผลิตรายใหญ่โดยจำกัดการขยายจำนวนสถานศึกษาและห้องเรียนให้คงที่เท่าที่มีอยู่เดิมตลอดช่วงแผนฯ 8 แต่ได้เพิ่มบทบาทในการกำกับดูแล ติดตามและนิเทศ ส่งเสริมและสนับสนุนมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพการศึกษาเพื่อลดความแตกต่างในเรื่องของคุณภาพของสถานศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันโดยภาครัฐต้องจำกัดขนาดให้เล็กลง ขณะเดียวกันก็เป็นการสร้างความมั่นใจแก่ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคเอกชนว่ารัฐจะไม่ขยายการจัดการศึกษาแข่งขันกับภาคเอกชน โดยมุ่งให้เอกชนเข้ามาดำเนินการให้มากที่สุด

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้การแสดงความคิดเห็น ความคาดหวังของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นสอดคล้องกันอยู่ในระดับมากไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการเลิกสัมภาระน้อยลงในโรงเรียนขนาดใหญ่และมีคุณภาพ หรือโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการเลิกสัมภาระมากขึ้นในโรงเรียนขนาดเล็กและขาดคุณภาพก็ตาม ในที่สุดแล้วเมื่อภาครัฐได้เข้ามาบีบบบาทส่งเสริมและสนับสนุนในด้านเงินทุนต่าง ๆ มากขึ้นก็ทำให้สถานศึกษาที่ไม่พร้อมไม่ยอมเปลี่ยนแปลงหรือเปลี่ยนแปลงช้า ตลอดจนที่ไม่สามารถพัฒนาคุณภาพให้ได้มาตรฐานสากลไม่สามารถสร้างความพึงพอใจให้แก่ลูกค้า ซึ่งหมายถึง นักเรียน ผู้ปกครองและสังคมได้ สถานศึกษานั้นต้องออกจากการแข่งขันไปและเลิกกิจการในที่สุด ซึ่งสิ่งนี้เป็นภาระกิจหลักที่การจัดการศึกษาภาคเอกชนกำลังเผชิญหน้าเราอยู่ ฉะนั้น แนวทางรอดที่สำคัญก็คือ ต้องพัฒนาสถานศึกษาให้มีหลักประกันว่าเป็นสถานศึกษาที่มีคุณภาพมาตรฐานระดับชาติ เป็นจุดเริ่มต้นและระดับสากลเป็นเป้าหมายต่อไปอันเป็นทางรอดของศึกษาที่จะเกิดขึ้นได้ในทศวรรษหน้า ปรัชญาการศึกษาจะเปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้การศึกษาเป็นการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน และผู้เรียนเองก็จะเลือกเข้าเรียนเฉพาะสถานศึกษาที่ดีมีคุณภาพเท่านั้น ฉะนั้นการศึกษาด้วยวิธีการรอบความรู้ ความรู้แคบ ๆ ตามหนังสือตามมาตรฐานที่ครูกำหนดและตามอารมณ์ของครูต้องหมดไป และจากการเปลี่ยนแปลงไปในกระแสโลกาภิวัตน์ ตลาดแรงงานในประเทศจะเปลี่ยนไป กิจการต่าง ๆ จะมีผู้ดำเนินกิจการเป็นชาวต่างประเทศ ส่วนใหญ่ อีกทั้งตลาดแรงงานไม่จำกัดอยู่ในประเทศเท่านั้น ฉะนั้นเพื่อโอกาสในการประกอบอาชีพที่ดีกว่า คนจึงไขว่คว้าแสวงหาสถานศึกษาในลักษณะนานาชาติกัน มีหลักสูตรที่เป็นภาษาอังกฤษบ้าง ซึ่งจะพบว่า สถานศึกษาจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก หรือบางสถานศึกษาก็เสนอให้ประกาศนียบัตร ปริญญาบัตรต่างประเทศให้โดยเรียนในประเทศไทย หรือแม้แต่มาตั้งสถานศึกษาในประเทศไทยนับวันจะมีมากยิ่งขึ้น บังคับหมายใหม่ระบุให้สถานศึกษาสามารถร่วมมือกับสถาบันต่างประเทศได้พัฒนาหลักสูตรร่วมกัน หรือสอนหลักสูตรต่างประเทศได้ ฉะนั้นความรุนแรงในการแข่งขันก็ยิ่งทวีขึ้นในระดับที่สูงมากขึ้น ฉะนั้นความคาดหวังของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีโอกาที่จะเกิดขึ้นได้ทั้งสถานศึกษาขนาดใหญ่และขนาดเล็กในทศวรรษหน้าอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกันตามข้อค้นพบในประเด็นต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ (นิมิต จิวะสันติการ, 2541 : 19-22)

5.2.4 สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

พบว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นและมีความคาดหวังว่าจะสามารถเกิดขึ้นได้ในทศวรรษหน้า ซึ่งสอดคล้องกันในระดับมาก ในรายการที่ว่าสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะมีลักษณะการส่งเสริมมากกว่าการควบคุม และควรจะมีภารกิจและพัฒนาคูประจําการอย่างต่อเนื่อง อาจจะเนื่องมาจากว่า สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะกรรมการการศึกษาเอกชนตามบทบาทเดิมนั้นจะมีสถานภาพในลักษณะของการควบคุมสถานศึกษาเอกชนมากกว่าการส่งเสริม ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เป็นหน่วยงานที่จะผลักดันให้การจัดการอาชีวศึกษาเอกชนสำเร็จหรือล้มเหลวก็ได้ จากประเด็นดังกล่าวสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในปัจจุบันและในอนาคตที่กำลังดำเนินอยู่ก็คือ ได้มีการปรับเปลี่ยนบทบาทของคณะกรรมการใหม่เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานภายในสำนักงานตั้งแต่บุคลากร ระบบงาน การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการทำงาน รวมถึงโครงสร้างขององค์กร ปรับเปลี่ยนบทบาทจากการควบคุมและติดตามเป็นกำกับดูแลโรงเรียน ผ่อนคลายกฎ และระเบียบที่ไม่เอื้ออำนวยในการปฏิบัติ ปรับทัศนคติจากที่เคยมองว่าเอกชนทำการศึกษาเป็นธุรกิจค้ากำไรเกินควรมาเป็นหน่วยงานที่ให้บริการ ให้การสนับสนุนที่ดีกว่าเดิม ปรับทัศนคติในการติดตามกวดขันใกล้ชิดขึ้นมาเป็นให้นโยบายให้คำแนะนำ กำกับนโยบายและติดตามผลแทน โดยมีสมาคมโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทยเป็นผู้ประสานงานระหว่างโรงเรียนเอกชนและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โรงเรียนเอกชนเองก็จะต้องปรับตนเองในเรื่อง การจัดการศึกษาให้เกิดความมั่นคง มีกำไรจากการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาให้โรงเรียนมีความเจริญก้าวหน้า การบริหารโรงเรียนโดยเปลี่ยนจากระบบครอบครัวมาเป็นนิติบุคคล และให้มีโครงสร้างการบริหารที่ชัดเจน สถานศึกษาก็จะต้องพัฒนาคุณภาพให้ถึงระดับสากล ปรับเปลี่ยนทัศนคติของผู้เรียนและผู้ปกครองให้เห็นว่าการทำงานเอกชนและการประกอบอาชีพอิสระเป็นเรื่องคือการรับราชการ ขณะเดียวกัน สถานศึกษาเองก็จะต้องมีการวิเคราะห์จุดยืนว่าโรงเรียนมีการรับนักเรียนเข้ามาและมีขบวนการอย่างไร มีจุดบกพร่องอย่างไร มีแผนการทำงานอย่างไรบ้างถึงจะทำให้โรงเรียนก้าวไปข้างหน้าได้อย่างมั่นคง การรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนเอกชนทุกระดับก็เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต้องมีการปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้เป็นสากล ผู้บริหารเองก็ต้องมีความเป็นผู้นำทางวิชาการด้วย และบทบาทที่เด่นชัดของคณะกรรมการการศึกษาเอกชนก็คือ จัดให้มีการวางแผนการประชาสัมพันธ์ของสำนักงาน โดยจัดทำวารสารการศึกษาเอกชนเป็นรายเดือนแบบต่อเนื่อง เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์ โดยนำจุดเด่นของสถานศึกษาเอกชนในทุกระดับขึ้นมาจัดทำเป็นภาพยนตร์เผยแพร่ให้ประชาชนทั่วไปได้รับรู้ความเคลื่อนไหว ความเป็นไปในวงการศึกษากาเอกชนตลอดจนบทความต่าง ๆ ในหนังสือและแผ่นปลิวต่าง ๆ (จรวพร ธรณินทร์ และคณะ. 2537 : 41-47)

ขณะที่ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันในระดับปานกลาง ในเรื่องคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะกระจายอำนาจในการบริหารสูงขึ้นไป อาจเป็นเพราะว่าการกระจายอำนาจการศึกษานั้นต้องมองถึงช่องทางที่จะทำให้ท้องถิ่น ได้มีการจัดหารายได้เพื่อพัฒนา

กิจการของตนเองและเป็นไปได้อย่างมีกฎหมายรองรับ ซึ่งใน คณะกรรมการการศึกษาของท้องถิ่น จะทำหน้าที่พิจารณาอนุมัติแผนงานและวิธีการหารายได้เพื่อการจัดการศึกษา รัฐบาลเองก็ต้องพิจารณาการให้แหล่งเงินที่สามารถจัดเก็บหรือจัดหาได้ในท้องถิ่นโดยไม่ต้องนำเข้าไปเป็นเงินคงคลัง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า เพื่อเป็นแรงจูงใจให้ท้องถิ่น ได้รู้จักจัดหารายได้ของตนเอง แล้วมีแผนการใช้เงินเอง แหล่งเงินรายได้ ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีอยู่หลากหลายที่สามารถจัดหามาสนับสนุนการจัดการศึกษาในท้องถิ่นได้ เช่น การจัดเก็บภาษี การหารายได้จากทรัพย์สินและการให้บริการ การได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงาน ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การให้วัสดุใช้สอย การให้สถานที่ การให้คนมาช่วยงานสอน การให้ทุน การศึกษา ซึ่งอาจนับเป็นตัวเงินไม่ได้ทั้งหมด แต่ก็ยังเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาได้เช่นกัน การบริหาร งานที่คืบหน้าต้องเป็นที่ผลการดำเนินการด้วย ภาคเอกชนเองก็จะเน้นเอาที่ผลของงานเป็นหลักเช่นกัน แต่วิธีดำเนินการนั้น จะให้กรอบที่กว้างที่สุดในแนวทางการใช้ทรัพยากรเพื่อการศึกษาในรูปแบบ กระจายอำนาจ โดยพิจารณาจากผลการดำเนินการควบคู่ไปกับการมีวิธีการที่สามารถอธิบายได้ บทบาทของนักบริหารการศึกษาในระบบการกระจายอำนาจนั้น ควรเป็นข้าราชการหรือเป็นการ จ้างงานที่มีการศึกษาระดับสูงของแต่ละจังหวัดนั้น จะเป็นตัวแปรสำคัญต่อความสำเร็จในการ กระจายอำนาจ ตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงสุดต้องสามารถทำงานตามความคาดหวังของคน หลายกลุ่มได้ เพราะการศึกษานั้นเป็นอำนาจและผลประโยชน์ที่คนทุกกลุ่มต้องการได้รับประโยชน์ อย่างเหมาะสมและเป็นไปอย่างยุติธรรม ต้องเป็นนักบริหารอาชีพที่ใช้ความรู้ ความสามารถทาง การจัดการ การเข้าใจและกระบวนการทางการศึกษาที่ไม่เหมือนระบบธุรกิจโดยทั่วไป เข้าใจ แนวทางการเมืองและการสื่อสารต่อประชาชนในท้องถิ่นดำรงตำแหน่งตามวาระ การศึกษาเป็นเรื่อง ที่ต้องใช้โลกทัศน์ ต้องมีการวางแผนระยะยาว ต้องทำงานอย่างมีแผนและสืบเนื่อง การแก้ไข โดยการเสริมสร้างสังคมการเรียนรู้ ความเข้มแข็งของชุมชนและเครือข่ายการเรียนรู้ คือ แนวทาง แก้ปัญหาทุกด้าน ทุกระดับ

นอกจากนี้ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับปานกลางในเรื่องที่ว่า สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะประสานงานให้เกิดแนวร่วมจากโรงเรียน ชุมชน และ องค์กรของรัฐระดับอำเภอและจังหวัด อาจเป็นเพราะว่าจากอดีตที่ผ่านมาและปัจจุบันถึงอนาคตที่พึง ปฏิบัติกันอยู่ ทางภาครัฐและภาคเอกชนเองก็ได้มีการทำงานร่วมกันอยู่แล้วในหลายประการ ตลอด จนการให้ความร่วมมือ การประสานงานกับชุมชนในท้องถิ่น และแนวโน้มในทศวรรษหน้า การจัด การศึกษาในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่นั้น จะมีการกระจายสถานศึกษาเข้าถึง ชุมชนและประชาชนมากขึ้น โดยการนำเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนช่วยมากขึ้น การจัดการศึกษา มีอิสระมากขึ้น มีการนำทรัพยากรบุคคลในชุมชนและในท้องถิ่นมาร่วม การจัดการศึกษา จัดทำ หลักสูตรมากขึ้น เพื่อให้ได้กำลังคนตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานในภาคอุตสาหกรรม และเพียงพอต่อความต้องการ โดยมีการจัดการศึกษาให้ยึดหลักที่ว่า การศึกษาตลอดชีวิตสำหรับ ประชาชน ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา มีการพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็น ไปอย่างต่อเนื่อง การมีส่วนร่วมของบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการและสถาบันสังคมอื่น การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

นอกเหนือจากรัฐ เอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้บุคคลครอบครัว องค์กรชุมชน องค์กร เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า เอกชน องค์กรวิชาชีพ-สถาบันศาสนา สถานประกอบการและสถาบันสังคมอื่น มีสิทธิในการ ไม่จำกัดใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งนี้ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ตลอดจนการจัดการศึกษา สำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคล ฉะนั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจึงต้องประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ อย่างจริงจังเพื่อขอความร่วมมือจากหน่วยที่เกี่ยวข้องเข้าร่วม เพื่อให้การจัดการศึกษาได้บรรลุ เป้าหมายและเกิดผลดีแก่ผู้สนใจ หลักสูตรการเรียนการสอนจะเปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยถูกกำหนด โดยส่วนกลาง สถานศึกษามีอิสระในการจัดทำหลักสูตรของตนเองให้สอดคล้องกับความต้องการ ของผู้เรียน และความต้องการของชุมชน สังคม ท้องถิ่นนั้น ๆ ตามสภาพและศักยภาพของพื้นที่ ทั้งเรื่องเศรษฐกิจและสังคม ทั้งนี้ คุณภาพของผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนาให้มีความสามารถ แข่งขันกันได้ในระดับสากลด้วย

นั่นก็คือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะต้องปรับปรุงระบบการบริหาร การจัดการจะลดบทบาทของความเป็นผู้บริหารคนเดียว มีอำนาจเบ็ดเสร็จอย่างที่เคยเปลี่ยนเป็นการ บริหารการจัดการรูปแบบคณะกรรมการ แต่ละสถานศึกษาจะมีบุคคลภายนอก ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ปกครอง ครู ผู้นำชุมชน และท้องถิ่นเข้ามาเป็นกรรมการบริหาร กำหนดและอนุมัติ นโยบาย แผนงาน โครงการ งบประมาณ ตลอดจนหลักสูตรและการสำเร็จการศึกษาของผู้เรียน และทาง สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะต้องดำเนินการในเรื่องของการประชาสัมพันธ์ของ หน่วยงานให้เป็นรูป กระทำมากขึ้นเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจไปสู่ชุมชน ตลอดจนหน่วยงาน ของรัฐที่เกี่ยวข้อง ควรได้มีการแลกเปลี่ยนบุคลากรทางการศึกษาหรือขอความร่วมมือไปยังสถาน ศึกษาของรัฐบาลในการขอบุคลากรมาช่วยสนับสนุนด้านการสอนในสายอาชีพ บางสาขาที่ ขาดแคลน หรือสาขาที่สามารถใช้บุคลากรร่วมกันได้ในอนาคต การแก้ไขโดยการเสริมสร้างสังคม การเรียนรู้ ความเข้มแข็งของชุมชนและเครือข่ายการเรียนรู้ คือ แนวทางแก้ปัญหาทุกด้าน ทุกระดับ ด้วยการจัดให้มีการพัฒนาเครือข่ายข้อมูลสารสนเทศและเสริมการเรียนรู้ในระบบโรงเรียน ทำให้ เกิดพลังร่วมในการวิเคราะห์และแก้ปัญหาในชีวิตจริง

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเองก็ต้องสร้างเสริมบทบาทของสถาบันทาง สังคมให้เข้มแข็ง ด้วยการให้ความรู้ งบประมาณ และการกำกับดูแล การทบทวนและปรับหลักสูตร ให้เป็นกรอบในการจัดการศึกษา ให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการกำหนดหลักสูตรท้องถิ่นในสัดส่วนที่ เหมาะสม เพิ่มเนื้อหาสาระที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคม หลักสูตรท้องถิ่น ครูและชุมชน ควรมีส่วนร่วมพัฒนาหลักสูตรให้สะท้อนสภาพเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมและความ ต้องการในการพัฒนา มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนาประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพของการเรียนการสอน ควรให้การสนับสนุนให้ครูในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยม ศึกษา เป็นกลไกประสานความร่วมมือระหว่างบ้าน วัด สถาบัน ศาสนา ชุมชนและโรงเรียน โดยเน้นการจัดกิจกรรมร่วมกันเพื่อให้เกิดความใกล้ชิด การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมทั้งเพื่อการ ตรวจสอบการดำเนินงานของสถาบัน องค์กร และพฤติกรรมของคนในสถาบัน องค์กรต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ให้โรงเรียน สถานศึกษาและสถาบันวิชาการในท้องถิ่น ดำเนินงานและจัดทำโครงการศึกษาวิจัย และพัฒนาร่วมกับชุมชนมากขึ้น

แต่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกันในระดับปานกลาง ในเรื่องของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มีอัตรากำลังไม่มากนักแต่จะเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ เฉพาะด้านมากขึ้น อาจเป็นเพราะว่ายุทธศาสตร์ในการพัฒนาการศึกษาเอกชน ในแผนพัฒนาฉบับ ที่ 8 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จะพัฒนาบุคลากรทุกคนให้เป็นผู้นำทางวิชาการ มีการพัฒนาที่ทันสมัย ได้รับการส่งเสริมแบบเน้นตามความต้องการที่แท้จริงอย่างเหมาะสม สนับสนุนโรงเรียนให้เป็นองค์กรที่รับผิดชอบต่อผลงาน มีอิสระและความคล่องตัวในการบริหาร และการจัดการพัฒนาวิชาชีพครู จนโรงเรียนเอกชนสามารถสร้างผลผลิตด้านทรัพยากรบุคคลที่มี คุณภาพและคุณธรรม มีภาพลักษณ์ที่ดี มีความเป็นเลิศทุกด้าน ได้รับศรัทธาอย่างสูงจากผู้รับบริการ มากกว่า โรงเรียนรัฐบาล จัดการศึกษาสนองต่อความต้องการที่แท้จริงของสังคม บุคลากรทุกคน การให้บริการและปฏิบัติงานอย่างเต็มตามศักยภาพ ซึ่งปัจจุบันและอดีตที่ผ่านมาภาคเอกชนได้รับ เงินสนับสนุนจากภาครัฐเพียงบางส่วนเท่านั้น ฉะนั้น ทางภาคเอกชนจึงจำเป็นต้องมีการวางแผน และคิดหาวิธีการที่จะจัดหาทุนในส่วนของภาคเอกชนเองเพื่อมาพัฒนาบุคลากรให้เป็นผู้มีคุณธรรม มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านทางการศึกษา แม้ว่าทางภาคเอกชนเองยังขาดเงินลงทุน จากประเด็น ปัญหาดังกล่าว สอดคล้องกับ การจัดการศึกษาของภาคเอกชน ที่แต่เดิมมองว่าเอกชนมาช่วยแบ่งเบา ภาระการจัดการศึกษาของรัฐโดยตลอด แต่ในทศวรรษหน้าควรปรับเปลี่ยนแนวคิดใหม่เป็นการร่วม จัดการศึกษากับรัฐเพื่อให้สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ โดยเอกชน ไม่ใช่ผู้มาแบ่งเบาภาระรัฐเพื่อจัดการศึกษาอีกต่อไป แต่เอกชนจะต้องเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการร่วม จัดการศึกษาของประเทศ และภาครัฐต้องสนับสนุนโรงเรียนเอกชนที่มีความพร้อม มีความคล่องตัว มากกว่าสถานศึกษาของรัฐ จัดการศึกษาที่มีลักษณะเด่นหรือพิเศษ ที่สอดคล้องกับความต้องการ ของประเทศชาติ โดยอาศัยความคล่องตัว ความสามารถเรื่องการลงทุน โดยเอกชนจัดโรงเรียนให้มี จุดเน้นที่ต้องการเสริมสร้างให้แก่เด็ก เช่น ความมีชื่อเสียงด้านวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ การดนตรี กีฬา หรืออาชีพเฉพาะด้าน นั่นก็คือ สถานศึกษาของรัฐทำไม่ได้ แต่ความจำกัดด้านงบประมาณ ไม่สามารถทุ่มเทให้ได้อย่างที่ต้องการทุก ๆ เรื่อง ดังนั้นในกรณีนี้จึงมีแนวคิดว่าลักษณะของ โรงเรียนเอกชนคงจะไม่ใช่แบ่งเป็นสองประเภทอย่างที่กล่าวไว้ คือ กลุ่มโรงเรียนคุณภาพสูง การเก็บค่าเล่าเรียนลอยตัว และกลุ่มโรงเรียนที่ช่วยรัฐแบ่งเบาภาระ แต่โรงเรียนเอกชนควรมีเพียง ประเภทเดียวคือ โรงเรียนที่มีคุณภาพ มีบทบาทร่วมจัดการศึกษากับรัฐ ฉะนั้น ตามความคิดเดิมที่ มองว่าโรงเรียนเอกชนเป็นคู่แข่งต้องเลิกคิด แต่ควรปรับเปลี่ยนมาร่วมมือกัน ให้สามารถเอื้อกัน ได้ หรือทดแทนกันได้ตลอดในกรณีที่ไม่มีโรงเรียนรัฐ ก็ให้ไปเรียนกับโรงเรียนเอกชน ขณะเดียวกัน ทางกลับกันก็เอื้อกันไปมาได้ และสอดคล้องกับ คำกล่าวที่ว่า การประชุมคณะกรรมการปฏิรูป การส่งเสริมเตรียมการศึกษาเอกชน จะมีความเข้มข้นและลงลึกไปในแต่ละประเด็นเพื่อให้เห็นเป็น รูปธรรมชัดเจนมากที่สุด (จรัญพร ธรณินทร์. 8 ธันวาคม 2542 น.ส.พ.มติชน)

และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าเกี่ยวกับรายการที่ว่าสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมุ่งเน้นที่จะปรับปรุงมาตรฐานคุณภาพการศึกษาขั้นต่ำในอัตรากำลังคนเดิมนั้น ไม่สอดคล้องกันในระดับปานกลาง จึงไม่สามารถแปลผลได้เพราะความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีผลต่างกันมาก อาจเป็นเพราะว่าบุคลากรของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมีจำนวนจำกัด ไม่สามารถติดตามได้ทั่วถึง ซึ่งขัดแย้งกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่ว่า ให้สถานศึกษาเอกชนทุกแห่งต้องจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่องทุก ๆ 5 ปี พร้อมทั้งรายงานผลต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชนให้ทราบอย่างทั่วถึงกัน

5.2.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาในทศวรรษหน้าเกี่ยวกับสถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา โดยรวมสอดคล้องกันอยู่ในระดับมาก ในข้อที่ว่า ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีสภาพดีขึ้นและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีความรู้สูงขึ้น อาจเป็นเพราะว่าพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติได้กำหนดแผนการดำเนินงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะพัฒนาบุคลากรทุกคนให้เป็นผู้นำทางวิชาการ มีการพัฒนาที่ทันสมัย ได้รับการส่งเสริมแบบเน้นตามความต้องการที่แท้จริงอย่างเหมาะสม โดยมีเป้าหมายให้มีการจัดการแบบพัฒนาวิชาชีพครู มีรูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลาย ให้ครูโรงเรียนเอกชนได้รับสวัสดิการและขวัญกำลังใจในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างสงบสุข มีความมั่นคงในอาชีพ เป็นที่ยอมรับและยกย่องในสังคม รวมไปถึงบุคลากรทุกคนในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนก็ต้องได้รับการพัฒนาให้เป็นผู้นำทางวิชาการ มีจิตสำนึกในการให้บริการ สามารถส่งเสริมให้การจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนให้มีคุณภาพตามความเหมาะสม และมีการจัดสวัสดิการในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างขวัญ กำลังใจต่อการปฏิบัติงานอย่างเต็มตามศักยภาพโดยผู้บริหารควรมีวุฒิเพิ่มขึ้น บุคลากรในสถานศึกษาก็ต้องมีการเพิ่มวุฒิ อาจจะเป็นศึกษาต่อ เพิ่มประสบการณ์โดยการศึกษาดูงาน ส่งเสริมผู้บริหารโรงเรียนให้จัดการศึกษาอย่างเป็นระบบ มีการจัดการแบบพัฒนาวิชาชีพครู มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มีแผนพัฒนาโรงเรียนที่กำหนดยุทธศาสตร์และเป้าหมายของความสำเร็จได้ชัดเจน สามารถดำเนินการและส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพของครูโดยการอบรม นิเทศ และร่วมพัฒนาให้สามารถจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการพัฒนา จิตความสามารถของผู้เรียนอย่างเต็มศักยภาพ สอดคล้องตามหลักสูตรของแต่ละระดับและประเภทการศึกษา สร้างเสริมจิตสำนึกและตระหนักในหน้าที่ครูให้มีความรับผิดชอบต่อวิชาชีพ โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะเป็นผู้ประสานกับองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อสร้างความมั่นคงในอาชีพครูในโรงเรียนให้เป็นที่ยอมรับและยกย่องในสังคมเช่นเดียวกับข้าราชการครูทุกสังกัด

ฉะนั้น การพัฒนาบุคลากรมีปัจจัยที่สำคัญ คือ เงินและเวลา เนื่องจากการพัฒนาบุคลากรเป็นสิ่งสำคัญมากในการพัฒนาคุณภาพของงานไม่ว่าจะเป็นงานใด ดังนั้นหน่วยงานจะต้องจัดสรรเงินและเวลาให้กับการพัฒนาบุคลากร โดยเฉพาะให้พอเพียง โดยมีวิธีการพัฒนาบุคลากรในหลายรูปแบบ เช่น การจัดการอบรม สัมมนา ฝึกงาน โดยการปรับหลักสูตรจากสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ถือได้ว่าเป็นการพัฒนาภายในสถานศึกษา รวมทั้งการพัฒนาผ่านทางสื่อด้วย สำหรับการพัฒนาบุคลากรภายนอกนั้น ทำได้ 2 ลักษณะ คือ แบบไม่เป็นทางการ ทำได้โดยการให้บุคลากรมีโอกาสได้พบปะพูดคุย คุงานจากผู้เชี่ยวชาญจากต่างสถาบันหรือสถาบันในต่างประเทศอย่างไม่เป็นทางการ ตามแต่โอกาสจะอำนวยและแบบเป็นทางการนั้นกระทำได้โดยการส่งบุคลากรไปรับการอบรมหรือศึกษา คุงานแลกเปลี่ยนบุคลากรในการสอนกับสถาบันต่างประเทศ โดยทำเป็นข้อตกลงหรือมีการแลกเปลี่ยนหลักสูตร สนับสนุนให้บุคลากรครูในภาคเอกชนได้มีการพัฒนาการศึกษาให้อยู่ในระดับสูงขึ้น (สวัสดิ์ อุคมโกชน์. 2538 ; 25-29 “การจัดอาชีวศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์” กองโรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Jim Lester (อ้างใน สวัสดิ์ อุคมโกชน์) ที่ว่า การศึกษาจะมีคุณภาพต้องพัฒนาคุณภาพของครูผู้สอนก่อน และพบว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาในทศวรรษหน้าเกี่ยวกับสภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ไม่สอดคล้องกัน อยู่ในระดับปานกลางในข้อที่ว่า ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีขวัญ กำลังใจในการทำงานดีขึ้นเพราะมีรายได้สูง มีการให้รางวัลพิเศษ จัดตั้งกองทุนเพื่อการศึกษาของครู กองทุนที่อยู่อาศัย อาจเป็นเพราะว่าการให้รางวัลพิเศษจัดตั้งกองทุนเพื่อการศึกษา และกองทุนที่อยู่อาศัยนั้น ไม่สามารถที่จะเป็นไปได้ เนื่องจากสภาพปัญหาทางเศรษฐกิจในปัจจุบันที่เป็นอยู่ในสภาพที่ตกต่ำอยู่มาก และการจัดการศึกษาภาคเอกชนมีค่าใช้จ่ายในการศึกษาค่อนข้างจะสูงมาก แม้ว่าจะได้รับทุนอุดหนุนจากภาครัฐในบางส่วนก็ตาม แต่ก็ยังไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในการบริหารงานในสถานศึกษา ซึ่งในภาคปีการศึกษาที่มีผู้เข้าศึกษาในภาคเอกชนลดจำนวนลงในบางสาขาอาชีพหรือเกือบจะทุกสาขาวิชา จากสภาพดังกล่าวทำให้ผู้ปกครองของนักเรียนไม่สามารถ จัดหาเงินทุนส่งบุตรหลานให้เข้าเรียนได้ ในขณะที่ การศึกษาในภาครัฐมีจำนวนจำกัดในการรับนักเรียนเข้าศึกษาต่อ และภาครัฐเองก็ได้จัดตั้งสถานศึกษาแห่งใหม่เพิ่มขึ้นในรูปของวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ เพื่อรองรับผู้ที่ประสงค์จะเข้าศึกษาต่อในระดับ ปวช. เนื่องจากวิทยาลัยอาชีวะและวิทยาลัยเทคนิคที่มีอยู่เดิมได้ลดการรับนักเรียนในระดับ ปวช. ลง และเปลี่ยนเป็นรับนักศึกษาในระดับ ปวส. เพิ่มขึ้น ทำให้สถานศึกษาเอกชนมีจำนวนผู้เข้าเรียนลดจำนวนลง ซึ่งจากประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสาเหตุให้ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในทศวรรษหน้าเป็นไปได้ยาก ที่จะได้รับรางวัลพิเศษ ได้จากการจัดตั้งกองทุนเพื่อการศึกษาและกองทุนที่อยู่อาศัย

อีกประการหนึ่ง พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติเองได้แต่มุ่งเน้นให้มีการบริหารจัดการศึกษาในภาคเอกชนเป็นนิติบุคคลให้มากขึ้น ให้พึ่งตนเองได้ มีอิสระและความคล่องตัวในการ

ดำเนินการดำเนินงาน แต่ก็ยังอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสภาสถาบันศึกษาตามกฎหมายว่าด้วย สถาบันการศึกษาว่า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุดมศึกษาเอกชน แม้ว่าสถานศึกษาภาคเอกชนจะได้รับการยกเว้นค่าลดหย่อนภาษีค่าสาธารณูปโภค และรับเงินอุดหนุนจากสถาบันภาคเอกชนเองก็ตาม โดยผู้ให้เงินอุดหนุนมากก็จะมีเป้าหมายของการจัดสรรเงินที่มอบให้เป็นในรูปแบบการศึกษาของนักเรียน นักศึกษาหรือในรูปของการบริจาค สิ่งของที่เป็นวัสดุครุภัณฑ์เสียเป็นส่วนมาก ฉะนั้นเงินทุนที่ได้รับมาไม่มีอิสระในการใช้จ่ายจะดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของผู้บริจาคเท่านั้น จึงเป็นเหตุให้ครูในโรงเรียนเอกชนมีโอกาสเป็นไปได้น้อยมากในประเด็นที่กล่าวมา และอีกประการหนึ่งก็คือ จากสภาพการเปลี่ยนนโยบายการจัดการศึกษาของภาครัฐบ่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องการรับนักเรียนทำให้เอกชนที่ร่วมรับภาระจัดการศึกษาได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงและไม่สามารถปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของนโยบาย ทำให้จำนวนนักเรียนในโรงเรียนเอกชนบางระดับลดลง จากสาเหตุที่ภาครัฐกำหนดนโยบายไม่ชัดเจน จึงเป็นผลกระทบต่อการลงทุนของภาคเอกชน เพราะธุรกิจด้านการศึกษาต้องใช้ระยะเวลานานกว่าธุรกิจอื่น ๆ จึงจะถึงจุดคุ้มทุน และรายการที่ได้รับการยกเว้นในปัจจุบันก็เป็นรายการที่ไม่เอื้อต่อการลงทุนทางการศึกษาของภาคเอกชน

ขณะที่ ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับปานกลาง ในเรื่องที่ว่า ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะได้รับงบประมาณเพื่อการศึกษาคุณภาพในต่างประเทศมากขึ้น อาจเป็นเพราะว่าการศึกษาดูงานในต่างประเทศต้องใช้งบประมาณสูง ผู้บริหารโรงเรียนไม่ยอมเสียงบประมาณในส่วนนี้ แท้ที่จริงแล้วการศึกษาดูงานเป็นรากฐานสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาการเรียนการสอน และเป็นทางสู่สังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้เพื่อความก้าวหน้าและพัฒนาตนเอง โลกของการเรียนรู้ประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ รอบตัวมนุษย์ ดังนั้น การศึกษาจึงมิใช่เป็นเพียงเรื่องของโรงเรียนเท่านั้น ครูเป็นปัจจัยหลักในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพราะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเรียนและพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน การพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพของครูจึงเป็นภารกิจสำคัญที่ต้องพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพของครูจึงเป็นภารกิจสำคัญที่ต้องเร่งดำเนินการ ประเด็นสำคัญที่ต้องดำเนินการเปลี่ยนแปลง คือ การสรรหากนเก่ง คนดี และรักษากนเก่ง คนดีให้ยึดอาชีพครู มีอุดมคติในอาชีพที่แท้จริง และในพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่นั้น ได้กำหนดไว้ชัดเจนว่า ผู้สำเร็จปริญญาตรีสาขาอื่นที่มีใช้สาขาการศึกษา เพื่อเข้ารับการศึกษาต่อปริญญาตรีสาขาการศึกษา เป็นเวลา 1 ปี หลังบรรจุเข้าประจำการ และผู้ที่มีความรู้ความสามารถพิเศษเฉพาะทางหรือผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ เพื่อมาเป็นครู ให้ความรู้ฝึกอบรมโดยให้สิทธิประโยชน์ตอบแทน สอดคล้องกับคำกล่าวของ จรรยาพร ธรนิทร์ (2537) กล่าวถึง การยกย่องตามสมควรแก่ความรู้และประสบการณ์ เทคโนโลยีสารสนเทศจะทำให้โลกแคบลง การติดต่อสื่อสารจะทำได้ง่ายขึ้น

โรงเรียนต้องรักษานุเคราะห์ที่มีความรู้ ความสามารถไว้ การพัฒนาบุคลากรมีปัจจัยที่สำคัญ คือ เงิน และเวลา เนื่องจากการพัฒนาบุคลากรเป็นสิ่งสำคัญมากในการพัฒนาคุณภาพของงานไม่ว่าจะเป็นงานใด ดังนั้น หน่วยงานจะต้องจัดสรรเงินและเวลาให้กับการพัฒนาบุคลากร โดยให้พอเพียงกับการจัดสวัสดิการให้ครูในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้ครูสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคม ไม่ว่าร่ำรวยได้ๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้อย่างเป็นสุข การจัดการศึกษามีการแข่งขันกันมากขึ้น มีความเป็นสากลมากขึ้น ฉะนั้น จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารและผู้บริหารกิจการศึกษาก็ต้องมีการปรับคุณภาพทางการศึกษาให้ได้มาตรฐานและเป็นผู้นำการศึกษาที่เป็นมาตรฐาน การรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนเอกชนทุกระดับ เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในระบบธุรกิจปัจจุบันที่มีการแข่งขันสูง มาตรฐานจะช่วยในการรับรองคุณภาพของโรงเรียนให้ผู้ซื้อเกิดความมั่นใจ กระบวนการรับรองมาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เป็นการรับรองที่โรงเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินตนเองและโรงเรียนมีโอกาสที่จะได้รับการรับรองเท่าเทียมกันไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก

ดังนั้น จึงทำให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญบางท่านแสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการพัฒนาบุคลากรและการสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ครูในสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าแตกต่างกัน นั่นก็คือสถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนจะมีโอกาสน้อยมากที่จะเกิดขึ้นตามความคาดหวังของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญบางท่านในทศวรรษหน้า

5.2.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยค้นพบว่า ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาโดยรวม สอดคล้องกันอยู่ในระดับมาก ในข้อที่ว่า โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะ ประสบการณ์ตรงในงาน มีความรู้ด้านภาษาและคอมพิวเตอร์ และหลักสูตรในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานมากขึ้น อาจเป็นเพราะว่า ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ได้กำหนดแนวการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ มีการฝึกอบรมวิชาชีพให้จัดในสถานศึกษาทั้งของรัฐและสถานศึกษาของเอกชน สถานประกอบการหรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยเน้นให้ผู้เรียนมีทั้งความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์และด้านภาษา ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและสามารถแก้ไขปัญหาได้ การจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์ ควรที่จะเปลี่ยนไปจากเดิม หลักสูตรควรเป็นเพียงแนวคิดของการศึกษา แต่การเรียนการสอนจะเป็นส่วนสำคัญที่สามารถยืดหยุ่น ปรับเปลี่ยนให้ทันกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้ การสอนจะต้องสอนให้นักเรียนรู้ในแนวทางกว้าง เพื่อสามารถปรับตัวได้เร็วในยุคที่เทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงเร็ว วิชาที่จะเป็นพื้นฐานให้ผู้เรียนสามารถปรับใช้ได้ตลอดเวลาที่เทคโนโลยีและการทำงานเปลี่ยนแปลงไป โดยเพิ่มทักษะทางด้านวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ โดยทั้งสถาบันอาชีวศึกษาของรัฐและเอกชนจึงควรร่วมมือกันอย่างจริงจังในทุกด้าน ทั้งด้านทรัพยากรบุคคล หลักสูตร การจัดการเรียนการสอน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่นอนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การอาชีวศึกษาจึงควรมีการประสานแผนทุกอย่างด้วยกัน มีการกำหนดมาตรฐานการอาชีวศึกษาที่แท้จริงและเป็นสากลให้สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจและอุตสาหกรรม การจัดการศึกษาจะต้องเป็นตัวแทนของการเปลี่ยนแปลงของสังคมการศึกษาเป็นตัวกระตุ้นและพัฒนา เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมไปในทิศทางที่พึงประสงค์ โดยผลิตบุคลากรที่ผู้บริโภคร้องขอ นั่นคือผลิตบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการทำงานเพื่อเป็นการรับรองว่าคนที่จบการศึกษาจะมีความสามารถระดับหนึ่งที่สามารถทำงานได้ นั่นก็คือ การจัดการศึกษาจึงเป็นสิ่งที่ควรเน้นความสามารถเชิงเทคนิค ความสามารถในการบริหาร รู้จักวางแผนงาน รู้จักบริหารเชิงอุตสาหกรรม ความสามารถในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการเขียนรายงานโดยใช้ภาษาอังกฤษได้ ความสามารถที่ทันสมัย โดยต้องคำนึงถึงคุณภาพให้มากขึ้น ต้องมีคุณภาพเป็นที่พอใจของผู้เรียน ในสภาพปัจจุบันและอนาคตจะต้องให้ผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องภาษา โดยนำผลผลิตที่สังคมต้องการในอนาคตมาตั้งเป็นเป้าหมาย ทิศทางในการจัดการศึกษาควรให้ผู้เรียนรู้ตั้งแต่ต้นว่า เราจะสร้างให้เขาเป็นอะไร ควรจะมีทักษะและความชำนาญในเรื่องใด ควรนำผู้ชำนาญงาน และภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นวิทยากรหรือเป็นครูผู้สอนและด้วยเหตุที่โรงเรียนเอกชนมีความคล่องตัวในการบริหารและการจัดการมาก จึงควรใช้ความคล่องตัวนี้ปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมให้มีความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาด้วยกันและร่วมมือกับสถานประกอบการ เพื่อผลิตบุคลากรให้ตรงกับความต้องการของสถานประกอบการและผลิตแรงงานที่มีความชำนาญเฉพาะทาง โดยมีการจัดทำหลักสูตรร่วมกับสถานประกอบการ หลักสูตรควรจะมีลักษณะเป็น Training approach ให้มากและมีการเรียนวิชาที่เป็นประโยชน์ต่อวิชาชีพ โดยเฉพาะภาษาต่างประเทศ คอมพิวเตอร์ โดยเฉพาะขณะนี้หลักสูตรระยะสั้นที่เป็นการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรเป็นที่ต้องการของภาคอุตสาหกรรมมาก โรงเรียนต้องผลิตบุคลากรในสาขาที่ตรงกับความต้องการของตลาด การที่ให้สถานประกอบการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้มากขึ้นนั้น จะทำให้สถานประกอบการได้บริจาคทรัพย์เพื่อการศึกษามีส่วนช่วยในการลดหย่อนภาษีได้จึงจะจูงใจให้สถานประกอบการอยากช่วยเหลือการศึกษามากขึ้น โดยการจัดการศึกษาจะต้องมีการประชาสัมพันธ์ ต้องทำให้ตลาดแรงงานรับรู้ว่าสถานศึกษาแต่ละแห่งผลิตบุคลากรที่มีความสามารถด้านใด มีความชำนาญเฉพาะด้านในสาขาใด นั่นก็คือ การจัดหลักสูตรจะต้องให้ผู้เรียนได้มีการปรับปรุงคุณภาพแรงงาน โดยจัดทางการศึกษาเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานให้สูงขึ้น นั่นก็คือ ในอนาคตโรงเรียนเอกชนที่จะดำรงอยู่ได้คือ โรงเรียนที่มีคุณภาพเท่านั้น (จารีต นองมาก และคณะ : 2537. 16-20)

สิ่งที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญคาดหวังกว่าจะเกิดขึ้นในทศวรรษหน้าก็คือ การพัฒนาหลักสูตรควรมีหลักสูตรที่เป็นของโรงเรียนเอง โดยรัฐเป็นผู้กำหนดโครงสร้าง หน่วยกิตให้มีวิชาชีพหลากหลายมากขึ้น การนำภูมิปัญญาชาวบ้านเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรร่วมกับสถานศึกษา โดยมีครูช่วยกันพิจารณารายวิชาต่าง ๆ ที่มีเนื้อหาไม่ทันสมัยในทำนองเดียวกันให้สำนักงาน

คณะกรรมการการศึกษาเอกชนและสมาคมโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย ช่วยพิจารณา

เอกสารรายวิชาบางรายวิชาให้ทันสมัย ควรเน้นเอกลักษณ์ที่เป็นของตนเอง ควรนำกระบวนการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิจัยและพัฒนามาใช้ให้มากขึ้น ใช้สื่อที่ทันสมัยให้มากขึ้น กระบวนการสอนต้องยืดหยุ่นมีการจัดรายวิชาสอนเสริมให้สอดคล้องกับสาขาวิชานั้น ๆ มีการประเมินผลการสอนของครูโดยนักเรียน มีการติดตามผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน

ส่วนข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สอดคล้องกันในระดับความคิดเห็นที่เป็นไปได้ปานกลาง ได้แก่ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรเน้นปรัชญาทางด้านความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม ความรับผิดชอบต่อตนเอง ชุมชนและสังคม ซึ่งข้อความดังกล่าวสอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ในกระบวนการเรียนรู้ ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมือง การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิ หน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปวัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษทรัพย์ากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความริเริ่มสร้างสรรค์ใฝ่รู้และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ โดยสถานศึกษาสามารถจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ นอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษาให้มีความรู้เรื่องเกี่ยวกับตนเอง และความสัมพันธ์ของตนเองกับสังคม ครอบครัว ชุมชน ชาติและสังคมโลก จากความหลากหลายของหลักสูตรทำให้สถานศึกษาสามารถจัดตามความเหมาะสมของแต่ละระดับ โดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมแก่วัยและศักยภาพ จากสาระของหลักสูตรทั้งที่เป็นวิชาการและวิชาชีพ ต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงามและความรับผิดชอบต่อสังคม นั่นก็คือ นักเรียนอาชีวศึกษาในยุคใหม่จะต้องรู้จักคิดทำ แก้ปัญหาและมีระเบียบวินัยที่จะสามารถเกิดขึ้นได้บ้างตามความคาดหวังของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในทศวรรษหน้า

5.2.7 คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ผู้วิจัยพบว่า ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นถึงแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าเกี่ยวกับคุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนโดยรวม สอดคล้องกัน อยู่ในระดับมากในข้อที่ว่า ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรมีความรู้ ความสามารถสูงในทางทฤษฎีและการปฏิบัติเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ

ได้เป็นอย่างดี และผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีความรู้ ความสามารถในการศึกษาต่อระดับสูงได้เท่าเทียมกับผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษาของภาครัฐ อาจเป็นเพราะว่าตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ได้ให้การส่งเสริมและสนับสนุนสถานศึกษาเอกชนให้ผลิตบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ มีเหตุผลรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ทำงานร่วมกับผู้อื่น เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักวิพากษ์วิจารณ์และวิเคราะห์ กล้าแสดงออก กล้าถาม มีทักษะการเขียน การบันทึก มีการพัฒนาที่ทันสมัย เน้นตามความต้องการที่แท้จริงอย่างเหมาะสม ให้นักเรียนมีคุณภาพสูง มีคุณธรรม โรงเรียนเป็นเลิศทุกด้าน มีการจัดการศึกษาสอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริง ให้ได้รับความนิยมนอกเหนือจากโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนเป็นองค์กรที่รับผิดชอบต่อผลงาน มีอิสระ ความคล่องตัวในการบริหาร จากสาเหตุเหล่านี้ โรงเรียนเอกชนจึงจัดแผนการเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานด้วยการพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และพัฒนาคุณภาพการศึกษาเอกชนให้มีความเป็นเลิศ สอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงและสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี โดยนักเรียนโรงเรียนเอกชนได้รับการพัฒนาให้มีคุณลักษณะที่ดีทั้งด้านจิตใจและสังคม ด้านสติปัญญา ด้านสุขภาพอนามัย และด้านการประกอบอาชีพด้วยการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเรียนทั้งทางด้านจิตใจ สติปัญญา ทักษะ และฝีมือแรงงาน โดยสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชนจะดำเนินการปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบแนวปฏิบัติต่าง ๆ ให้เอื้อประโยชน์แก่ผู้รับบริการ สถานศึกษาเองก็ควรส่งเสริมการจัดกิจกรรมในการพัฒนานักเรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทุกระดับและประเภทการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมนักเรียนที่ชัดเจน เพื่อให้ นักเรียนได้มีโอกาสได้แสดงความสามารถที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลเองก็มีนโยบายขยายโอกาสทางการศึกษา ทำให้เด็กมีโอกาสเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น จึงมีนักเรียนที่จะจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพิ่มมากขึ้น ทำให้เป็นโอกาสของโรงเรียนเอกชนได้มีการรับนักเรียนเพิ่มมากขึ้น แต่สถานศึกษาเอกชนเองก็ต้องพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้เป็นที่ยอมรับของสังคม และทำให้ผู้ปกครองเชื่อถือศรัทธา โรงเรียนก็สามารถอยู่รอดได้อย่างดี รูปแบบการอาชีวศึกษาในทศวรรษหน้าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่เคยผลิตคนเพื่อใช้ในประเทศ ในอนาคตจะต้องผลิตคนให้สามารถออกไปทำงานในต่างประเทศได้ ผู้สำเร็จการศึกษาจากอาชีวศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าจะต้องเป็นบุคคลที่รู้จักตนเอง รู้จักวิถีชีวิตของคนไทย จะต้องรู้จักและเคารพในวัฒนธรรมของตนเองก่อนเพื่อที่จะได้รู้จักเข้าใจและเคารพวัฒนธรรมของชาติอื่น และสามารถทำงานร่วมกับเขาได้ โดยเฉพาะในเรื่องภาษา ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้และสามารถทำงานในวงการอุตสาหกรรมได้ คือ มีความรับผิดชอบต่องาน มีระเบียบวินัย ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าการมีฝีมือและจะต้องเป็นบุคคลที่คิดเป็น เพื่อให้สามารถพัฒนาและสร้างสรรค์งานได้ นั่นก็หมายความว่า สถานศึกษาเองก็ต้องร่วมมือกันอย่างจริงจังในทุกด้านกับสถาบันอาชีวศึกษาในภาครัฐ ทั้งด้านทรัพยากรบุคคล หลักสูตร การจัดการอาชีวศึกษาควรมีการประสานแผนทุกอย่างด้วยกัน มีการกำหนดมาตรฐานการอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่แท้จริงและเป็นสากลให้สอดคล้องกับ ความต้องการของธุรกิจและอุตสาหกรรม การผลิตแรงงาน ต้องเน้นสาขาขาดแคลน คือ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและภาษาต่างประเทศ เพื่อรองรับการเป็น ประเทศกึ่งอุตสาหกรรมใหม่ของประเทศ และการเปิดหลักสูตรต้องเปิดกว้างโดยเฉพาะการเพิ่ม การเรียนการสอนด้านภาษาอังกฤษ เพื่อเปิดตลาดต่างประเทศมากขึ้น โดยต้องเรียนวิทยาการ คอมพิวเตอร์ เครื่องจักรกลสมัยใหม่และเทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของ วิทยาการก้าวหน้า โดยคุณภาพของนักเรียนอาชีวศึกษาเอกชนจะต้องเป็นผู้ที่เรียนรู้งานได้เร็ว เสนอแนะงานได้ มีความรู้ ความชำนาญและทักษะเฉพาะด้านเพิ่มขึ้น สามารถเรียนรู้กระบวนการ ทำงานของเครื่องจักรโดยภาพรวม ฉะนั้นคุณภาพของผู้สำเร็จอาชีวศึกษาเอกชนจะต้องเป็นบุคคลที่ พึ่งประสงค์ของสังคมไทยในทศวรรษหน้า โดยจะต้องเน้นการอาชีวศึกษาเพื่ออาชีพตลอดชีวิต จะต้องเตรียมกำลังคนหรือฝึกกำลังคนทั้งในปัจจุบันและอนาคตให้ตรงกับความต้องการของตลาด แรงงานหรือของนายจ้างทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ โดยสถานศึกษาจะต้องสร้างคนให้สามารถ สร้างงานหรือประกอบอาชีพอิสระให้กับตนเองได้ เป็นบุคคลที่มีจริยธรรม มีคุณธรรม มีความ รับผิดชอบ มีความซื่อสัตย์ ไว้วางใจได้ มีความขยันขันแข็ง มีความเสียสละต่อสังคม ส่วนรวม รู้จัก ประเพณีการทำงาน สามารถปรับตัวเข้ากับงานและเพื่อนร่วมงานได้ รู้จักการทำงานอย่างประชา ธิปไตย มีความรู้และทักษะทางด้านวิชาชีพ สามารถพัฒนางานและพัฒนาอาชีพของตนได้ เป็นคนที่ ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก มีความรู้และพัฒนาความรู้อยู่เสมอ สามารถอยู่ในสังคม เทคโนโลยีได้ รู้จักประยุกต์หลักการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ คอมพิวเตอร์ และวิทยาการใหม่ๆ เพื่อพัฒนางานอาชีพของตนเองอย่างต่อเนื่อง (บัญญัติ ลาซโรจน์, 2539 : 8-9) (วารสาร รวมใจสาร ปีที่ 2 ก.พ.-ก.ค. 2539) “เรื่อง การอาชีวศึกษาที่พึงประสงค์ของสังคมไทย” และคุณสมบัติหรือ คุณลักษณะของผู้สำเร็จอาชีวศึกษาจากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ดังที่กล่าวมาในเบื้องต้น ที่ภาคอุตสาหกรรมมีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษาหรือถูกจ้างเข้าทำงานในหน่วยงานนั้น จะต้องมี ความซื่อสัตย์สุจริตไว้วางใจได้ รับผิดชอบต่องาน ตรงต่อเวลา ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ บุญเจือ ช่างต่อ (2541 : 112) เรื่อง “คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ” ตามความต้องการของสถาน ประกอบการในเขตจังหวัดละโว้และเชิงเทรา ในคุณลักษณะ 4 ด้าน โดยเรียงจากลำดับค่าเฉลี่ยจากมาก ไปหาน้อยตรงกัน อยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 4 ด้าน คือ ลำดับที่ 1 ด้านบุคลิกภาพ รองลงมาคือ ด้าน คุณธรรม จริยธรรม ด้านวิชาชีพและลำดับสุดท้ายคือ ด้านวิชาการ โดยเจ้าของกิจการ ผู้จัดการฝ่าย บุคคลและหัวหน้าแผนกผู้ควบคุมงานมีความต้องการคนงานหรือถูกจ้างที่มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม กับตำแหน่งงาน เป็นผู้มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีทัศนคติที่ดีต่องานและองค์กร และที่สำคัญคือ สามารถรักษาชื่อเสียงและความลับของสถานประกอบการ มีความตั้งใจทำงานในหน้าที่อย่าง ซื่อตรง มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ร่วมงานและบุคคลทั่วไป ไม่ละทิ้งหน้าที่ เป็นบุคคลที่มีความคิด ริเริ่มสร้างสรรค์ รู้จักพัฒนางานให้เกิดความก้าวหน้า ทำงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมี ประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล คือ ต้องเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบนั่นเอง

เอกรัณณี ภาณุวัฒน์ และคณะ (2550) ได้ศึกษาไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขณะที่ผู้เชี่ยวชาญบางกลุ่มมีความเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักเรียนในโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ไม่สอดคล้องกันอยู่ในระดับปานกลางในข้อที่ว่า ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะมีจริยธรรมลดลงเมื่อเข้าไปสู่ตลาดแรงงานที่มีการแข่งขันสูง คงเป็นเพราะว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญบางท่านอาจจะไปคำนึงถึงความเปลี่ยนแปลงทางด้านวัฒนธรรมทางภาคตะวันตกได้ถูก นำเข้ามาใช้ในประเทศโดยแพร่ขยายไปตามหัวเมืองต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว อีกประการหนึ่ง ได้มีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาใช้ในกลุ่มผู้ประกอบการทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่อย่างกว้างขวางและมากมาย โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันนี้จะเห็นว่าเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร มีการนำมาใช้ในหน่วยงานอย่างแพร่หลาย ทำให้พื้นที่ในโลกเราที่อาศัยอยู่มีขนาดที่เล็กลงมาก เนื่องจากเป็นยุคที่โลกไร้พรมแดน ข้อมูลข่าวสารสามารถส่งถึงกันได้อย่างรวดเร็วทั่วโลก เพราะความก้าวหน้าและความทันสมัยของเทคโนโลยีทางการสื่อสารนั่นเอง และบุคลากรตามหน่วยงานหรือบุคคลที่กำลังจะเข้าสู่โลกอุตสาหกรรมมีความรู้สึกและเข้าใจว่าตนเองนี่ที่จะต้องมีความรู้ มีความชำนาญในการใช้เครื่องมือ เครื่องจักร หรืออุปกรณ์ที่เป็นเทคโนโลยีขั้นสูง ให้มีความชำนาญ มีความสามารถเป็นองค์ในสิ่งเหล่านั้น จนทำให้เกิดช่องว่างของการมีมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานน้อยลง มีเวลาที่จำกัดในการที่จะพูดคุยสนทนากัน เนื่องจากจะต้องทำงานแข่งกับเวลา อีกประการหนึ่งภาวะทางเศรษฐกิจ และภาวะทางสังคมก็มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอยู่ตลอดเวลา ทั้งผู้ประกอบการด้วยกัน ผู้ปฏิบัติงานเอง โดยผู้ที่เป็นลูกจ้างก็ต้องปฏิบัติที่ได้รับมอบหมายให้ทันกับเวลาที่นายจ้างต้องการ ด้วยความจำกัดของเวลาและด้วยความจำกัดของการปฏิบัติงานที่จะต้องแข่งขันกันอยู่ตลอดเวลา ก็อาจเป็นไปได้ว่าบุคลากรที่สำเร็จจากโรงเรียนอาชีวศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจะมีคุณธรรม จริยธรรมลดน้อยลงไปในทศวรรษหน้า และอีกประการหนึ่ง ในการปรับแผนหลักสูตรอาจจะไม่เอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอนตามที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติที่กำหนดไว้ว่า การจัดทำหลักสูตรในระดับอาชีวศึกษานั้นจะต้องให้มีการยืดหยุ่นได้ ปรับการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น ขณะเดียวกันครูผู้สอนบางคนก็ได้มีการสอนโดยสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมเข้าไปในรายวิชาต่าง ๆ แต่บางคนก็มุ่งเน้นแต่ในเนื้อหาวิชาที่ตนเองรับผิดชอบไม่ถนัดสอดแทรกในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรมเข้าไปในรายวิชาที่สอน ขณะเดียวกันผู้บริหารในระดับสูงและระดับกลางบางคนก็มีปัญหาในเรื่องของการขาดความรู้ความเข้าใจทางด้านระบบการศึกษา ด้านการบริหารงานและขาดเจตคติที่ดีต่อผู้บริหารระดับสูง ครูผู้สอนเองบางคนก็ขาดความรู้ในวิชาชีพครู ขาดความสำนึกต่อหน้าที่ที่ความรับผิดชอบ ขาดทักษะในวิชาชีพ ขาดความสามัคคี ขาดแรงจูงใจในการประกอบอาชีพครู ขาดเทคนิคในการประสานงาน และครูเองก็มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนเป็นเหตุให้เกิดการเข้า-ออก ตลอดเวลา ขาดขวัญ กำลังใจ ได้รับค่าตอบแทนต่ำกว่าสถานประกอบการอื่น ขาดมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ซึ่งสาเหตุต่างๆ เหล่านี้ก็มีส่วนทำให้บุคลากรในทศวรรษหน้ามีคุณธรรม จริยธรรมน้อยลงไปได้ นโยบายของภาครัฐเองบางครั้งก็ไม่แน่นอน ระเบียบของราชการไม่เอื้ออำนวยต่อการจัดการศึกษาของเอกชน

นักเรียนไม่สามารถเรียนตามศักยภาพของตนเองได้ ช่วงเวลาการฝึกงาน ไม่เหมาะสม ไม่มีการฝึกงานอย่างจริงจัง ไม่มีการนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้

สถานประกอบการมีน้อย และบางครั้งสถานประกอบการเองก็ไม่จัดการฝึกงานตรงตามสาขาวิชาบ้าง ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก็อาจจะมิผลให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นแตกต่างกันออกไปได้ (จรรยาพร ธรณินทร์ และคณะ. 2538 : 41-47)

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ตามกรอบแนวคิดในการวิจัย ผู้วิจัยจึงขอเสนอผลการวิจัยเสนอแนะ ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

5.3.1.1 ความต้องการแรงงาน จะเป็นลักษณะของแรงงานที่มีความรู้ด้านภาษาต่างประเทศและคอมพิวเตอร์ ลักษณะของแรงงานควรเน้นแรงงานที่มีความรู้ ความสามารถ เฉพาะด้าน มีความสามารถในการจัดการและสามารถพัฒนางานได้ด้วยตนเอง ดังนั้น โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรจะได้มีการวางแผนการผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยมีการวางแผนเตรียมการในด้านต่าง ๆ ไว้ล่วงหน้าและพร้อมที่จะปรับเปลี่ยนแนวทางดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

5.3.1.2 โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรปรับทิศทางของการจัดการอาชีวศึกษา โดยมุ่งเน้นปรับปรุงคุณภาพมาตรฐานให้เป็นที่ยอมรับมากกว่าจะหวังกำไรเพียงอย่างเดียว และเน้นการประสานความร่วมมือกับภาคเอกชนในการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาคุณภาพมาตรฐานต่อไป

5.3.1.3 โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรปรับสภาพการลงทุนเพิ่มขึ้น เพื่อคุณภาพและมาตรฐานให้เป็นสากล

5.3.1.4 โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะ ประสบการณ์ ในงาน มีความรู้ ความสามารถทางด้านภาษาและคอมพิวเตอร์ และเน้นให้มีความขยัน อดทน ไม่ย่อท้อต่อการปฏิบัติงาน มีคุณธรรม จริยธรรม มีความรับผิดชอบในการทำงาน

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.)

5.3.2.1 ควรมีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่ส่วนภูมิภาคให้มากขึ้น เพื่อให้มีความเป็นอิสระ ยืดหยุ่น คล่องตัวในการบริหารและการจัดการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาและต้องมีลักษณะงานที่ลดบทบาทไปสู่การส่งเสริม สนับสนุน มากกว่าการควบคุมการดำเนินงานของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

5.3.2.2 ควรส่งเสริมสนับสนุนความร่วมมือกับภาคเอกชนในการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนให้มีความเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.4 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.4.1 ควรมีการศึกษาแนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้าโดยใช้เทคนิคการวิจัยในรูปแบบอื่น

5.4.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบแนวโน้มการจัดการศึกษาภาคเอกชนกับภาครัฐในทศวรรษหน้าโดยใช้เทคนิคการวิจัยในรูปแบบอื่น

5.4.3 ควรมีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ของผู้สำเร็จการศึกษาที่มีความรู้ ความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์และภาษาที่ปฏิบัติงานในภาคอุตสาหกรรม



บรรณานุกรม

กมล สุคประเสริฐ. 2526. การบรรยายในการประชุมสัมมนาสมาคมวิชาชีพครู ครั้งที่ 2

ณ ห้องประชุมคุรุสภา.” การออกไปมาตรฐานและใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู.

กานดา พูลลาภทวี. 2530. สถิติการวิจัย. กรุงเทพฯ : ฟิสิกส์เซนเตอร์.

ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์. 2535. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.

เกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม. 2525. วิกฤตการณ์การว่างงาน 25 ปัญหาและทางออก.

สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. 29 พฤษภาคม 2528 : 8.

เกษม บุญอ่อน. 2522. “เดลฟาย เทคนิคในการวิจัย.” คุรุปริทัศน์ 10 ตุลาคม 2522 : 26-28.

เกษมสันต์ จินณาโส และคณะ. 2538. กำลังแรงงาน การมีงานทำ และการว่างงาน. กรุงเทพฯ :

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

โกวิท วรพิพัฒน์. 2529. “อาชีพศึกษา...ทางที่มองเห็น.” วารสารอาชีพศึกษา, ปีที่ 2 ฉบับที่ 23.

(สิงหาคม : 20-21)

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. 2530. รายงานการวิจัยเรื่องรูปแบบ
ของการอาชีพศึกษา. สาขาอาชีพอุตสาหกรรม, 2530.

_____. 2531. การบริหารงานโรงเรียนเอกชน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.

_____. 2532. รายงานการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาเอกชน. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ห้างหุ้นส่วนพินิจพิบลิจซิ่ง.

_____. 2535. แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ.

_____. 2535. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539.) กรุงเทพฯ :
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

_____. 2539. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544.) กรุงเทพฯ :
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

_____. 2539. แผนพัฒนาคนและสังคมในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8
(พ.ศ. 2540-2544.) กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

จุฑานาด ภูเจริญ. 2529. แนวทางการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครูตามความคิดเห็นของ
ผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครู.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จุมพล ภูภัทรชีวิน. 2529. เทคนิคการวิจัยแบบEDFR.” กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- จุมพล ภูลภักดิ์. 2529. เอกสารประกอบคำบรรยายเรื่อง เทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- เจริญผล สุวรรณโชติ. 2523. “การสัมมนามาตรฐานวิชาชีพครู.” เรื่องอ้างทางต้น หรือทางสะดวก. สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา, 2523.
- จำรัส หงส์คารมณี. 2525. “ภาวะราคาและปัญหาแรงงานปี 2524-2525.” สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ 28 มีนาคม 2525 : 18-22.
- จำรัส นองมาก. 2537. รายงานการประชุมสัมมนาผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน.
- _____. 2529. เอกสารประกอบคำบรรยายเรื่อง เทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- เจือจันทร์ จงสถิตอยู่. 2535. การวางแผนการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- เจือจันทร์ จงสถิตอยู่ และอุไรวรรณ แสงหิรัญ. 2525. “การสำรวจสถานะทางการอาชีวศึกษา,” วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 17 (4) : 40-52 ; ตุลาคม-พฤศจิกายน.
- เฉลิมชัย อติชัย. 2521. “สาเหตุที่นักเรียนเลือกเข้าเรียนในโรงเรียนพลศึกษาเอกชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนิดา รักษ์พลเมือง. 2525. “การเลิกตั้งกิจการของโรงเรียนราษฎร์สายสามัญ.” วารสารการศึกษาแห่งชาติ, 16 มิถุนายน-กรกฎาคม 2525 : 31-38
- ชวน เตียวกุล. 2511. “ขบวนการปฏิบัติงานของครูในโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เชาว์ ประมุลผล. 2525. “การอภิปรายเรื่องแนวทางความร่วมมือและประสานงานกันระหว่างสมาคมวิชาชีพครู และชมรมครูต่าง ๆ.” ในรายงานการประชุมสัมมนาสมาคมวิชาชีพครู ครั้งที่ 1 16-17 ธันวาคม.
- ณรงค์ สมบัติใหม่. 2537. “คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของแรงงานประเภทช่างอุตสาหกรรมที่โรงงานอุตสาหกรรมต้องการ : ศึกษาเฉพาะกรณีนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ (ลำพูน).” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ดิลก บุญเรืองรอด. 2530. “การวิจัยอนาคตทางการศึกษา.” วารสารการวิจัยเพื่อการพัฒนา. ฉบับที่ 3 หน้า 23-25.
- ทองคำ สุนทร. 2536. โรงเรียนเอกชนในอนาคต. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, สถาบัน. 2534. สรุปผลการสัมมนากลยุทธ์
ในการพัฒนาคุณภาพของการบริหารและการใช้กำลังคนระดับอาชีพและเทคนิคศึกษา.
กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม.
- _____. 2537. สรุปผลการประชุมสัมมนาทางวิชาการเรื่องการอาชีวศึกษาภายใต้กระแสธุรกิจ
และอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม.
- เทียนฉาย กิระนันท์. 2532. วิธีใหม่ในการจัดการศึกษาของชาติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ธีรยุทธ์ เสนิงวงศ์ ณ อยุธยา. 2523. การจัดทำและเผยแพร่ข้อมูลสารสนเทศด้านอาชีพ. กรุงเทพฯ :
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- นิมิตร จิวะสันติการ. 2537. รายงานการประชุมสัมมนา ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา.
กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน.
- นุชนารถ สุนทรพันธ์. 2533. การอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บรรจง ชูสกุลชาติ. 2532. แนวทางการจัดการศึกษาในอนาคต. สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์,
2532 : 1
- บทสัมภาษณ์ อู๊ด มงคลนาวิน. 2530. คนอย่างไรที่นายจ้างต้องการ. กรุงเทพฯ : กองแผนงาน
กรมอาชีวศึกษา, 2530.
- บุญเจือ ช่างต่อ. 2540. คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
(ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจตามความต้องการของสถานประกอบการในจังหวัด
ฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- บุญเทียม เจริญยิ่ง. 2532. แนวทางผลิตป้อนตลาดแรงงาน." มติชนรายวัน. 5 (3) : 10 ; 30 ตุลาคม.
กรมอาชีวศึกษา, (เอกสารอัดสำเนา).
- _____. 2535. ยุทธศาสตร์เชิงรุกของกรมอาชีวศึกษาในแผน 7. กรุงเทพฯ :
กรมอาชีวศึกษา, (เอกสารอัดสำเนา).
- บุญเรียง ขจรศิลป์. 2530. วิธีวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : พิสิกส์เซ็นเตอร์.
- บุศรีรินทร์ ปัทมคม. 2527. แนวนโยบายอาชีวศึกษากับภาวะการณ์ของประเทศไทย.
ศูนย์การศึกษา. กรกฎาคม-กันยายน.
- ประเทือง เพชรรัตน์. 2530. "เทคนิคเคลฟาย." วารสารการวิจัยเพื่อการพัฒนา. ฉบับที่ 3
หน้า 38-39.
- ประไพศรี สวงวงษ์. 2531. "เทคนิคการวิเคราะห์แนวโน้มของหลักสูตรในทศวรรษหน้า."
วารสารการพัฒนาหลักสูตร. ฉบับที่ 81 ธันวาคม, หน้า 17-22.

- ประยูร ศรีประสาธน์ และคณะ. 2535. รายงานการวิจัยเรื่องความสามารถและคุณลักษณะ
ที่พึงประสงค์ในการทำงานของผู้สำเร็จหลักสูตรอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ประยูร ศรีประสาธน์. 2523. “เทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย.” วารสารการศึกษาแห่งชาติ.
(เมษายน-พฤษภาคม, หน้า 49-57.
- ฝ่ายวิจัยติดตาม และประเมินผล กองมาตรฐานวิชาชีพครู. 2537. เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู.
กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. 2537. การประชุมสัมมนาเรื่อง แนวทางการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครู.”
ร่างกำหนดแนวทางในการออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู สำนักงาน
เลขาธิการคุรุสภา 9-11 มีนาคม.
- พวงรัตน์ เกษรแพทย์. นโยบายของรัฐที่เกี่ยวกับการศึกษาเอกชน. วารสารการศึกษาแห่งชาติ,
27 (กุมภาพันธ์-มีนาคม 2536) :43-59
- พอดู สุวรรณทัต. 2525. “โรงเรียนหรือโรงเรียนราษฎร์เพื่อสอบภาษาจีน.” วารสารการศึกษา
แห่งชาติ. 16 (8) : 42-58 ; มิถุนายน - กรกฎาคม.
- ไพฑูรย์ ธรรมแสง. 2528. “เทคนิคเดลฟาย.” วารสารศูนย์วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
ปีที่ 3, ฉบับที่ 1 ตุลาคม, หน้า 9.
- ไพรัช รัชชพงษ์ และคณะ. 2537. “การพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการแข่งขันในระดับ
สากล : โอกาสและยุทธศาสตร์ในอนาคต.” สรุปผลการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง
การอาชีวศึกษาภายใต้กระแสธุรกิจและอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ไพศาล หวังพานิช. 2531. วิธีการวิจัย. กรุงเทพฯ : กองบริการการศึกษามหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ภิญโญ สาธร. 2533. หลักการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศ.ศ.การพิมพ์.
- มงคล ศรีไพวรรณ. 2525. “อะไรใหม่ในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525” วารสาร
การศึกษาแห่งชาติ. 16 (8) : 6-8 ; มิถุนายน-กรกฎาคม.
- มนตรี มีลำไย. 2525. การศึกษาเอกชน.” วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 16 (8) : 9-18 ; มิถุนายน-
กรกฎาคม.
- มังกร หิริรักษ์. 2536. “คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้สำเร็จอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูง.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย,
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- มังกร ภัคศิโพธิ์. 2538. โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในอนาคต. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม :
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เมธี ปิณฑนนานนท์. 2525. การบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : พิทักษ์อักษร.
- _____. 2529. การบริหารงานบุคคลในวงการศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- _____. 2533. การบริหารอาชีพและเทคนิคศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- _____. 2534. สรุปผลการสัมมนากลยุทธ์ในการพัฒนาคุณภาพของการผลิตและการใช้กำลังคนระดับอาชีพและเทคนิคศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- รวีวรรณ ชินะตระกูล. 2535. ความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการกับสถานศึกษา. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- รุ่ง แก้วแดง. 2531. กองทุนสงเคราะห์การศึกษาเอกชน." วารสารกองทุนสงเคราะห์การศึกษา เอกชน. 4 (1) : 3-4 ; กรกฎาคม.
- ล้วน สายยศ. 2536. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วัชรระ พินธุสมิต. 2533. "แนวหน้าการมัธยมศึกษาไทยในทศวรรษหน้า." ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- _____. 2538. การจัดการอาชีวศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน.
- วิจัยเพื่อพัฒนาประเทศ, สถาบัน. 2535. การศึกษาความต้องการกำลังคนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสำหรับอุตสาหกรรมและบริการ : การพยากรณ์อุปสงค์และอุปทาน. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศ.
- _____. 2538. รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการยุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนทางเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสามารถในการแข่งขัน. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศ.
- วิเวก ปางพุฒิพงษ์. 2525. อาชีวศึกษา.....ทางที่มองเห็น. วารสารอาชีวศึกษาปีที่ 2. ฉบับที่ 33.
- วีระ บำรุงรักษ์. 2536. การจัดการศึกษาไทยในทศวรรษหน้า. กรุงเทพฯ : สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. 2535. 100 ปี กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.
- สมาน แสงมะลิ. 2529. อาชีวศึกษา.....ทางที่มองเห็น. วารสารอาชีวศึกษา ฉบับที่ 2.
- สบสันต์ อุดกฤษฏ์และคณะฯ. 2535. รายงานการวิจัยเรื่องการจัดฝึกภาคปฏิบัติให้นักศึกษามีความสามารถในการทำงานสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สิริลักษณ์ จำเรียง. 2527. แนวโน้มการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา ของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุกัญญา นิธิกร. 2532. รายได้รายจ่ายของโรงเรียนเอกชน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล.
- สุรัฐ ศิลปอนันต์. **ครูสภา-สถาบันวิชาชีพครู**. สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา (เอกสารอัดสำเนา).
- สุวรรณา เชื้อรัตนพงศ์. 2526. "การวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟาย." วารสารข่าวสารการวิจัยการศึกษา.
(มกราคม-เมษายน, หน้า 24).
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2535. **แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7**.
(พ.ศ. 2535-2539). กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี.
- อาชีวศึกษา. 2535. **การพัฒนารูปแบบความร่วมมือและประสานงานระหว่างรัฐและภาคเอกชน
ในการผลิตและพัฒนากำลังคน**. กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา.
- _____. 2536. **วิเคราะห์แนวทางการบริหารงานอาชีวศึกษา**. กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา.
- _____. 2539. **โลกกว้างทางอาชีวะ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- _____. 2540. **สรุปหลักสูตรอาชีวศึกษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สารพัดช่างพระนคร.
- Carter V. Good. **Dictionary of Educational**. New York : Mc Graw Hill Book Company,
1959 : 603.
- Chester W. Harris. **Encyclopedia of Educational Research**. New York The MacMillan
Company, 1960 : 1555
- Drenman, Jerry. **The Impact of Private, Nonpublic Education on the Field of
Industrial Teacher Education**. Atlanta : Paper Presented at the Annual Meeting
of the American Vocational Association, 1985. (CD-ROM. ERIC. NO ED 265354).
- Glass, Gene V. and Stanley C. **Statistical Methods in Education and Psychology**,
Englewood. Cliffs, N.J. : Prentice Hall, 1970. pp 58-59
- Linstone, Harold Al : and Turoff, Murrey. 1975. **The Delphi Method : Techniques and
Applications**. Massachusetts : Addition Wesley Publishing Co.
- Pill, Jurry. 1971. **The Deiphi Method**. New York : McGrawhill Company Publishing Co.
- Roueché' E.J, B.R. Herscher and G.A. Baker. 1967. **Time as the Bariable,
Achievement as the Constant : Competency-Base Instruction in Community
College**. U.S.A. Maywood : Alexander Hamilton Institute.Inc.
- Schwartz, Mike. **Private School Tuition Patterns, 1985-1986**. Washington D.C. : Central
for Education Statistics, 1987. (CD-ROM. ERIC. NO ED 284218).



เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า (Private Vocational School Management in the Next Decade)

ผู้วิจัย : นายบุญเนตร ห้องตรง

คำชี้แจง

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อระดมความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญกับแนวโน้ม การจัดการอาชีวศึกษาของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า อันจะนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนและตัดสินใจกำหนดทิศทางในการจัดการอาชีวศึกษา ของสถานศึกษาเอกชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของสังคมโดยรวมต่อไป

ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย (Delphi Technique) โดยจะถามความคิดเห็นจากท่านประมาณ 3-4 รอบด้วยกัน ในรอบนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้เสนอความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับแนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ซึ่งได้แก่ โรงเรียนที่เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ในเรื่องของนโยบาย เป้าหมาย การสนับสนุนจากรัฐฯ การบริหารหลักสูตร การวัดผล ฯลฯ ได้อย่างกว้างขวาง โดยที่ความคิดเห็นของท่านจะไม่ถูกนำไปเปิดเผยเป็นส่วนตัวไม่ว่ากรณีใดทั้งสิ้น แต่จะใช้เป็นข้อมูลพิจารณาร่วมกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญท่านอื่น ๆ เพื่อหาความสอดคล้องกันของความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่านด้วยดี ในทุกรอบของแบบสอบถาม เพราะการมีส่วนร่วมในการตอบแบบสอบถามทุกรอบมีความสำคัญและมีความหมายเป็นอย่างยิ่งต่อการวิจัยโดยใช้เทคนิคดังนี้

เพื่อความเที่ยง (Reliability) และความตรง (Validity) ช่วงเวลาในการตอบแบบสอบถามแต่ละรอบควรเป็นระยะเวลาที่ไม่ห่างกันมากนัก ดังนั้น จึงใคร่ขอความกรุณาให้ท่านตอบแบบสอบถามและส่งคืนแก่ผู้วิจัยภายใน 1 สัปดาห์ โดยสอดใส่ซองที่ได้ติดแสตมป์ส่งมาพร้อมนี้แล้ว และเมื่อสิ้นสุดการวิจัย ผู้วิจัยจะส่งผลการวิจัยมาให้ท่านทราบต่อไป

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความเคารพอย่างสูง

(นายบุญเนตร ห้องตรง)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ผู้วิจัยอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง

แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า

รอบที่ 1

คำชี้แจง

โปรดกรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านในเรื่องที่เกี่ยวกับ แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษา
เอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 ในด้าน
ต่าง ๆ ดังนี้

1. ท่านคิดว่า ความต้องการแรงงานของประเทศในระยะเวลา ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551
จะมีแนวโน้มความต้องการอย่างไร ในเรื่องต่อไปนี้ เช่น

1.1 ลักษณะของแรงงาน

1.2 แรงงานกับการพัฒนาประเทศ

1.3 ชนิดของแรงงาน

1.4 สาขาวิชาชีพและการศึกษาระดับใดที่ตลาดแรงงานในประเทศต้องการ

1.5 สาขาวิชาชีพและการศึกษาระดับใดที่ตลาดแรงงานต่างประเทศต้องการ

1.6 อื่น ๆ

2. ท่านคิดว่าทิศทางของการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐบาล ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 จะเป็นอย่างไร ในเรื่องต่อไปนี้ เช่น

2.1 แผนการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 สัดส่วนการลงทุนระหว่างภาครัฐบาลกับเอกชนในการจัดการอาชีวศึกษา

.....
.....
.....
.....
.....

2.3 การขยายตัวของการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา

.....
.....
.....
.....
.....

2.4 บทบาทของเอกชนในการจัดการศึกษาสายอาชีวศึกษา

.....
.....
.....
.....
.....

2.5 ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการจัดอาชีวศึกษา

.....
.....
.....
.....
.....

2.6 อื่น ๆ

.....
.....
.....
.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ท่านคิดว่าสถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาระหว่าง ปี พ.ศ. 2541 ถึง พ.ศ. 2551
จะเป็นอย่างไร ในเรื่องต่อไปนี้ เช่น

3.1 การลงทุนของผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

.....
.....
.....
.....
.....

3.2 การช่วยเหลือ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจากภาครัฐและภาคเอกชน

.....
.....
.....
.....
.....

3.3 การเลิกล้มกิจการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

.....
.....
.....
.....
.....

3.4 แนวโน้มการจัดตั้งโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

.....
.....
.....
.....
.....



3.5 ความคล่องตัวในการดำเนินงานของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

.....
.....
.....
.....
.....
.....

3.6 บทบาทของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่มีต่อสังคม

.....
.....
.....
.....
.....
.....

3.7 อื่น ๆ

.....
.....
.....
.....
.....
.....



4. ท่านคิดว่า บทบาทและแผนในการดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ระหว่าง ปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 จะเป็นอย่างไร ในเรื่องต่อไปนี้ เช่น

4.1 ภาระที่รับผิดชอบและอัตรากำลัง

.....
.....
.....
.....
.....
.....

4.2 แนวทางหรือแผนการดำเนินการที่สำคัญ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4.3 อื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5. ท่านคิดว่า สถานภาพของครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาระหว่าง ปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 จะเป็นอย่างไร ในเรื่องต่อไปนี้ เช่น

5.1 คุณภาพของครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5.2 ความมั่นคงและสวัสดิการของครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5.3 ขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

5.4 อื่น ๆ

6. ท่านคิดว่า การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 จะเป็นอย่างไร ในเรื่องต่อไปนี้ เช่น

6.1 ปรัชญา

6.2 หลักสูตร

6.3 เทคนิคและวิธีการสอน

6.4 การวัดและประเมินผลการเรียน

6.5 อื่น ๆ

7. ท่านคิดว่า คุณภาพของนักเรียน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ระหว่าง ปี พ.ศ. 2541 ถึง พ.ศ. 2551 จะเป็นอย่างไร ในเรื่องต่อไปนี้ เช่น

7.1 คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาที่ตลาดแรงงานต้องการ

7.2 ความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

7.3 ความรู้ความสามารถในการศึกษาต่อ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

7.4 จริยธรรมในวิชาชีพ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

7.5 ความซื่อสัตย์

.....

.....

.....

.....

.....

.....



7.6 อื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

8. ด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากที่ระบุไว้

.....

.....

.....

.....

.....

.....



แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า (Private Vocational School Management in the Next Decade)

ผู้วิจัย : นายบุญเนตร ห่องตรง

คำชี้แจง

จุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อต้องการระดมความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางด้านการศึกษามาจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ในเรื่อง โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในอนาคต ทั้งนี้ เพื่อให้ได้มาซึ่งความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน (Consensus) ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งจะเป็นโยบายต่อการวางแผนและตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินงานของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพเหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการของสังคมไทยโดยรวม

การวิจัยครั้งนี้ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) แบบสอบถามรอบนี้เป็นรอบที่ 2 ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณที่ได้กรุณาตอบแบบสอบถามรอบที่ 1 และในแบบสอบถามรอบที่ 2 นี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการรวบรวมความคิดเห็นที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญในรอบที่ 1 ซึ่งในรอบที่ 2 นี้ขอความกรุณาท่านผู้เชี่ยวชาญได้ตอบโดยการให้อันดับ ความต้องการเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นจากคำถามแต่ละข้อ โดยการทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการ

ผู้วิจัยได้พยายามอย่างยิ่งที่จะคงรูปภาษา ลำนวนเดิมของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญและขณะเดียวกัน ก็ได้ลดความซ้ำซ้อนของข้อความลงด้วย ซึ่งช่วงเวลาระหว่างรอบที่ 1 และรอบที่ 2 ควรจะอยู่ระหว่าง 2 สัปดาห์ ดังนั้น เพื่อให้จะเป็นไปตามแผนนี้ ผู้วิจัยขอความกรุณาจากท่านได้โปรดกรุณาตอบแบบสอบถามในรอบที่ 2 นี้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยใช้ซองจดหมายที่แนบมาพร้อมนี้ส่งคืนไปยังผู้วิจัย

ความร่วมมือและความกรุณาของท่านในการให้ข้อมูลที่ตรงไปตรงมา เป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญที่สุดของความเที่ยงตรงในงานวิจัยครั้งนี้ หากท่านเปลี่ยนแม่ลิงที่อยู่ กรุณาแจ้งไปให้ผู้วิจัยทราบด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถาม ครบทั้ง 3 รอบ และขอกราบขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความเคารพอย่างสูง

(นายบุญเนตร ห่องตรง)

ผู้วิจัย

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง

แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า

รอบที่ 2

คำชี้แจง

โปรดกรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านในเรื่องที่เกี่ยวกับ แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 ในด้านต่าง ๆ ว่ามีระดับความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด โดยการทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง “ระดับความเป็นไปได้ของช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว”

ลำดับ ที่	แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้					
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด
1.	ความต้องการแรงงาน ลักษณะของแรงงาน ควรเน้นแรงงาน ที่มีความรู้ ความชำนาญเฉพาะด้าน
2.	ลักษณะของแรงงานควรมีความรู้ ความสามารถสอดคล้องกับ ความต้องการในภาคอุตสาหกรรม หรือธุรกิจ
3.	ลักษณะของแรงงาน ควรมีความรู้ ทางด้านภาษาต่างประเทศและ คอมพิวเตอร์
4.	ลักษณะของแรงงานควรมี ความสามารถในการจัดการและ สามารถพัฒนางานได้ด้วยตนเอง
5.	ลักษณะของแรงงานควรมี ความสามารถในการติดต่อสื่อสาร
6.	ลักษณะของแรงงานควรมี ความสามารถในการทำงานเป็นทีม
7.	ลักษณะของแรงงานควรเป็นแรงงาน ที่มีฝีมือ (Skill Labour) ให้สอดคล้อง กับเทคโนโลยี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้					
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด
8.	แรงงานจะมีการกระจายไปสู่ ส่วนภูมิภาคมากขึ้น โดยเฉพาะ ทางด้านเกษตรกรรม
9.	แรงงานกลุ่มที่มีบทบาทต่อการพัฒนา ประเทศ ได้แก่ แรงงานที่มีฝีมือและ เทคนิคเขียน
10.	แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนา ประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
11.	แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนา ประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
12.	แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนา ประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบการศึกษา ระดับปริญญาตรี
13.	ความต้องการแรงงานด้านเกษตรกรรม จะขยายตัวสูงขึ้น
14.	ความต้องการแรงงานด้านอุตสาหกรรม และพาณิชยกรรมยังคงมีอยู่
15.	ชนิดของแรงงานควรเน้นแรงงาน ที่สามารถรองรับการเข้ามาของ เทคโนโลยีสมัยใหม่ได้
16.	ความสามารถด้านเทคโนโลยีและ เทคโนโลยีการเกษตรจะเป็นที่ต้องการ ของแรงงานควรมี
17.	แรงงานที่มีความต้องการสูง ได้แก่ แรงงานที่มีความรู้ทางด้านภาษา และคอมพิวเตอร์
18.	ตลาดแรงงานในประเทศมีความ ต้องการผู้สำเร็จการศึกษา สาขาคอมพิวเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากำลังและโทรคมนาคมลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ใด ๆ ได้

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้					
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด
19.	ตลาดแรงงานในประเทศจะมีความ ต้องการผู้สำเร็จการศึกษา สาขาเทคโนโลยีการเกษตรมากขึ้น
20.	ตลาดแรงงานในประเทศจะมีความ ต้องการแรงงานที่จบการศึกษาระดับ ปวช. ปริญญาตรี ถึง ปริญญาโท
21.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศมีความ ต้องการแรงงานด้านอุตสาหกรรม ทุกสาขา
22.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศมีความ ต้องการผู้สำเร็จการศึกษาทางด้าน อุตสาหกรรมระดับปริญญาตรี
23.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศต้องการ แรงงานที่มีความรู้ทางด้านเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์และมีความรู้ทางด้าน ภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดี
24.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศจะมี ความต้องการผู้สำเร็จการศึกษา ทางด้านบริหารธุรกิจระดับปริญญาตรี ขึ้นไป ทิศทางของการจัดการอาชีวศึกษา ของรัฐบาล
25.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา ควรมีแผนพัฒนาการผลิตกำลังแรงงาน ระดับกลางและระดับสูงให้เป็นแรงงาน ที่มีคุณภาพ
26.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา ควรมุ่งเน้นปรับปรุงคุณภาพมาตรฐาน ให้เป็นที่ยอมรับ
27.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา ควรเน้นการฝึกปฏิบัติ โดยประสาน ความร่วมมือกับสถานประกอบการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้					
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด
28.	รัฐควรส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษาสายอาชีวศึกษามากขึ้น
29.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาจะมีการแข่งขันกันมากขึ้น จึงต้องมีการพัฒนามาตรฐานและวิชาชีพตามที่ตลาดแรงงานต้องการ
30.	ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและร่วมลงทุนผลิตนักศึกษาให้แก่องค์กรต่างๆ
31.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาควรจัดการศึกษาในระดับปวส. ถึงปริญญาตรี
32.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาจะมีการขยายตัวลดลงจนกว่าภาวะเศรษฐกิจจะดีขึ้น
33.	รัฐควรให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนด้านต่างๆอย่างจริงจัง เช่น บุคลากร
34.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาควรผลิตกำลังแรงงานให้มีคุณสมบัติสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน
35.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาจะมีรูปแบบการจัดเป็นโพลิเทคนิคมากขึ้น
36.	ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร
37.	ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน
38.	ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาการจัดศูนย์สื่อการเรียนการสอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้					
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด
39.	ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการ พัฒนาการเผยแพร่นวัตกรรม สถานภาพของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา
40.	ผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะ มีการลงทุนต่อไปเพื่อเพิ่มคุณภาพและ มาตรฐานให้เป็นสากล
41.	รัฐควรช่วยเหลือ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาหาแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ
42.	รัฐควรจะงดเก็บภาษีเกี่ยวกับครูภัณฑ์ ทางการศึกษาจาก โรงเรียนเอกชนอาชีว ศึกษา
43.	การล้มเลิกกิจการของ โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา จะมีขึ้นเมื่อ ไม่สามารถ ปรับหลักสูตรให้เป็นไปตาม ความต้องการของตลาดแรงงานและ ผลิตแรงงานในสาขาที่ล้นตลาด
44.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการ เลิกล้มกิจการน้อยลงในโรงเรียน ขนาดใหญ่จะมีคุณภาพ
45.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการ เลิกล้มกิจการมากขึ้นในโรงเรียน ขนาดเล็กและขนาดคุณภาพ
46.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาควรจะมีการ ร่วมลงทุนกับภาคเอกชน
47.	การจัดตั้ง โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะลดลงจนกว่าภาวะเศรษฐกิจจะดีขึ้น
48.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีอิสระ ในการดำเนินงานมากขึ้น
49.	บทบาทของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ต่อสังคม ช่วยกันสร้างแรงงานที่มี คุณภาพเข้าสู่ตลาดแรงงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนำการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้					
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด
50.	สถานภาพและแผนดำเนินการของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนมุ่งเน้นที่จะปรับปรุงมาตรฐาน คุณภาพการศึกษาขั้นต่ำในอัตรา กำลังเดิม
51.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนจะกระจายอำนาจในการ บริหารสูงขึ้น
52.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชน มีอัตราค่าจ้างไม่มากนักแต่จะ เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน มากขึ้น
53.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนจะมีลักษณะเป็นการส่งเสริม มากกว่าการควบคุม
54.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนจะประสานงานให้เกิดแนวร่วม จากโรงเรียน ชุมชน และองค์กรของรัฐ ระดับอำเภอ และจังหวัด
55.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนจะจัดให้มีการอบรมและพัฒนา ครูประจำการอย่างต่อเนื่อง
56.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนจะส่งเสริมให้ภาคเอกชน องค์กรธุรกิจ ชุมชนและสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมมีส่วนร่วม ในการ จัดการศึกษามากขึ้น
57.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนจะพัฒนาระบบสารสนเทศ เพื่อการจัดการศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้					
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด
58.	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนควรจัดให้มีการประกันคุณภาพ และรับรองมาตรฐานคุณภาพ โรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาทุกโรงเรียน สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา
59.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมี สถานภาพดีขึ้น
60.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมี ความรู้สูงขึ้น
61.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษามีความ สามารถเฉพาะด้านมากขึ้น ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
62.	จะมีใบประกอบวิชาชีพ ในการ ประกอบอาชีพ
63.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะได้รับ ค่าตอบแทนสูงขึ้นจะทำให้โรงเรียน ได้ครูที่มีคุณภาพเข้าสู่โรงเรียน
64.	ความมั่นคงของครู โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะมีความมั่นคงมากขึ้น
65.	สวัสดิการของครู โรงเรียนเอกชนอาชีว ศึกษาจะดีขึ้น
66.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมี สวัสดิการมากกว่าหรือเท่ากับ สวัสดิการของครู โรงเรียนอาชีวศึกษา ของภาครัฐ
67.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะได้รับ การสนับสนุนความก้าวหน้าทางด้าน วิชาการมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้					
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด
68.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีขวัญ และกำลังใจในการทำงานดีขึ้น เพราะ มีรายได้สูง มีการให้รางวัลพิเศษ จัดตั้งกองทุนเพื่อการศึกษาของครู กองทุนที่อยู่อาศัย
69.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะได้รับ งบประมาณเพื่อการศึกษาสูง ในต่างประเทศมากขึ้น
70.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะได้รับ เงินเดือนเพิ่มขึ้น สำหรับผู้ที่ผ่านการ ฝึกอบรมวิชาเฉพาะด้าน การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา
71.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรเน้น ปรัชญาทางด้านความรู้ ทักษะ คุณภาพ จริยธรรม ความรับผิดชอบตนเอง ชุมชน และสังคม
72.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรเน้น ให้ผู้เรียนมีทักษะ ประสบการณ์ตรง ในงาน มีความรู้ด้านภาษาฯ และ คอมพิวเตอร์
73.	หลักสูตรในการจัดการเรียนการสอน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมี ความสอดคล้องกับความต้องการ ของตลาดแรงงานมากขึ้น
74.	การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะเน้นการฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความชำนาญ
75.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการ พัฒนาหลักสูตรให้เป็นไปตาม ความต้องการของท้องถิ่นและสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้					
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด
76.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีอิสระ ในการสร้างหลักสูตรการบริหาร
77.	การจัดการภายใต้การดูแลของภาครัฐ การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรเป็นการสอนในลักษณะนักเรียน เป็นศูนย์กลาง
78.	การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรเน้นการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่และ สื่อการสอนมากขึ้น
79.	การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรจะมีความร่วมมือกับสถาน ประกอบการเพื่อเน้นการปฏิบัติจริง
80.	การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีวิธีสอนหลากหลายรูปแบบและ มีการสร้างกิจกรรมในการสอน มากขึ้น
81.	การวัดและการประเมินผลของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรร่วมมือ กับสถานประกอบการเพื่อประเมินผล การทำงานจริงในสถานประกอบการ
82.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรจะ ประเมินผลการเรียนของนักเรียน เป็นระยะ ๆ เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการ ของผู้เรียน
83.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะประเมินผลเป็นลักษณะรวบยอด แทนการวัดผลรายวิชา
84.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะนำวิธีการประเมินผลแบบแฟ้ม สะสมผลงานมาใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้					
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด
85.	คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ผู้สำเร็จการศึกษาจาก โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาควรมีความรู้ ความสามารถ สูงในทางทฤษฎีและการปฏิบัติ เพื่อนำ ไปใช้ในการประกอบอาชีพได้เป็น อย่างดี
86.	ผู้สำเร็จการศึกษาจาก โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะมีทักษะและความชำนาญ เฉพาะด้านเป็นอย่างดี ทำให้เกิด สถานะของความเป็นผู้ชำนาญ เฉพาะทาง
87.	ผู้สำเร็จการศึกษาจาก โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะมีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ ของตน ตลอดจนสามารถใช้เทคโนโลยี สมัยใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
88.	ผู้สำเร็จการศึกษาจาก โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะมีจรรยาบรรณในวิชาชีพ และความรับผิดชอบต่อสังคมสูงขึ้น
89.	ผู้สำเร็จการศึกษาจาก โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษามีความรู้ ความสามารถ ทางด้านภาษาและความสามารถ ในการศึกษาต่อระดับสูงได้เท่าเทียมกับ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบัน การศึกษาของภาครัฐ
90.	ผู้สำเร็จการศึกษาจาก โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะมีคุณธรรม จริยธรรม ในวิชาชีพควบคู่ไปกับความรู้ ความสามารถในการประกอบอาชีพ
91.	ผู้สำเร็จการศึกษาจาก โรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะเป็นผู้มีจริยธรรม ในวิชาชีพ เพราะหากไม่มีจริยธรรม

เอกสารนี้จะถูกจำกัดออกจากตลาดแรงงานใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนำการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้					
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด
92.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะมีจริยธรรมลดลง เมื่อเข้าไปสู่ตลาดแรงงานที่มีการ แข่งขันสูง
93.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะมีความซื่อสัตย์ ต่อวิชาชีพ ต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม
94.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาควรจะมีภาพตระหนัก ในการดูแลและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า (Private Vocational School Management in the Next Decade)

ผู้วิจัย : นายบุญเนตร ห่องตรง

คำชี้แจง

จุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อต้องการระดมความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางด้านการศึกษาจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ในเรื่อง การจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ทั้งนี้เพื่อให้ได้มาซึ่งความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน (Consensus) ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อการวางแผนและตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินงานของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพเหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการของสังคมไทยโดยรวม

การวิจัยครั้งนี้ใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) แบบสอบถามรอบนี้เป็นรอบที่ 3 ซึ่งมีจุดมุ่งหมายดังนี้

- เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านได้รับทราบผลสะท้อนจากการตอบในรอบที่ 2 ที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อ
- เพื่อให้โอกาสแก่ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบคำตอบเดิมของตนเองและเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจในการตอบครั้งนี้ใหม่ได้ หากต้องการ
- เพื่อให้โอกาสแก่ผู้เชี่ยวชาญที่จะยืนยันการตัดสินใจอย่างแน่อนและแสดงเหตุผลในการตอบข้อที่ห่างเหินไปจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

แบบสอบถามฉบับนี้จะแสดงความสอดคล้องของการตอบของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อ ในรอบที่ 2 โดยผู้วิจัยได้ระบุค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ที่คำนวณได้จากคะแนนการตอบของผู้เชี่ยวชาญและระบุคะแนนการตอบของท่านเอง

* หมายถึง ค่ามัธยฐานของน้ำหนักคะแนนแนวโน้มจากคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ
ในรอบที่ 2

— หมายถึง ขอบเขตของพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ
ในรอบที่ 2

△ หมายถึง คำตอบของท่านจากรอบที่ 2 ในช่องระดับความเป็นไปได้

โปรดทวนคำตอบของท่านในรอบที่ 2 ทั้ง 95 ข้อ และท่านอาจจะเปลี่ยนใจในการตอบรอบนี้หากต้องการ ถ้าหากมีการเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจในข้อใดกรุณาเขียนเครื่องหมาย / ลงในตัวเลือกใหม่และหากการตอบของท่านในครั้งที่แล้ว (รอบที่ 2) และในครั้งนี้ (รอบที่ 3) อยู่นอกเขตพิสัยระหว่างควอไทล์ กรุณาอธิบายเหตุผลอย่างสั้น ๆ ที่ท่านยังยืนอยู่ ณ ตำแหน่งเดิม ขอย้ำว่าผู้วิจัยขอเหตุผลของท่านเฉพาะข้อที่ท่านตอบอยู่นอกพิสัยระหว่างควอไทล์เท่านั้น

การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ อาจจะเป็นฉบับสุดท้าย ถ้าผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรอบนี้ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจากรอบที่ 2 มากนัก และผู้วิจัยจะส่งผลให้ท่านทราบ หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลสิ้นสุดลง ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามของท่านทั้ง 3 รอบนี้ นับเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อความเที่ยงตรงของผลการวิจัยและผู้วิจัย ขออนุญาตนำชื่อของท่านจัดพิมพ์ลงในรูปรายงานผลการวิจัย ในฐานะผู้เชี่ยวชาญ

ขอขอบพระคุณในความร่วมมือและขอความกรุณาส่งแบบสอบถามรอบที่ 3 คืนผู้วิจัยภายใน 1 สัปดาห์ด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความเคารพนับถือ

(นายบุญเนตร ห่องตรง)

ผู้วิจัย

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง

แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า

รอบที่ 3

คำชี้แจง

โปรดกรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านในเรื่องที่เกี่ยวกับ แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษาเอกชนของสถานศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551 ในด้านต่าง ๆ ว่ามีระดับความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด โดยการทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง “ระดับความเป็นไปได้ของช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว”

ลำดับที่	แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้						เหตุผล
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มากที่สุด	
1.	ความต้องการแรงงาน ลักษณะของแรงงาน ควรเน้น แรงงานที่มีความรู้ ความชำนาญ เฉพาะด้าน							
2.	ลักษณะของแรงงานควรมีความรู้ ความสามารถสอดคล้องกับ ความต้องการ ในภาค อุตสาหกรรมหรือธุรกิจ					*		
3.	ลักษณะของแรงงาน ควรมี ความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศ และคอมพิวเตอร์						*	
4.	ลักษณะของแรงงานควรมี ความสามารถในการจัดการและ สามารถพัฒนางานได้ด้วยตนเอง					*		
5.	ลักษณะของแรงงานควรมี ความสามารถในการติดต่อ สื่อสาร					*		
6.	ลักษณะของแรงงานควรมี ความสามารถในการทำงาน เป็นทีม					*		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนโยบายการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้						เหตุ ผล
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด	
7.	ลักษณะของแรงงานควรเป็น แรงงานที่มีฝีมือ (Skill Labour) ให้สอดคล้องกับเทคโนโลยี*
8.	แรงงานจะมีการกระจายไปสู่ ส่วนภูมิภาคมากขึ้น โดยเฉพาะ ทางด้านเกษตรกรรม*
9.	แรงงานกลุ่มที่มีบทบาทต่อการ พัฒนาประเทศ ได้แก่ แรงงานที่มี ฝีมือและเทคนิคเขียน*
10.	แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนา ประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบ การศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ (ปวช.)*
11.	แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนา ประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบ การศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)*
12.	แรงงานที่มีบทบาทต่อการพัฒนา ประเทศ ได้แก่ แรงงานที่จบ การศึกษาระดับปริญญาตรี*
13.	ความต้องการแรงงานด้าน เกษตรกรรมจะขยายตัวสูงขึ้น*
14.	ความต้องการแรงงานด้าน อุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ยังคงมีอยู่*
15.	ชนิดของแรงงานควรเน้นแรงงาน ที่สามารถรองรับการเข้ามาของ เทคโนโลยีสมัยใหม่ได้*
16.	ความสามารถด้านเทคโนโลยี และเทคโนโลยีการเกษตรจะเป็น ที่ต้องการของแรงงานควรมี*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้							เหตุ ผล	
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด			
17.	แรงงานที่มีความต้องการสูง ได้แก่แรงงานที่มีความรู้ทางด้าน ภาษาและคอมพิวเตอร์	*
18.	ตลาดแรงงานในประเทศมีความ ต้องการผู้สำเร็จการศึกษา สาขาคอมพิวเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากำลังและโทรคมนาคม ตามลำดับ	*
19.	ตลาดแรงงานในประเทศจะมีความ ต้องการผู้สำเร็จการศึกษา สาขาเทคโนโลยีการเกษตร มากขึ้น	*
20.	ตลาดแรงงานในประเทศจะมีความ ต้องการแรงงานที่จบ การศึกษาระดับ ปวช. ปริญญาตรี ถึง ปริญญาโท	*
21.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศ มีความต้องการแรงงาน ด้านอุตสาหกรรมทุกสาขา	*
22.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศ มีความต้องการผู้สำเร็จการศึกษา ทางด้านอุตสาหกรรมระดับ ปริญญาตรี	*
23.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศ ต้องการแรงงานที่มีความรู้ ทางด้านเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ และมีความรู้ทางด้านภาษา ต่างประเทศเป็นอย่างดี	*
24.	ตลาดแรงงานในต่างประเทศจะมีความ ต้องการผู้สำเร็จการศึกษา ทางด้านบริหารธุรกิจระดับ ปริญญาตรีขึ้นไป	*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้						เหตุ ผล	
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด		
25.	ทิศทางของการจัดการ อาชีวศึกษาของรัฐบาล การจัดการศึกษาเอกชนสาย อาชีวศึกษา ควรมีแผนพัฒนา การผลิตกำลังแรงงานระดับกลาง และระดับสูง ให้เป็นแรงงานที่มี คุณภาพ	*
26.	การจัดการศึกษาเอกชนสาย อาชีวศึกษาควรมุ่งเน้นปรับปรุง คุณภาพมาตรฐาน ให้เป็นที่ ยอมรับ	*
27.	การจัดการศึกษาเอกชนสาย อาชีวศึกษาควรเน้นการฝึกปฏิบัติ โดยประสานความร่วมมือกับ สถานประกอบการ	*
28.	รัฐควรส่งเสริมให้เอกชน เข้ามามีบทบาทในการจัด การศึกษาสายอาชีวศึกษามากขึ้น	*
29.	การจัดการศึกษาเอกชนสาย อาชีวศึกษาจะมีการแข่งขัน กันมากขึ้น จึงต้องมีการพัฒนา มาตรฐานและวิชาชีพตามที่	*
30.	ตลาดแรงงานต้องการ ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการ กำหนดทิศทางและร่วมลงทุน ผลิตนักศึกษาให้แก่องค์กรต่าง ๆ	*
31.	การจัดการศึกษาเอกชนสาย อาชีวศึกษาควรจัดการศึกษา ในระดับ ปวส. ถึงปริญญาตรี	*
32.	การจัดการศึกษาเอกชนสาย อาชีวศึกษา จะมีการขยายตัว ลดลงจนกว่าภาวะเศรษฐกิจ	*

เอกสารนี้จะขึ้นสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้มีการนำไปใช้ประโยชน์ในด้านธุรกิจ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนโยบายการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้							เหตุ ผล
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด		
33.	รัฐควรให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนด้านต่าง ๆ อย่างจริงจัง เช่น บุคลากร*
34.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาควรจะผลิตกำลังแรงงานให้มีคุณสมบัติสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน*
35.	การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาจะมีรูปแบบการจัดเป็น โปลิตเทคนิคมากขึ้น*
36.	ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร*
37.	ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน*
38.	ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาการจัดศูนย์สื่อการเรียนการสอน*
39.	ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการเผยแพร่นวัตกรรมสถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา*
40.	ผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมีการลงทุนต่อไปเพื่อเพิ่มคุณภาพและมาตรฐานให้เป็นสากล*
41.	รัฐควรช่วยเหลือ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาหาแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ*
42.	รัฐควรจะงดเก็บภาษีเกี่ยวกับครุภัณฑ์ทางการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้							เหตุ ผล	
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด			
43.	การเล็กล้มกิจการของโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา จะมีขึ้น เมื่อไม่สามารถปรับหลักสูตร ให้เป็นไปตามความต้องการของ ตลาดแรงงานและผลิตแรงงาน
44.	ในสาขาที่ล้นตลาด โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมี การเล็กล้มกิจการน้อยลง ในโรงเรียนขนาดใหญ่จะมี คุณภาพ
45.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีการเล็กล้มกิจการมากขึ้น ในโรงเรียนขนาดเล็กและ ขนาดคุณภาพ
46.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรจะมีการร่วมลงทุนกับ ภาคเอกชน
47.	การจัดตั้งโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะลดลงจนกว่า ภาวะเศรษฐกิจจะดีขึ้น
48.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมี อิสระในการดำเนินงานมากขึ้น
49.	บทบาทของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาต่อสังคม ช่วยกัน สร้างแรงงานที่มีคุณภาพเข้าสู่ ตลาดแรงงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้						เหตุ ผล
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด	
50.	สถานภาพและแผนดำเนินการ ของสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชน สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชนมุ่งเน้นที่จะปรับ ปรุงมาตรฐานคุณภาพการศึกษา ขึ้นต่ำในอัตราค่าเลี้ยงดู				*			
51.	สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชนจะกระจาย อำนาจในการบริหารสูงขึ้น				*			
52.	สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชน มีอัตราค่าจ้าง ไม่มากนัก แต่จะเป็นผู้ที่ มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน มากขึ้น				*			
53.	สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชนจะมีลักษณะเป็น การส่งเสริมมากกว่าการควบคุม					*		
54.	สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชนจะประสานงาน ให้เกิดแนวร่วมจากโรงเรียน ชุมชน และองค์กรของรัฐระดับ อำเภอ และจังหวัด				*			
55.	สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชนจะจัดให้มีการ อบรมและพัฒนาครูประจำการ อย่างต่อเนื่อง					*		
56.	สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชนจะส่งเสริม ให้ภาคเอกชน องค์กรธุรกิจ ชุมชนและสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมมีส่วนร่วมในการ					*		

เอกสารนี้จัดทำขึ้นไว้สำหรับการใช้ภายในเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถเผยแพร่ให้ผู้อื่นได้โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้						เหตุ ผล
		เป็นไป ไม่ได้	เป็นไป ได้น้อย ที่สุด	เป็นไป ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไป ได้มาก	เป็นไป ได้มากที่สุด	
57.	สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชนจะพัฒนาระบบ สารสนเทศเพื่อการจัดการศึกษา*
58.	สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชนควรจัดให้มีกร ประกันคุณภาพและรับรอง มาตรฐานคุณภาพโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาทุกโรงเรียน*
59.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีสถานภาพดีขึ้น*
60.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีความรู้สูงขึ้น*
61.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มีความสามารถเฉพาะด้าน มากขึ้น*
62.	จะมีใบประกอบวิชาชีพในการ ประกอบอาชีพ*
63.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับค่าตอบแทนสูงขึ้น จะทำให้โรงเรียนได้ครูที่มี คุณภาพเข้าสู่โรงเรียน*
64.	ความมั่นคงของครู โรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมีความ มั่นคงมากขึ้น*
65.	สวัสดิการของครู โรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะดีขึ้น*
66.	ครู โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีสวัสดิการมากกว่าหรือ เท่ากับสวัสดิการของครู โรงเรียน อาชีวศึกษาของภาครัฐ*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนโยบายการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้						
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด	เหตุ ผล
67.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับการสนับสนุน ความก้าวหน้าทางด้านวิชาการ มากขึ้น*
68.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมีขวัญและกำลังใจในการ ทำงานดีขึ้น เพราะมีรายได้สูง มีการให้รางวัลพิเศษ จัดตั้ง กองทุนเพื่อการศึกษาศึกษาของครู กองทุนที่อยู่อาศัย*
69.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับการงบประมาณเพื่อการ ศึกษาดูงาน ในต่างประเทศ มากขึ้น*
70.	ครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้น สำหรับ ผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมวิชา เฉพาะด้าน การจัดการเรียนการสอน ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา*
71.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรเน้นปรัชญาทางด้านความรู้ ทักษะ คุณภาพจริยธรรม ความ รับผิดชอบต่อตนเอง ชุมชน และ สังคม*
72.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะ ประสบการณ์ตรงในงาน มีความ รู้ด้านภาษาฯ และคอมพิวเตอร์*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้						เหตุ ผล
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด	
73.	หลักสูตรในการจัดการเรียน การสอนของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะมีความสอดคล้อง กับความต้องการของตลาด แรงงานมากขึ้น*
74.	การจัดการเรียนการสอน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะเน้นการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิด ความชำนาญ*
75.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมี การพัฒนาหลักสูตรให้เป็นไป ตามความต้องการของท้องถิ่น และสังคม*
76.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมี อิสระในการสร้างหลักสูตร การบริหาร*
77.	การจัดการภายใต้การดูแลของ ภาครัฐ การสอนในโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ควรเป็น การสอนในลักษณะนักเรียน เป็นศูนย์กลาง*
78.	การสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีว ศึกษา ควรเน้นการใช้เทคโนโลยี สมัยใหม่และสื่อการสอนมากขึ้น*
79.	การสอนในโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ควรจะมีความร่วมมือ กับสถานประกอบการเพื่อเน้น การปฏิบัติจริง*
80.	การสอนในโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษาจะมีวิธีสอน หลากหลายรูปแบบและมีการ สร้างกิจกรรมในการสอนมากขึ้น*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

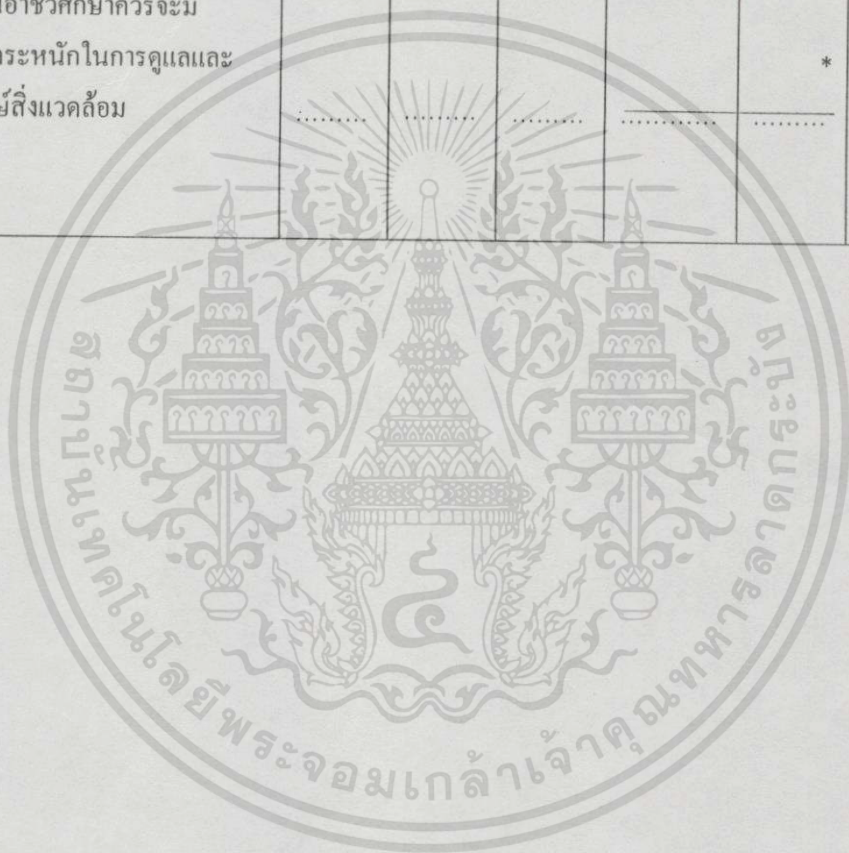
ลำดับ ที่	แนวโน้มนำการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้							เหตุ ผล
		เป็นไปได้ ไม่ได้	เป็นไปได้ ได้น้อย ที่สุด	เป็นไปได้ ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไปได้ ได้มาก ที่สุด		
81.	การวัดและการประเมินผลของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรร่วมมือกับสถานประกอบการ เพื่อประเมินผลการทำงานจริง ในสถานประกอบการ*	
82.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรประเมินผลการเรียน ของนักเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อให้ ทราบถึงพัฒนาการของผู้เรียน*	
83.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะประเมินผลเป็นลักษณะ รวบยอดแทนการวัดผลรายวิชา*	
84.	โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะนำวิธีการประเมินผลแบบ เพิ่มสะสมผลงานมาใช้ คุณภาพของนักเรียนโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา*	
85.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาควรมีความรู้ ความสามารถสูงในทางทฤษฎี และการปฏิบัติ เพื่อนำไปใช้ ในการประกอบอาชีพได้เป็น อย่างดี*	
86.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมีทักษะและ ความชำนาญเฉพาะด้านเป็นอย่างดี ทำให้เกิดสภาวะของความเป็น ผู้ชำนาญเฉพาะทาง*	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้						เหตุ ผล
		เป็นไป ไม่ได้	เป็นไป ได้น้อย ที่สุด	เป็นไป ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไปได้ ได้มาก	เป็นไป ได้มากที่สุด	
87.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมีเจตคติที่ดี ต่องานอาชีพของตน ตลอดจน สามารถใช้เทคโนโลยี สมัยใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ*
88.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมี จรรยาบรรณในวิชาชีพ และความรับผิดชอบต่อสังคม สูงขึ้น*
89.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษามีความรู้ ความสามารถทางด้านภาษาและ ความสามารถในการศึกษาต่อ ระดับสูงได้เท่าเทียมกับผู้สำเร็จ การศึกษาจากสถาบันการศึกษา ของภาครัฐ*
90.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมีคุณธรรม จริยธรรมในวิชาชีพควบคู่ไปกับ ความรู้ ความสามารถในการ ประกอบอาชีพ*
91.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะเป็นผู้มี จริยธรรมในวิชาชีพ เพราะหาก ไม่มีจริยธรรมจะถูกจำกัด ออกจากตลาดแรงงาน*
92.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมีจริยธรรม ลดลง เมื่อเข้าไปสู่ตลาดแรงงาน ที่มีการแข่งขันสูง*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ ที่	แนวโน้มนการจัดการอาชีวศึกษา เอกชนของสถานศึกษา ในทศวรรษหน้า ระหว่างปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2551	ระดับความเป็นไปได้						
		เป็นไป ไม่ได้	เป็นไป ได้น้อย ที่สุด	เป็นไป ได้น้อย	เป็นไปได้ ปานกลาง	เป็นไป ได้มาก	เป็นไป ได้มาก ที่สุด	เหตุ ผล
93.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาจะมีความ ซื่อสัตย์ต่อวิชาชีพ ต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม*
94.	ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษาควรจะมี ความตระหนักในการดูแลและ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม*



เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

นายบุญเนตร ห่องตรง เกิดเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2507 ที่จังหวัดฉะเชิงเทรา สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปี พ.ศ. 2527 สำเร็จการศึกษานุปริญญา วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี ปี พ.ศ. 2532 สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต (การจัดการทั่วไป) วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี พ.ศ. 2535 การทำงาน

ปี พ.ศ. 2530 เป็นเจ้าหน้าที่ธุรการ โรงเรียนโปลีเทคนิคสุราษฎร์ธานี

ปี พ.ศ. 2533 เป็นครูผู้สอน โรงเรียนโปลีเทคนิคสุราษฎร์ธานี

ปี พ.ศ. 2534 เป็นหัวหน้าฝ่ายธุรการและการเงิน โรงเรียนโปลีเทคนิคสุราษฎร์ธานี

ปี พ.ศ. 2536 เป็นหัวหน้าแผนกวิชาคอมพิวเตอร์ โรงเรียนโปลีเทคนิคสุราษฎร์ธานี

ปี พ.ศ. 2537 เป็นผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนโปลีเทคนิคสุราษฎร์ธานี

ปัจจุบัน เป็นผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวางแผนและพัฒนา โรงเรียนโปลีเทคนิคสุราษฎร์ธานี

